

HIALLOTT

TEMETÉŠKORRA VALO

ÉNEKEK

N. ENYEDEN, 1769

Kvár, Akad. I. A. ktára 856774.

HALOTT

Temetésekorra

való

ÉNEKEK.

Mellyek

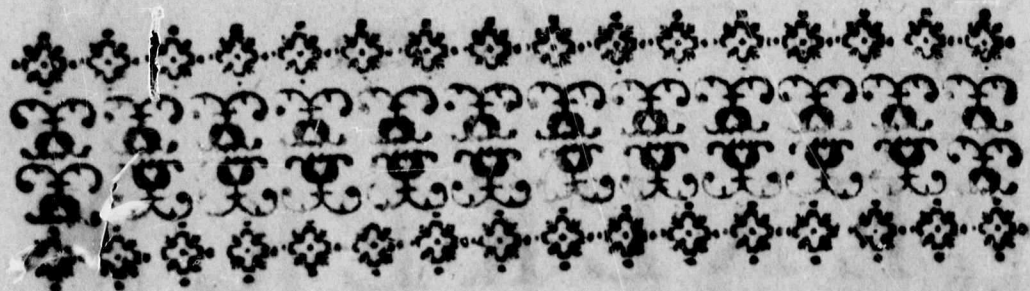
Egy néhány ide tartozó
'SOLTÁRokkal egyetem-
ben, a' meg-jobbított Deb-
retzeni Forma szerint, most
leg-elsőbben a' Magyar ha-
záknak hasznokért, a' magok
tulajdon Nótáikkal 's Klá-
visszaival egygyütt ebben a'
*Formában ki-adat-
tattak.*

N. E N Y E D E N.

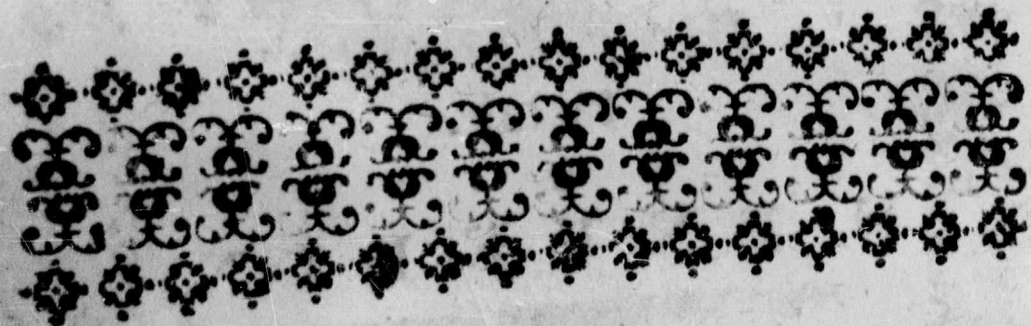
DEBRETZENI SÁMUEL által,
Nyomtt 1769. Esztend.

85677

Sirák. VII: ♯ 38.
Minden dolgaidban emlé-
kezzél - meg a' te utól-
só végedről, és soha
nem vétkezel.

Méltóságos és Nagyságos
R. SZ. B. B. Grófné.
HALÁSZ BORBÁRA

Afzizonynak.

A' Méltóságos és Nagyságos
R. SZ. B. B. Gróff. Széki
TELEKISÁNDOR

UR ö Nagysága

Méltóságos élete párjának.
az En Méltóságos jó Pátronám
Afzizonynak ö Nagyságának

A J Á N L O L E V É L.

MÉLTÓSÁGOS R. SZ. B. B. GRÓFNÉ
JÓ MÉLT. ASZSZONYOM!

KI szerezhetne drágább kintset az Ég alatt annál, a' ki magát az Emberek között halhatatlanná teheti? Ezt a' kintset hogy meg-szerezhetné Héroltratus, nagyon törekedék arra; de midőn látta, hogy más móddal azt véghez nem vihetné: képtelen gonoszra adá magát; mert elégeté a' summázhatatlan költséggel, és megmondhatatlan munkával készült Diana Fényes Templomat, hogy avagy tsak ezért maradna-fenn a' következő Nemzetség előtt az ő emlékezete.

De ha illy temérdek gonoszságra nem vetemedik-is az Ember; mindazon-által lehet halhatatlanná, az ő mindenek előtt kedves jó tselekedeteiért: mert azoknak sugárai ki-terjednek széllyel mindenüve, mint a' Nap rogyogvánva délben, és azt a' jók látván, igyekezik követni. Minek-okaért az ő emlékezete él az Emberek között

zött mind addig, míg a' földön tanálthatatik olyan, a' ki igyekezze a' jót követni.

Noha bizony meg-vallhattya minden azt, hogy illyen jó-tselekedeteivel Nagyságod Magának mind az emberek előtt örök emlékezetnek Öszlopát emelte; mind kivált-képpen az Isten előtt magát kedvesé tette legyen; mert minden két-ég kívül azok a' tselekedetek igaz hitből származtak, és a' kegyesség munkái: mind-azon-által hogy mind a' Nagyságod, mind pedig jelesben ama Nagyságod Néhai Kedvesége, és a' mi gyönvörüségünk, most pedig ama böl dog lelkek Pölgártársa, a' kis Gróff Széki TELEKI III. dik SÁNDOR Urfi, ditsőséges emlékezete, kiterjedvén a' két Magyar-hazában mindenüve, valaholott a' kegyes Híveknek testeik tisztességesen a' mi szokásunk szerént temettetnek-el, állandóul fenn-maradna; új Világra igyekezzvén ki-botsáttatni ez Halotti Énekes könyvet, hozzá-adni helyesnek

íteltem azokat az új és gyönyörűsé-
ges Énekeket, mellyekkel utólfó tisz-
tetséget tett a' Kis bódogult Gróff
Urfinak a' N. N. Enyedi Éneklő-sereg.

Métoztásék Nagyságod ezen ki-
tsin igyekezetemnek Zálogát (ha bé-
fér) jó neven fogadván kegyefsége-
nek ölébe veñi, Nagyobbakat a' Na-
gyobbaktól kívánván.

A' kegyelemmel gazdag Isten pe-
dig, sok szomoruságai, és ritka pél-
daju kísértetei után állandó bódog ö-
römet engedjen Nagyságodnak érni,
szivem tellyefségéből kívánom, a'
ki vagyok

NAGYSÁGODNAK

N. Enyeden

1769. 15: Febr.

igen alázatos Szolgája
KÖPEZSI BODOS SÁMUEL
Kolégyiombéli Hites Ad-
fessor és a' leg-elsőbb
Classis Tanítója.

R Ö V I D
E L Ö L - J Á R O -
B E S Z É D.

A' Halottaknak el-temettetésekben nem
követtenek egy szokást minden Nem-
zetek eleitől-fogva. Mert némelleyek az
ö Halotjaikat sok-féle Tzerémóniákkal
takarták a' földbe; némelleyek meg-éget-
ték, és azoknak porát valami edénybe
szedték, és azt tették-el. Némelleyek vé-
gezetre Halotjaikat a' vízbe vetették;
melly szokásokról bővebben irtanak a' Hi-
storicusok. Söt a' kik Keresztyén ne-
vet viselnek-is, ebben nem mindenkor
tartottak egy törvényt. Mert hogy a'
bíveknek Kristus URunk születése előtt
való rend-tartásokról ne szóljak: Ele-
intén ezek az Apostoloknak intéséből,
a' sok Pogányi szokásokat áttalán-fog-
va el-bagyván, igen egygy-ügyüképpen te-
metkeztenek.

A' mi szegény Nemzetünknek-is nagy
része, ISTÉN' kegyelméből, e' Tze-
remó-

vemóniákban nemelyleket le-tett; nemelyleket még meg-tart: ugymint barangozást, néhol alamisna osztást, (mellynek része általán-fogva a' tor:) énekiést, prédikálást, nagy sir-balom hányásokat, oszlop emeléseket; és egyéb effélet: Mellyek közül melyik legyen jó, 's melyik nem, én itt nem vizsgálom: mert az emberek semmit nehezebben nem szenvednek, mint, ha valamelly szokott dolgot, ha szinte hibás-is az, valaki improbál: Olvashatsz valamellyet, nemelylek felül Lamb: Danéusnál, Bellarm: ellen. (Azt mondatom: ha bánják-is nemelylek;) hogy, ha temetés nem volna, Oskola-mestert és Deákat nehezebben tartanának, mint, Prédikátort, ha kereszteleés és esketés nem volna, olly balgatagok az emberek. Azért, mivelhogy mi közöttünk Halott temetéskor énekelnek: a' minémü Énekeket Ma. nyelven akkora irtanak tudó Emberek, midta az Ekklesia kezdett reformáltatni, azokat e' Könyvetskébe szedtem; hogy azok egygyülvén, a' Deákság efféle szolgálatban élhessen vélek. Az Auktoroknakneveiket el nem titkoltam volna,

na, de kevesseknek tudhattam-meg, a' kiknek a' Vers-fejekben nintsen, mellyeket külön fel-jegyezni nem szükség volt. Itélem, hogy egy-is nintsen igen régi benne: mert az előtt Deákul éneket-ték a' 'Sóltárokat. Továbbá találtam még ezeken kívül többet-is, jól-lehet igen keveset, de én nekem elégnek tetszenek ezek. Osztottam három Részekre: Az Elsőben vagynak, a' mellyeket a' Halottas - Ház előtt szoktak mondani; A' Másodikban: A' Halott ki-ritelkor; A' Harmadikban: a' mellyeket a' Sirfelett. De ez osztás nem olly szoros, hogy változás ne lehetne benne: melly a' Kantoroknak eszezségeken áll. Költ Debretzenben, Pünkösöd havának

12. napj: 1698. Ezftend:
Ami az énekeknek Nótáját és Verseit illeti, én igyekeztem úgy rendbe szedni, a' minél jobban lehetett, és az egyenlő Nótájukat meg-egygyeztetni; a' ki ezután jobbítani tudja, igyekezze. Töllem ezt vedd jó nevenn K. O.

Bágyi FABIÁN LÁSZLO
Music. Pras.

E L S Ö R É S Z.

Mellyben vagynak a' Halottas -
Ház előtt mondandó

É N E K E K.

Ésa. 64. *Az örök életnek a' Halál után
való bizonyos Áitsőségéről.*

T Udjuk, URam ISTEN, hogy
mind meg-kell halnunk; De hiszszük
hogy az örök életre Ismét mind fel-
támadunk: Mert te vagy életünk,
Te benned halálunk, Te vagy fel-tá-
madásunk.

a. Soha szem nem látta, fül-is nem ha-

lotta, Embereknek szíve gondolatja azt meg-sem gondolhatja, Melly nagy dítőséget az UR ISTEN szerzett az ötet szeretőknek.

3. El-törli az ISTEN köny-húllatásinkat, És el-távoztatja m' tőlünk minden keferüségünket: Mert bánat nem léfzen, fájdalom sem léfzen, tsak nagy dítöség léfzen.

4. Holott uralkodik az Atya UR ISTEN, az ő áldott dítő szent Fiával, a' mi URunk Kristuffal, Szent Lélek ISTENNEL, mind egy hatalomban, mind örökkön örökké.

M Á S.

A Z UR ISTEN jó-akaratóból,
Szent ígénének hallásából, Értettem
én idvefégemről, Kiből víg az én
lelkem, Nem retteg a' pokolbéli

li ördögtől; Mint ki meg-fosztatott,
Minden erejétől.

2. Jésus Kristus te minket meg-szánál!
Szent haláloddal es meg-váltal: A'
Halált értünk hogy meg-rontád, Lel-
künket meg-nyugotád, 's Te szent A-
tyádnak kedvébe juttatád, Széles e'
Világon, mind prédikáltatád.

3. Az én testemből már kiköltözöm, A'
földnek ötet már ajánlom, Az Itélet-
re még' fel-vészem, Kit meg-épített az
ISTEN; Az én szemeimmel és őt meg-
látom, Ezen állapotban, Itt a' melly-
ben voltam.

4. Már közületek én el-kimégyek, Ma-
gos Menv-országba fel-mégyek, Ré-
gi Atyákkal együtt léfzek, Nagy ví-
gasságban élek, Az Itéletre ismét fel-
támadok, Ezen én testemben, Ugyan
ti-veletek.

5. Vigan mégyek UR ISTEN te hozzád:
Mert én hitem néz tsak te reád; Meg-
ne-ítaljad a' te szolgád, Kit igaz-
gat

gat Szent Fijad, Ki által nekünk ajánlád te magad', És szent országodnak, Örök birodalmát.

6. Az én halálom tsak tsédes álom, Bűneimből szabadulásom, Kikért meghólt az én Krisztusom, Ő maga bizonyosságom: Leszsz utolsó napon fel-tamadásom, És ítélet után, örök vi-gasságom.

7. Mert igen mulandó mind e' Világ, kiben életünk, mint a' virág, kit ha meg süt a' Nap, el-hervad, Min-deneitől el-szarad; De az igazság örökké meg-marad: Mert tsak az UR Krisztus örök világosság.

8. Légyē ditséret a' mi Atyánknak; Vé-le egyemben szent Fijának, A' Szent Lélekkel, mi URunknak, Kit a' hi-vek imádnak, És a' mennyei Angya-lok szolgálnak; Kik a' boldogságra Minket haza várnak.

M Á S

A' Halott szól állapotjáról.

M Eg-szabadúltam már én a' testi halál-

haláltól, Es meg-menekedtem min-den nyavalyáimtól, Büntől, az ha-láltól, e' tsalárd Világtól, Az örök kárhozattól.

2. Lelkemet ajánlom a' hatalmas ISTEN-nek, És testemet hagyom ő anyyá-nak a' földnek; E' Világot pedig az én Feleimnek, És a' benne élőknek.

3. A' testi halálból megyek örök é-letre, És meg-mondhatatlan örömré, ditsőségre; Kit kezdettől-fogva a' Krisztus meg-szerzett, Az ő benne bí-zóknak.

4. Nintsen már hatalma én rajtam az Ördögnek, E' tsalárd Világnak, sem a' kegyetlen bűnnek: Mert Krisztus el-rontá hatalmát ezeknek, Az ő Szent halálával.

5. Az Atya ISTENnek vagyok én sze-relmében, Az ő szent Fijaért ked-vében

vében, kegyelmében, Készsé tett engem' minden örökében, 'S az örök ditsőségben.

6. Ditsőség tenéked örök Atya UR ISTEN, És tisztesség néked Meg válto Fiu ISTEN, Tellyes Szent Háromság egy bizony Istenség, Az örök ditsőségben.

Bün-botsánatért.

NE emlékezzél-meg, UR ISTEN, A' mi bűneinkről, Se Atyáinknak vétkekről: Ne állj boszszút mi rajtunk szent Fijadnak kedvéért.

M Á S.

Az igaz Penitentiának és Istenhez való meg-térésnek Tüköre.

UR ISTEN irgalmazz nékem,
Mosd és töröld-el bűnömöt,

A' te irgalmasságod szerént; *l.*
Mellyet én bánok szívem szerént:

Hogy te ellened vétkeztem Bänom

nom és keferü énnékem; Méltán engem meg-ítélhetsz, Azért te igaz ISTEN lehetsz.

2. Én a' bűnben fogontattam, Bűnbé, anyámtól származtam, *l.* Te tsak szeretz igazságot, És ígérsz irgalmasságot: Hints-meg engemet Isoppal Hónál Fejérbb lések azonnal, Vig lézen Lelkem te beűed, Tctemim megvidúlnak töled.

3. Ne nézd URambűneimet, Töröld-el minden vétkeimet; *l.* Teremts bennem tiszta szivet, És adj énnékem Szent Lelket; Ne vefs-el engem előled, És ne vedd-el tölem Sz. Lelked: Adjénnékem idvességet, És jóra vezérlő Szent Lelket.

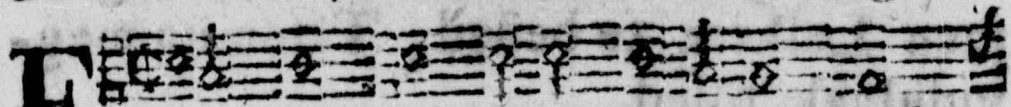
4. Én példámál fok emberek, A' te útadra térülnek, *l.* Kik ö bűnöket el-hadják, És életeket meg-jobbitják. Szabadíts engemet URam, Vedd-el itéle-

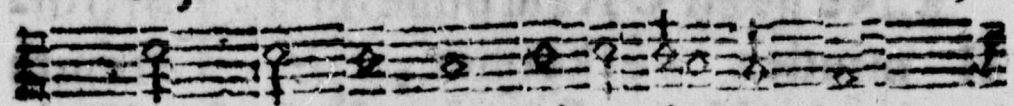
ítéletedet róllam: Oldozd-meg az én nvelvem, Hogy magasztalhalson tégedet.

5. Aldozatot tennék néked, Ha kedves volna előtted, .l: De tsak azt kívánod tölem, Hogy légye töredelmes szívem, Tekints UR ISTEN Lelkemre, Es tégy kegyelmesen ö véle, Tégy jól a' te Egyházzal, Ki téged szolgál igazsággal.

M á s

A' Halálról, és azután való Ditsőségéről.

F Ejenként mi erről emlékezzünk,

Hogy mi légyen vége életünknek:

E' Világon meg nem maradhatunk;

Meny-országba azért igyekezzünk.

2. Azt jól tudjuk, bizony, meg-kell halnunk: E' világból mindnyájon ki-múlunk; De kétségbe mi azért ne
esünk

esünk: Mert ISTENHEZ mennybe fel-vitetünk.

3. Testünkben és Lelkünkben vigvázunk, Kristus mondja mi el-ne aludjunk, Kisértetbe hogy ofztán ne jus-sunk: Mert mikor jö, azt mi nem tudhatjuk.

4. Ezt így mondja Kristus szent Má-ténál: Hogy ö véletlen órában jö-el; Mindenkoron azért készek lé-gyünk, E' Világból vigan hogy ki-múljunk.

5. Készítsük mi halálra magunkat, Vigvázásban és imádkozásban, Hoz-zá vészti Kristus mi lelkünket, 'S szent Attyának eleibe viszi.

6. Bé-ajánlja az ö szent Attyának, A' mi hü lelkünkkel ditsekedik: Azok ezek, kikért én meg-hóltam, Szent véremmel kiket meg-váltottam.

7. A' mi Lelkünk testünkben ki-múlik, UR ISTENNél örökké nyugoszik; Kristus Jé-sus kezében tartatik, Itéletre fé-nyesen adatik.

8. Testünkben mindnyájan fel-táma-dunk, UR ISTENben nagy - vigan nyugó-

nyúgoszunk: Beszédere térdet fejet
hajtunk, És ö néki örökké udvar-
lunk.

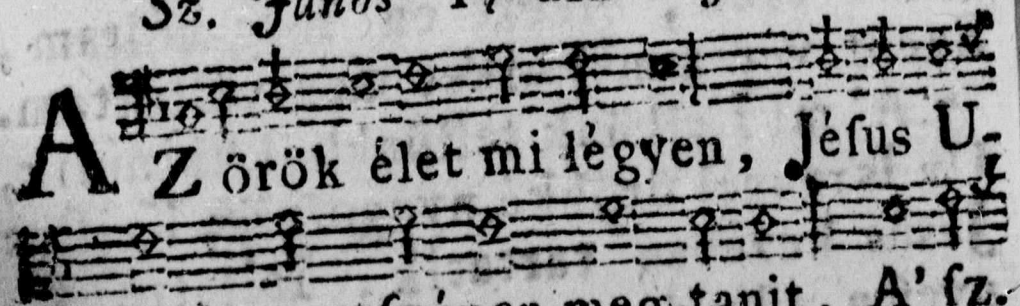
9. Szébbek leszünk minden virágok-
nál, És drágábbak minden aranyak-
nál: Miként a' Nap, fénylik a' mi
testünk, UR ISTENNEK szinének elötte.

10. A' Szentekkel ditsérjük az ISTENT,
Angyalokkal, szent Mártiromokkal,
Minden Nemzetbéli fok Szentekkel,
Ditséretben ö néki ezt mondjuk:

11. Szent UR ISTEN, Szent, erős UR
ISTEN! Foghatatlan, áldott, Szent
UR ISTEN! Ditsértésél a' te Szent
Fijaddal, Szent Lélekkel örökkön
örökké.

M á s

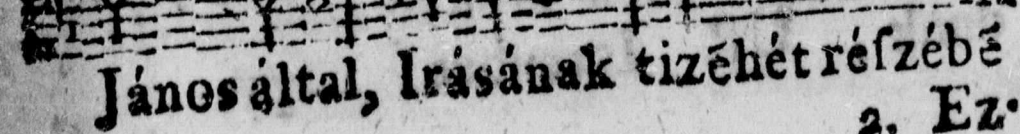
Sz. János' 17-dik Részéből.

A Z örök élet mi legyen, Jésus U-

Runk nagy szépen meg-tanit, A' sz.

János által, Irásának tizéhét részébé

2. Ez.

2. Ez (ügymond) az örök élet,
Hogy jól meg - esmérjenek tégedet
Örök Atya ISTENT, 'S kit el-botsáttal,
A' JÉSUŠ Kristust.

3. Az örök élet azért ez: A' nagy
ISTENT és az ö Szent Fiját Szinről-
szinre látni, A' melly látás e' föl-
dön kezdetik.

4. Azok látják pedig ISTENT, A' kik
hisznek az ö Szent Fijában, UR JÉ-
SUŠ Kristusban: Mert ez az ö Atya
akarataja.

5. E' végre mondja a' szent Pál: mos-
tan látjuk a' mi ISTENÜNKET, Mint
külső tükörben; De akkoron szinről-
szinre látjuk.

6. Mert ember szemmel nem látta,
Sem hallotta, sem gondolta soha,
Minémü nagy jókat, ISTEN szerzett
ötöt ízeretőknek.

7. Azért az örök életben, A' mi
testünk halhatatlan leszén, Ditsősé-
ges leszén, Lelki leszén, és örökké
leszén.

8. Fénylik, mint a' szép fényes Nap,
Világoskodik, mint a' szép tsillag,
B És a'

Ez a' fénves Angyal, A' mi édes Atyánk' országában.

9. Ez reménységben vóltanak, Az Ádám-tól-fogva mind eddiglen, Minden hívő Lelkek; Mi-is azért ugyan ebben légyünk.

10. Ditsértessél Atya ISTEN, Szent Fijaddal, UR JÉBUS Kristussal, Mind egy hatalomban, Szent Lélekkel mind örökké, Amen.

M á s

Dög halálnak idején.

O H te meg-halandó emberi nem-zetség! E' Világon élted melly igen veszetség! Ha te néked nem kell Kristus egy idvefség.

2. Mit üzöd olyigen ez árnyék Világot? Mit követed testi szorgalmatosságot? Miért nem hagyod-el a' fok

fok tsalárdságot?

3. Tsak foglalatatos vagy hívságos dolgokban, A' fok részegségben és tobzódásokban, Külömb-kölömb féle fok gonofzságokban.

4. Tudod, hogy a' halál rajtadural-kodik, Nem tudod, melly órán lekedet ki-vészik, Valamiként éltél, tudjad, meg-kérdezik.

5. Im' az UR ISTENnek rajtad nagy ostora, Külső ellenségnek ő nyomor-gatása, Hirtelen halálnak rettenetes vólta.

6. Dög-halálnak mérge, látod, rajtad vagyon, Mit tudsz benne, ha ma Lelked el-kimúljon, ISTEN' eleibe szám-adásra álljon.

7. Még sem esméréd-meg te állapotodat? Nagy vakmerőségre vetted te-magadat? Mit tsudáloed tehát ISTEN-nek boszszúját.

8. Jaj! a' te életed olyan mint a' virág, Nagy hamar meg-hervad, meg-szárad, és meg-afz, Illy hasznot-ád néked e' veszendő Világ.

9. El-mulik mint árnyék, ember a' te na

te napod, Mint a' füst és pára életed, ha látod, Egy szempillantásig ha élsz-é nemtudod.

10. Ébredjél-fel innmár, magad' vedd eszedben, Hagyd-el büneidet: élj jámbor életben, Iten' félelmében, hitben reménységben.

11. Nagy örömmel készülj a' Krisztus' napjára, Mikor el-jö hozzád a' te halálodra, Vigan várjad ötet szabadításodra.

12. Mert minden inségből akkor kimenttéged', Igért boldogságod' megadja tenéked - Ha ő benne leszen hited, reménységed.

13. Halálod óráján hívjad segítségre, Lelkedet ajánljad hatalmas kezébe, Hiddjed, téged' viszen örök ditsőségbe.

14. Kérjük azért mi-is mi Idvezítőnket, Halálunk óráján el-ne hagyjon minket; De adja-meg nekünk örök életünket.

15. Ditsértefsél Atya Mindenható Isten, És a' te Szent Fijad veled egye

gye

gyetemben, Szent Lélek UR Isten mind örökké, Amen.

M A S.

A' Halálra-való emlékeztetés.

EMBER emlékezzél a' szomorú halálról, Emlékezzél a' halálnak ö

vid orájáról: Emlékezzél emberi

állat ingyen majd meg-kell halnod.

2. Ember el-változik, mint a' mezei virág, A' melly reggel meg-virágzik, estvére meg el-hervad: Eml:

3. Meztelen jöttél a' te Anvád' méhéből; Földből lettél, földé ismét ingyen majd el-változol: Emlékez:

4. Senki azt nem tudja, holott leszen halála, Az óráját 's az idejét senki meg nem mondhatja: Emlékez:

5. Azért vigyázzatok, mint a' Krisztus meg-mondta: Mert nem tudjátok

hog

B 3

hog

hogy ha reggel, avagy este lé-
szen; Emlékez:

6. A' Kristus az élet, és ő a' fel-tá-
madás, A' kik ötét hittel várják,
ők meg-nem tsalatkoznak: Emlékez:

7. Azért szükség nekünk ezekről em-
lékeznünk, Várjuk vígan halálunkra
az ISTENNEK Szent Fiát: Emlékez:

M Á S.

*A' halálnak eredetiről, és abból-valo
ki-menekedésről.*

Nóta: Fejenként mi erről eml:

I Llik nekünk erről emlékeznünk:
Miként jutott halálra mi ígyünk,
Es mint lehet ki-menekedésünk, Sza-
badságunk, örök idvefségünk.

2. A' mint írja Móses ő könyvébē: El-
ső Ember teremtett épen, Alha-
tatos és szentséges testben; De meg-
tsalá ördög kigyó képen.

3. Tiltott fának gyümölsében evék,
Az Istennek ellene vétkezék, A' ha-
lálra ott kötelezteték: Mi-reánk-is
halál úgy származék.

4. Három-féle halál reánk szálla: E-
gyik

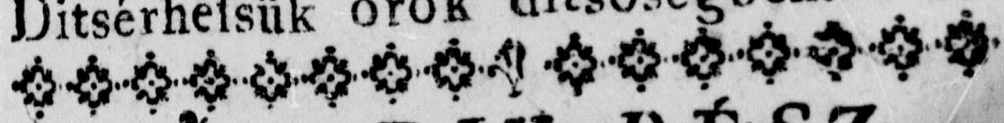
gyik a' bün, lelkünknek halála; Má-
lik, a' mi testünknek halála: Harma-
dik az örök, halál kinja.

5. De mi rajtunk Isten könyörüle, Afz-
szony' Magvát hogy nekünk ígerte;
Lön a' Kristus Istennek szülötte, Ki
a' kigyót 's ördögöt meg-törte.

6. Noha testi halált meg-kösztolünk,
Melly a' bünért uralkodik rajtunk, De-
örök halállal meg-nem halunk: Kris-
tus által mert meg-szabadúltunk

7. Ez reménység használ tsak azok-
nak, Kik Kristusnak érdemében bíznak;
Hitetlenek halálban maradnak, A' po-
kolnak-tüzére hanyatnak.

8. Hidjünk azért a' Jésus Kristusban,
Kérjük ötét, tartson-meg hitünkben,
Szent Attyának vigyen országába,
Ditsérhefsük örök ditsőségben.

M Á S O D I K R É S Z.

Mellyben vadnak a' Halott ki-
vitelkor mondandó

É N E K E K.

Intetünk életünknek jobbításáva.

B 4

Nót:

Nót: *Fejenként mi erről emlékez:*

EMlékezzünk mi kerefztvén népek,
Hogy meg haljunk testünkben
vétünknek, Uj életben éljünk az
ISTENNEK: Ki-múlását várjuk mi lel-
künknek.

2. A' Szent Irás vigasztal bennünket;
Ne gyötörjük szüntelen testünket:
Ne sírassuk úgy a' halottakat, Mint
Pogányok régen Pogányokat.

3. Hiddjük, Jésus érettünk hogy meg-
hólt; Fel-tamadott, úgy, mint meg-
mondta vólt: Azonképpen, a' bün-
nek ki meg-hólt, Uj életre Kris-
tusfal az fel-költ.

4. Mint Ádámban mindnyájan meg-
hóltunk, A' Krisztusban ugyan meg-
éledünk; Mert a' Krisztus első tama-
dásunk, Ö utánna mi-is fel-tamadunk.

5. Krisztus le-szálla a' Meny-ország-
ból, Szent Attyának parantsolatjá-
ból, Mint mennyei jószágunk az ég-
ből: Ditsértetik Angyalók szavokból.

6. Kik Krisztusban hit által nyugosz-
nak, Leg-először azok fel-tamad-
nak

nak, Eleiben vitetnek URunknak,
Nagy hirtelen hogy el-ragadtatnak.

7. Az UR Kristus országot ajánlja
Szent Attyának, azt mikoron adja,
Ellenségit hogy mind meg-birándja,
És hatalmátságát el-rontándja.

8. Kerefztvének mind fel-serkenjete,
Meg-lásátok hogy ne vétkezzete,
Szent Irásra igen fiessetek, Hogy ne-
légyen hit' kívül éltete.

9. Ha vífeltük Ádám' ábrázatját, Kris-
tusnak-is végyük ábrázatját: Mert
a' test 's vér az Isten' országot, Nem
bírhata, semmi vígátságát.

10. Fel-tamadunk mi mind Itéletkor
És mindnyájon el-változunk akkor,
Az Istennél lészünk mi mindenkor,
Ez ígékre nézzünk tehát jókor.

11. Ez ígéket nekünk szent Pál irta,
Hitetlenek ellen támasztotta, Tanú-
ságra mindennek ki-adta: Mellyből
nekünk örömet támaszta.

12. Ditsértésék az Atya UR Isten,
Ö Igéje a' Fiu UR Isten, Egyetem-
ben Szent lélek UR Isten, Szent Há-
romság bizony örök Isten.

M Á S.

Nót: *Fer temesük-el a' test.*

ADj idveséges ki-múlást, UR Isten, és el-nyugovást, Testünk szerént jó meg-halást; Mind holtig adj igaz vallást.

2. Nints itt állandó városunk; De jövendőt kell kívánnunk, Örök életet tsak várunk: Ez reménységben ki-múljunk.

3. De földön olyan életünk; Miként a' virág, kit nézünk, El-változik a' mi testünk; Koporsóba bé-tétetünk.

4. Rothadandó test enyészik, Földé ismét el-változik; Lelkünk Istenben nyugofzik, Mig e' Világ el-végződik.

5. Értelmünk nints erről nekünk, Mikor végződik életünk; Kristustól azért intetünk; Hogy mindenkor kéfzek légyünk.

6. Azért tellyes készülettel, Várjuk Kristust igaz Hittel; Hogy ki-múljunk nagy örömmel, 'S bé-mehesünk bölts Szüzekkel.

7. Senki magát el-ne bízza, Lelkét Isten-

Istennek ajánlja; Nagy bizodalommal vallja, Hogy testben Kristust meg-látja.

8. De nagy ditsőségek léfzē, Hiveknek az ítéletben: Hogy fel-támadnak e' testben, Léfznek az örök életben.

9. Ezen testel fel-támadunk, Ezen kézzel, 's lábbal állunk, Kristusnak akkor udvarlunk, Régi Szenteket meg-látunk.

10. Semmi fáradság testünkben; De, mint a' Nap, fényes léfzen, Nchéz-ségünk ott nem léfzen: De nagy gyorsaságunk léfzen.

11. Istennek kegyelmes szava, Hiveket akkor bé-hivja, Örökké-való országba, 's az Angyali tárfaságba.

12. Istennél örökké léfzünk, Testestől 's lelkestől élünk; Mind örökké ott örülünk, Kit most ki-nem jelenthetünk.

13. Ditsértésél Atya Isten, Te szent Fijaddal mennyekben, Sz. Lélekkel egyetemben, Örökkön örökké, Amen.

M Á S.

A z o u N ó t á r a .

Az

AZ Istennek jó-vóltáról, Emlékez
zünk mondásáról, Rólunk gond
viseleséről, Értsük mit mond halá
lunkról.

2. Az Éfaiás Prófeta, Mindeneknek
írva hagyta, Hogy Isten őket nyugot-
ja, Kik meg-halnak, 's hogy meg-
tartja.

3. Mert ismétlen fel-támasztja, Erős
hittel bizonyítja, A' holtakat hogy fel-
költi, És országába be-viszi.

4. Ezt tselekszi, hogy ditsérjük,
Jó-vóltát el-ne felejtsük; De sőt in-
kább magasztaljuk, Kik a' fel-táma-
dást várjuk.

5. Ezeket nyugalomba, Bé-küldi á-
gyas-házokba, És hadja, hogy i-
deiglen, Ott nyugodjanak a' földben.

6. Én híveim mennjeteke-bé, Kaputo-
kat zárjátok-bé, Egy kevéske tegyé-
teke-bé, hogy haragom ne-menjen-bé.

7. De tsak egy kevés ideig, léfztek
egy szempillantásig: A' míg haragom
el-múlik, Mind ott nyugodjatok addig.

8. Mert az URnak nagy haragja,
Majd

Majd meg-indúl nagy ereje, És e'
földön lakozokra, Majd száll kemény
ítélete.

9. Mellvel az ő ellenségit, Elveszti hi-
tetlenségért; De meg-tartja az ő népit,
Benne lett bizodalomért.

10. Többé a' föld ő véreket, El-nem
rejt, ő testeiket; De Isten nekik él-
teket, Ismét meg-adja lelkeket.

11. Nagy vigaság ez minékünk, Mi-
kor földbe temettünk: Mert ismét-
len egygyütt léfzünk, Istennel miko-
ron élünk.

12. A' mi meg-hólt atyánkfiya, Bi-
zonnyal Istennek fiya; Mit sirunk? ha
az ő háza, Néki tsendes nyugodalma.

13. A' mi dolgunk nyomoruság; Az ő
dolga tsak vigaság. Kérjük, hogy
örök Igazság, Légyen velünk Szent
Háromság.

14. Adjanékünk ő szent Lelkét; Halá-
lunk után országát, Láthassuk nagy
böldogságát, Öröké tartó jószágát.

M á s

Nót: Fejenként mi erről eml:

TUD-

TUdjuk, hogy fejenként meg-kell halni, Mi lelkünknek testünkben ki-múlni, E' Világtól bizonytalannal meg-válni, Föld gyomraba tétetvén romlani.

2. Halál' kinja, 'söldja bűneinknek, Sokképpen kell lakolni testünknek! Akaratja ez a' nagy Istennek: Mert ellenne járunk törvényének.

3. Oka szerint Isten tselekezik, Semmi hamis tölle nem tétetik: A' mi testünk igazán rontatik; Noha nekünk méltatlannak tétzik.

4. Mert Istennek végezett tanátstsa: Bűnös testnek országát nem adja; Megkeli annak büntöl tisztulnia, 'S Istennek szívet úgy látia.

5. Arra legye már fő gondunk nekünk, Idvességet miképpé nyerhetünk: Mert ha ahöz mi jör nem készüünk, Nem jó véggel esik ki-menésünk.

6. Siketségre ne végyük ezeket, Hávesztni nem akarjuk lelkünket; Értsük-meg az igaz készületet, A' mint tanit a' Szent Irás minket.

7. A' készület a' penitentzia, Minden

féle

féle bűnnek el-hagyása, Életünknek jobbá változása, És szívünknek Krisztusban bizása.

8. Le-kell vetnünk a' régi Ádámot, El-kell hagynunk minden gonofzságot; Kell követnünk az ártatlanságot, Igazságot, minden tisztaságot.

9. Bővölködjünk jó-tselekedettel, Szépek légyünk hittel, reménységgel, Kegyességgel, egymást szeretettel, Józanfággal - mértékletességgel.

10. Ezt nevezi URunk vigyázásnak; Szent Pál pedig, nemes hartzolásnak, Kit könyörgéssel nyerünk magunknak; Hellye vagyon itt az imádságnak.

11. Nem gondolnak fokban ez intéssel, Más Világra-való készülettel; Noha tartoznak e' fizetéssel: Még-is vagynak azért kemény szível.

12. Serkezünk-fel a' bűnnek álmából, Világosuljunk - meg a' vakságból, Térjünk - ki az ördög' országából: Hogy ne esünk - ki a' menyországából.

13. Jöjj mi hozzánk Krisztus Sz. lelkeddel, Vigasztalj-meg szent ígéréteddel, Váltságodnak tellyes érdemével,

Hogy

Hogy valhassunk téged' igaz hittel.
 14. Sz. Atyáddal téged' ditsérhessünk:
 Mert tsak tölled vagy on idveféségünk:
 Szent országod' közöljed mi-velünk;
 Ditsöségben hogy veled élhessünk.

HARMADIK RÉSZ.

Mellyben vagynak a' sír felett
 mondandó

É N E K E K.

A' Keresztyéni temetésről.

J Er temessük-el a' testet: .1.
 Kirölne-égven ketségünk,

Hogy az ítéletnek napján, Fel-nem

támad nagy igazán.

2. Föld és a' földből való ő, Földé vi-
 szontag lejendő; De földből ismét fel-
 támad, URnak szavát mikor hallja.

3. Az ő lelke örökké él, A' más Vilá-
 gon

gon Istennél: Ki Szent Fiának ál-
 tala, Ötet bünből meg-váltotta.

4. Az ő nagy nyavalyásága, Jútott
 immár bölldogságra, Ha viselt Kristus'
 igáját, A' Halál néki nem árthat.

5. Lelke tsendeféségben nyukszik,
 Teste a' földben aluszik, Honnan íté-
 let'napjára, Feltámad nagy vigaféságra.

6. Itt vólt ő nagy félelemben; De ott
 léfzen tsendeféségben; Örökké-
 való örömben, Mondhatatlan ditsöségben.

7. Jer, hagyjuk itt őt alunni, Kris-
 tus Jéfusban nyugodni; És mi szün-
 telen vigyázzunk, Mert nekünk-is
 meg-kell halnunk.

8. Erre Kristus adjon erőt, Ki vére-
 vel minket ki-vótt a' veszedelmes po-
 kolból, És a' véghetetlen kínból.

9. Ő mi töllünk ditsértésék, Örök-
 ké magasztaltsék, Egyetemben az
 Atyával, és Szent Lélek UR Istennel.

M Á S.

Azon Nótára.

J Er tégyük-el a' testeket, Adjuk-
 meg tífzteségeket, Jelentsük-meg
 C mi

mi hitünket, Atyafi szeretetünket.

2. Földből teremtetek vóltak, Földé ismétlen változnak: Itéletre feltámadnak: Mikor hallják szavát UR-nak.

3. E' Világon míglen éltek, Sok nyavallyákat szenvedtek, Kikből már kimentekedtek, Nagy nyugodalomra mentek.

4. A' Krisztusnak szent halála, Lett nékiek váltságokra; És az ő feltámadása, Lett meg-igazulásokra.

5. Már sem ördög, sem a' halál, Nem árthat nékik bizonnyal: Megváltattak Krisztus által, 'S mondhatják ezt bátorsággal:

6. Oh te Halál, hol fulánkod? Pokol hól te diadalmod? Nints rajtunk semmi hatalmod, Meg-töretett birodalmad.

7. Tsendességben ök nyugofznak; De ez reménységben vagynak, Hogy még, ök feltámasztatnak, 'S menyben megkoronáztatnak.

8. Gyarlók vóltak ő testekben; De léfznek nagy ditsőségben, Hogy feltámadnak örömben, Mint Nap ő fényességében.
Miné-

8. Minékünk-is legyen hitünk, 'S ez jóban részesek léfzünk, Ha Krisztus Jé-fusban hiszünk, Örök bódogságot vészünk.

9. Ditsértésék Atya Isten, Fiu és Sz. Lélek Isten, Szent Háromság egy UR Isten: Néked ditsőség mennyekben.

M Á S.

E' Mlékezzél élő ember, Néked szóll a' holt ember: Ne tsudálkozzál most én rajtam: Kivagy? én vóltam: Tegnap napon én eleven vóltam, Most jól-látod hogy meg-hóltam!

2. Azt jól látod, meg-kell hálnod, E' Világból ki-múlnod, Nyavalyás léfzen a' te dolgod, Míg élz addiglan,

lan, Élted ha meg-nem jobbítod, Világban, Rézfetlen lézfz boldogságban.

3. Hagyj békét a' kevélységnek, Tégedet igen intlek! Tekintsd magadat erőtlennek, Gyarlóságosnak; E' mái napot ha néked engedték, Hólnapot meg-sem ígérték.

4. Ne halaszszad napról-napra, Téréfedet fokára: Mert a' halálnak ő óráját, Senki nem tudja; Az embert Isten hirtelen szólítja, 'S nagy hamar meg-kell halnia.

5. Lám jól tudod, mint lön dolga: Annak a' ki magában Fel-fúvalkodék jószágában: Gazdagságában, Kinek az Isten lelkét meg - kíváná: 'S Hirtelenséggel meg-hala.

6. A' Gazdag-is ám mint jára, A' mint szent Lukáts írja: Temetése hogy lön pokolba, Oh nagy kinokba! A' Lázár pedig Isten országába, Bé-méne, nagy boldogságba.

7. Azért mostan, Keresztyének! Ti kik e' földön éltek, meg-térni bünből siesetek, És jól éljete: Mert igen rövid élete embernek, Mit szent Jób mond meg-értsétek,

8. Rö

8. Rövid embernek élete, Kit Afzszonyi-állat szüle; Tellyes nyavalyákkal ideje, Minden ösvénye: Mint mezöbéli virágnak szépsége, Így múlik ember' élete.

9. Mint árnvékat a' felhöben, Elfú szél a' fellebben: Így te-nebizzál életedben, Jó szerentsédben: Mert hama vóltál nagy-jó egészségben, Hólnap eshetsz betegségben.

10. Azért, úgy élj e' Világban, Kézf légy minden órában, Bé-szállanod a' koporsóban: Vig légy Krisztusban, Hogy mikor lelkedet kéri marká-ban, Add néki nagy bátorságban.

11. Ditsértessél Atya Isten, Fijaddal a' Krisztussal, És-vigasztaló Szent Lélekkel, Minden időben: Adj nekünk igaz hitet e' Világban, Mehefsünk sz: országodban.

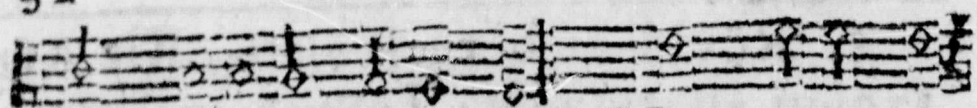
Atyák 's Anyák vigasztaltatnak.

Hagyjátok-el hü Keresztyének

Fájdalmit ti szíveiteknek! Senki

C 3

ne

ne sírassa halottját: Mert vette ő

nagy boldogságát.

2. Anyák szünjenek-meg sirástól, Felejtkezzenek magzatjokról: Mert nem halál az ő halálok; De életben megújulások.

3. Miképpen az el-vetett magok, Rothadással nevededendők, És szépen fejeket vetendők, Végre jó gyümölcst adandók.

4. Fogadd-bé azért a' holttestet, Kebeledbe, föld végyed ötet, Takar-gassad az ő tagait, Mint az édes Anya magzatit.

5. Szent Léleknek edénye volt ez, Az Istennek képére volt ez, A' Krisztus Jézus lakott ebben, Volt Isteni félelem ebben.

6. Föld, hiven tartsd e' testet beñed: Mert mikor a' Krisztus el-jövénd, Meg kívánja ottan ezt tölled: Így lésszen, bizounyal el-hidjed.

7. Noha mostan ő rothadandó, és idővel

vel porrá léjendő; De feltámad Isten' szavára, És Angvalli trombita szóra. s. Mostan az UR Istent ditsérjük, Az ő Nevét fel-magasztaljuk, ki-három Személyben egy Isten, Ditsértésék örökké, Amen.

MÁS

Pénitentiára-való intés.

Not: Oh te meg-baland:

H Alandó emberek kik most jelen vagytok, Ti vég órátokról most gondolkodjatok: Mert Atyátok fija halva, jól látjátok.

2. A' halál fizetés történt most ő rajta; ezután kin esik, tsak az Isten tudja: Mert ő hatalmában életünk' határa.

3. Rettenetességet inditson ez néktek: Ha vak-merőképpen bűnben élendetek, Kemény szám-adásra jut a' ti ügyetek.

4. De mint fogtok számot a' n' az Istennek, Ha ellene jártok az ő Igéjének, 'S Véget nem akartok vetni bűnötöknek.

5. Magátokat, kérlek, el-nehites-

sétek, Isten kegyelméről meg emlékeztek, Hijában ne-légyen arról reménységtek.

6. A' Krisztus' halála nem használ mindennek, Sem érdemben bizó, sem bűnben élőknek; Használ csak az igaz hív Keresztyéneknek.

7 Ne bizzatok azért ember érdemében, Se ne maradjatok számtalan bűnökben, Rézfesek úgy léztek Isten kegyelmében.

8. Idvefségét minden igazán keresse, Krisztus' érdemében bizodalmát vesse, Hitét Szent étellel jól meg-ékesítse.

9. Ki-végig meg-marad hitben, az idvezül, Testi halálhöz-is jó rendel az készül, Krisztussal örökké mennyországban örül.

10 Áldott légyen Atya, Fiú és Szent Lélek, Minden állatoktól ő magasztaltsák, Dicséret 's tisztesség önéki adásák.

M Á S.

A' Halállal 's fel-támadással intetünk életünk' meg-jobbitására.

Eml-

Emlékezzünk az utolsó napról,

E' Világból mi ki-mulásunkról;

És a' mi testünknek fel-támadásáról.

2. E' Világban ember mulandó vagy, Mint az árnyék, te csak olytén vagy: Istennek te tsuda drága edénye vagy.

3. A' Krisztusnak vérevel váltott vagy, Azért téged Világban ő nem hágy, Halld-meg, a' Krisztusnak nagy drága fija vagy.

4. Nyomorúság e' világban éltünk, Félelem és rettegés mi útunk, E' Világnak mig árnyékában bujdosunk.

5. A' Krisztussal mi egygyüt vigadunk; Fel-támadásban mi hogy-habizunk, Örökké ő benne mi ugy ditsekedünk.

6. Ekképen ő azokat fel-költi, Hatalmával, és meg-ékesíti, Mennyországba őket örömbe bé-viszi.

7. Ne tsudáld testünknek romlását,

C 5

Ebben

Ebben értjük Krisztusnak hatalmát, Bizonyítja azzal ő fel-támadását.

8. Miképpen a' búza-szem, meg-rothad, Azonképpen mi testünk meg-rothad, De azért mi testünk fok gyümölcstöt hozhat.

9. Mi testünkből a' lélek ki-múlik, A' Krisztushoz ő fel-vitettetik, Itélet' napjáig mind ott tartattatik.

10. Az Itélet napjának előtte, Azon lelket ad a' mi testünkbe, Melly testben előtte állunk Itéletre.

11. Melly nagy gondja rólunk az Istennek, Ha tetfizenék ez az embereknek: Meg-rothad mi testünk, 's ismét épek lesznek.

12. Ezen kézzel, 's lábbal, ő előtte, Ezen testben udvarlunk nékie: Mikor Angyalóktól vitetünk elibe.

13. Két-féle népek mind fel-támadnak: Jók 's gonoszak elibe állanak; A' jóktól gonoszak ott el-választatnak.

14. Nagy ditsőségben a' hivek lesznek: Véghetetlen örömbe vitettnek; Gonoszak Krisztustól pokolra vettettek.

15. Az

15. Az utolsó nap mig meg-nem léfzen, Ditsőségbe mi testünk nem megyen, miglen e' Világnak ő vége nem léfzen.

16. Ábrahámát gondold - meg ha múlt-ki, Ki Krisztusnak ő színcét meg-látni Kivánta, 's ő véle egygyütt gyönyörködni.

17. E' Világon egy ember sem léfzen, Ditsőségbe mikoron bé-vifzen, Ekkoron tégedet magához fel-véfzen.

18. Fel-emeljed ember te fejedet, Esmérd-meg már a' te Teremtődet, Ne keresd szüntelen a' te el-vesztedet.

19. E' Világon igazságot keress, Hogy te azzal mind örökké élhess, Krisztusnak előtte mellyel meg-jeléhess.

20. Semmi marhad nem kell az Istennek: Tsak szívedet kívánja te néked, Meg-láffad hogy Krisztust el ne üzzed tölled.

21. Semmi néked, te nagy gazdagságod, Itéletnek napján uraságod, Nem lehet te néked azokkal váltságod.

22. Számot véfzen Isten a' hivek-től,

től, Itéletet tézzen mindenekről, Megrettenj immáron gonosz életedtől.

23. Részeltess URunk minket ezekkel: Vigy-bé minket a' te híveiddel, A' te fok rendbéli hü Keresztyéniddel.

24. Ditséret és ditsőség menyebé: Mert jól hiszszük, hogy mi kérésünkben, Meg-hallgattál minket esedezésinkben.

M Á S.

J **J** **J** **J** **J** **J** **J**

juttattál.

2. Keserves kin-vallásódezt, Kegyelmezz nékem haláloedért, Halállal bajvívásomban Biztasd lelkem' ki-múltában.

3. Szememnek világossága, Fülemnek ha el-fogy hallása, El-jö nyelvnek

nek meg-állása, Közelget szívem romlása.

4. Bódúlni ha kezd én elmém, El-távoznak töllem segédim: Ne hagyj, ne hagyj óh Krisztusóm! Segélj utolsó órámon.

5. Ez életnek árnyékából, Végy-ki halálnak nagy kinjából: Ördögnek tsalárdságától, Oltalmazz álnokságától.

6. Lelkemnek adj jó ki-múlást, Kezedbe adom azt nagy bizvást, Teszemnek földben nyugovást, El-jötődig adj alúvást.

7. A' te Itéleted' napján, Állafs engem' elődbe bátran, Szószólóm légy akkor nékem, 'S az életet add-meg nékem.

8. Mint Igédben fel-fogadtad, Esküvéssel bizonyítottad: Bizony, bizony mondom néktek, Igémben léfzen éltetek:

9. Ha azt ti meg-tartándjátok, Nem-fojthat-meg soha haláltok: És ha szintén most meg-haltok, Tsak álom léfzen haláltok.

C 7

10. Az

10. Az én hatalmas kezemmel, Ab-
ból ki-hozlak nagy örömmel: 'S or-
szágomban ti lakoztok, Örökös lész'
maradástok.

11. Velem léfzen örömetek, Kit
csak én szerzettem tinéktek; Válto-
zik keserüsé tek, Bóldogság léfzen
tiétek.

12. Engedd nekünk mind'ezeket,
UR Jésus, ki-nyerted ezeket; Botsásd-
meg mi bűneinket: Adjad vallhafsunk
tégedet.

13. Mikor halálunk' órája, El-jö
lelkünknek ki-múlása, Igéd támaszfza
hitünket, Tsak te vedd hozzád lel-
künket.

M Á S

*Az Életnek rövid vóltárol Intetünk a'
lelki vigyázásra.*

Nót: O te meg-balandó emberi nemz:

EMber emlékezzél utólsó napodról,
A' te halálodnak bizonyos vóltá-
ról, A' te életednek kétséges vóltáról.

2. A' Sz. Irált nézzed mit szól é-
letedről, Bizonyosá téfzen te álla-
patodról, A' mit az Irás szól, Nin-
tsen kétség arról.

3. Szent

3. Szent Dávid Proféta, életről azt
mondja: Ollyan mint az árnyék az em-
bernek napja: Mert hamar el-mulik,
azt minden jól látja.

4. Ollyan mint az álom embernek
élete, És ollyan mint a' fü, melly
reggel virágzik, De estve hogy meg-
asz, tüzre botsáttatik.

5. Szent Jób Patriárka életről azt
mondja: Az embernek napja, mint
a' béres napja, Melly hamar ki-te-
lik és jutalmát várja.

6. Melly kitsin a' tsepp víz, ol-
lyan a' mi napunk, És melly kitsin
a' mák, ollyan mi életünk, Mint bölts
írásából ezt meg-tanúlhatjuk.

7. Mint a' füst a' széltől hamar el-oz-
latik, Es mint a' köd Napnak fényével
veretik: A' mi életünk-is hamar vé-
geztetik.

8. Mint a' futó követ, a' Bölts meg
azt mondja, Ollyan mi életünk, mint
hajónak nyoma, Mint madárnak nyo-
ma, és a' nyílnak nyoma.

9. Ollyan mint, a' harmat embernek
élete, Melly reggel a' földnek színé-

re

re le-esik; De el-szárad ottan mihelyt a' Nap éri.

10. Mitsoda az élet? sz. Jakab azt kérdi: Olyan, mint a' pára, melly kevésé tetfzik, De hamar el-múlik, és femminek látfszik.

11. Mit ragaszkodol hát a' te éle- tedhez? Mert nyilván te ember nem bizhatol ehez, Sém a' földön való e'vi- lagi jókhoz.

12. Nintsen néked ember maradandó helyed, Nintsen maradandó Vá- rofod e' földön: A' mi városunkot fe- jenként keressük.

13. Itt hágy ideiglen minket az UR Isten, Hogy a' Jésus Kristust tanul- juk e' földön, 'S ditsérjük az Istent mindenkoron ebben.

14. Vigyázz azért ember a' te éle- tedben, Még ne gvözzön téged' ör- dög kísértetben, Könyörögj Istennek, hogy téged' segitsen.

15. Tanuljad naponként Istennek Igéjét, Hogy a' Jésus Kristust meg- esmérjed innét, 'S ennek beszédéhez szabjad életedet.

16. Bá-

16. Bátorságos ember, ki Kristust esméri, Nem fél az ördögtől: mert Kristus segiti; Nem fél a' haláltól: mert Kristus élteti.

17. Hagyd-el immár ember a' nagy részegséget, A' nagy torkofságot, melly rontja szívedet, A' nagy irigy- séget, és a' nagy restséget.

18. De vigyázz te inkább az UR- nak napjára: Mert napját 's oráját annak ki tudhatja: Te azért minden- kor kész légy halálodra.

19. Hogy ha te ezt téfzed, e' szó- kat meg-hallod: Jövetek-el immár bir- ni az országot, Mellyet én tinéktek régen szerzettem vólt.

20. Ditséret Atyának, És az ö Fi- jának, És a' vigasztaló Szent Lélek Istennek: Tisztességet tégyünk mind fejenként ennek.

M Á S

Mivelhogy a' hív ember Halál által örömré megyen, nem kell ki-mú- lásán kesergeni.

Nót: Hagyjátok-el hü Ker:

IS.

ISTEN' hivei a' kik vagytok, Kik Krisztusban igazán biztók, Bizony nagy a' ti vigaságtok: Mert mennyekben ti jutalmatok.

2. Ez legyen vigasztalástokra, Ha ti juttok testi halálra, Hittel nézzetek a' Jéfusra, És érdemes áldozatjára.

3. Semmit a' halál nem árt néktek, Sem az ördög nem bir veletek, Ha Krisztusban végiglen hiszték, Bűnötkből és ha ki-tértek.

4. URunk Jéusban kik meg-halnak, Igaz hitben tsak el-alufznak, Reménységben azok nyugofznak; Ditsőségre mert fel támadnak.

5. Siefsünk tehát mi meg-térni, Hitelenségtől el-szakadni, És hitünket Krisztusban vetni, 'S-hozzá erőssen ragaszzkodni.

6. Vefsünk-el minden kételkedést, Nagy szertelen siraft kesergést; Ne vádoljuk mi az UR Istent; Hogy el-vette mi emberünket.

7. Inkább önéki hálát adjunk, Hogy halálból még fel-támadjunk: mert az által életre megyünk, 'S ditsőségre bé-vitettünk.

8. Tar,

8. Tartozunk halál' fizetéssel, Tsak hogy légyünk jó készülettel, igaz hittel, lelki örömmel, Lészünk Jéfus', Idvezitönkkel.

9. A' kép mutató Keresztyének, Örök halált és poklot nyerne; De a' hívek meg-menekednek, 'S örök életre bé-vitetnek.

10. Ditséret legyen az Atyának, És Fijának Jéus Krisztusnak, Ditséret legyen Sz. Léleknek, a' Szent Háromság egy Istennek.

M Á S.

Rövid életnek halála után ditsőségre támadunk.

Nót: *Fer, temessük-el a' test:*

MEg-értsétek Keresztyének, Kiknek Krisztus Vezéreték, Szent Igéje ösvényetek: Mert örömet mondok néktek.

2. Im látjátok, maradásunk, E' Világon nyájasságunk, Rövid minékünk lakásunk, Egy más között vigaságunk.

3. Tsuda, hamar mert életünk, Változandó, 's a' mi testünk; De e-

zen

zen ne keseregjünk, Se Iltent ne ingereljünk.

4. Hálát adjunk sőt önéki, Hogy mi-velünk ezt mivel, Lelkünet magához vész, s Föld tömlötéből kiviszi.

5. Mert végső nap' földből testünk, El-fel-támad emberségünk; Ne legyen benne kétségünk, Szent Jób mondja azt mi-nékünk.

6. Emeljük-fel mi szívünket, Várjuk vígan Istenünket, Ajánljuk néki lelkünket, Hogy ő igazgasson minket.

7. Lám a' Kristus mennyországó', Itéletkor udvarából, Angyalival dicsőségből, Mint Biró, le-jö az égből.

8. Trombitálnak az Angyalók, Kiknek szavát meg halljátok: Meg-romolnak magofságok, Hegyek, völgyek és a' halmok.

9. URunk akkor nagy felséggel, Sok Szentekkel, fényességgel, Meg-jelenik seregével, Világ ítélni jöven-el.

10. Békefességgel így szól nekünk, Kik ő benne itten hittünk: Jövetek Atyám' áldotti, Drága áron vett juhái:

11. Né-

11. Néktek adom országomat, Véle öfzve én-magamat: Hittétek diadal-mamat: Vegyétek-el koronámat.

12. Akkor mi mind a' Jészushoz, Angyalokkal mi urunkhoz, Gyűjtetünk, és a' szentekhez, Mint mennyei feregekhez.

M Á S.

Nót: *Fejenként mi erről em:*

SErkenj-fel már ember büneidből, Végy értelmet Isten Igéjéből: Intettetel a' holt példájából, Ki kell múlnod, hiddjed, e' Világból.

2. Keserves itt tenéked életed, És siralmas minden te ösvényed: Tanittását Irásnak ha vészted, Ézékiel mit szóljon, meg-érted.

3. Így írja ezt nekünk Ézékiel, Vigasztalván ő minket ezekkel; El-hiddjük azt mi tellyes hitünkkel, Kit bizonyít Isten beszédével:

4. Ki-vün engem' az URnak Szent Lelke, Lelki látás szerént egy mezőbe, És mutatata tsontoknak fokságát, Kinek ember nem tudhatja számát.

D

5. Kér-

5. Kérde engem az Istennek Lelke,
Ha e' tsontok többé élnének-é? Ezt
tudhatja Istennek bölts titka, Fel-
támadni, 'S Istennek hatalma.

6. Parantsolá: hogy én prófétálnék,
És nékiek prédikálni kezdék, UR'
szavára, nékiek így szóllék, Tanú-
ságból nékiek így mondék:

7. Száraz tsontok, URatók' beszé-
dét, Haljátok-meg az Isten, in-
tését, Drága szavát, szép vigasztalá-
sát, Felölletek meg-irt dékrétomát:

8. Az UR titeket lélekkel, testel,
Innal fel-öltöztet, bőrrel, kézzel,
Lábbal, szemmel, füllel, ékeességgel,
Ajjándékoz meg-újjultt szépséggel.

9. Ezt mikoron a' tsontoknak mon-
dám, Nagy zörgését a' tsontoknak
hallám, Az UR szava bételék, én látám,
Egy nagy sereg lábra álla nyilván.

10. Mert izenként a' fok száraz
tsontok Innal, bőrrel, bé-borittatának,
Az UR előtt talpokra állának, Lelkek-
ben-is mind meg-újjulának.

11. Élő ember szomorúságot
Vigasztaljad ezzel bánatodat, Győzd
meg-

meg hittel fok nyavalyáidat, Ki-mű-
lásra készítsed magadat.

12. Ne ítélded lehetetlen voltát, te tes-
tednek az ő ujulását, Föld' gyomrából
ő fel-támadását, Tsak hidd az UR
igazságos szavát.

13. Istent hiddjed olly mindenha-
tónak, Ki parantsol földnek, mennynek,
viznek, A' halálnak, ördögnek, pokol-
nak; Kik Istennek mindenko engednek.

14. Ha a' halál bününkért meg-
rütit; Igaz Isten kedvéből fel-épít,
Ki magáért ismét fel-ékesít, 'S orszá-
gába Fijaért bé-szólit.

15. Ott meg-nyugot minket fáradsá-
gtól, Lelki 's testi nagy kin-val-
lásoktól; Fénylik ortzánk Isten látá-
sától: Réfzt ad nekünk nagy boldog-
ságából.

16. Atya Isten ezért tiszteltesél,
Jésus Kristus ezért ditsértésél, Oh
Szent Lélek! fel-magasztaltságál, Sz.
Háromság örökké áldásál,

M Á S.

Azon Notára.

D 2

Ke-

Keresztvének Kik Krisztusban biz-
tok, Hiüetek kell hogy bünért meg-
haltok, Jövendöben ismét fel-támad-
tok, Isten Fija szavát hogy haljátok,

2. E' Világnak el-kell végeztetni,
A' Krisztusnak ismét el-kell jöni,
Élőket és holtakat ítélni, Mindenek-
től számot akkor venni.

3. Jövedele léfzen ditsőségben
Szent Angyalok velle egyetemben;
Ö királyi Felséges székiben, Igaz
léfzen ítélet-tételben.

4. Nagy-kegyelmes léfzen a' hivek-
hez, Kik halgatnak ö szent beszédé-
hez; Rettenetes a' hitetlenekhez,
És kik biztak hamis érdemekhez.

5. Szép beszéddel meg-áldja hive-
ket, Mennyországban részefiti őket;
Meg-átkozza a' hitetleneket, Örök
tüzre vetteti mind őket.

6. Légyen azért félelem bennetek,
A' Krisztusban légyen nagy hitetek,
Atyafiú szeretök légyetek, Ítéletre
hittel készüljete.

7. Közel vagyon Ítéletnek napja,
Bizonytalan halálnak órája, Sen-

Senki annak idejét nem tudja; Azért,
minden ömagát meg-ózza.

8. Int fejenként Krisztus, hogy vi-
gyázzunk, Az Istenhez gyakran fo-
házkodjunk, Készületlen hogy ne ta-
láltassunk; De nagy bizvást mi elő-
álhassunk.

9. Senki szivét a' fajtalansággal,
Meg-ne nehezitse tobzódással, Ré-
szegséggel vagy zabállódással, Sem
életnek szorgalmas gondjával.

10. Foglaljuk magunkat józonság-
ban, Mértékletességben vigyázásban,
Uj életnek ártatlanságában, Igaz hit-
nek holtig vallásában.

11. Igaz hitben azért meg-marad-
junk, Krisztusról mindenkor vallást
tégyünk, Hogy ö tölle szent áldomást
végyünk, 'S örök bődögságot tölle
nyerjünk.

12. Nagy ditséret adassék Atyá-
nak, Szent Fijának mi URunk' Krisztus-
nak, Egyetemben a' Vigasztalónak,
Ditsőséges bődög Háromságnak.

M A S.

Azon Nótára.

D 3

Emf.

EMlékezzünk a' mi életünkben, Hogy meg-kelljen halni mi testünkben: Vitézkedjünk a' mi életünkben, Hogy ne vesszünk-el a' mi lelkünkben.

2. Meg-gondoljuk mi természetünket, Testünkbeli nagy vesztségünket, Igyekezünk el-hagyni ezeket, És Istenhez vezérjük éltünket.

3. Ezt jól látjuk e' mostani testben, Hogy meg-kelljen halni életünkben: Fel-serkenjünk azért mi lelkünkben, Hogy ne essünk nagy veszedelemben.

4. Jegyekről jó nekünk példát vennünk, És Atyákról mostan emlékeznünk, Kik bizonyosságot tettek mi nekünk, Ádám miatt hogy mind meg-kell halnunk.

5. Jaj minékünk! ha fel-nem serkenünk, Halálunkhoz hogy ha nem ké-szülünk, Örök életet akkor el-vesztünk, Örök halált mi-magunknak fszerzünk.

6. Tsudálhatjuk emberek' vakságát, Kik nem látják Isten igazságát, De követik Világnak vakságát, Kik

el-

el-vesztik Istennek országát.

7. Anya' méhét jobb volna nem tudni, Hogy nem mint e' Világot követni, Az Istennek haragját fel-venni, Örök kínra ö magát botosátni.

8. Kristus Jéust kik vészik szívekbe, És jól élnek jámbor erköltsökben El-nem vesznek bizonygyal életben, De bé-mennek örök ditsőségbe.

9. Szükség azért minékünk vigyáznunk: És bününkben immár fel-serkenünk, Szent életre igen igyekeznünk; Hogy Kristussal örökké ví-gadjunk.

10. E' mostani testből ki-keelésünk, Ollyan lesz mint mi aluvásunk: Mert életre ismét fel-támadunk, A' Kristussal mind örökké élünk.

11. Nagy vigaság ez a' mi lelkünkben, Fel-támadunk ismét mi testünkben: Vitézkedjünk a' mi életünkben, Hogy ne essünk ördögnek kezében.

12. A' Kristusban kik biznak szívekben, És jól élnek e' földön életükben, El nem vesznek soha ö lelkekben, Fel-támadnak örök ditsőségben.

D 4

13. De

13. De a' kik nem hisznek ígében,
'S Fertelmesen élnek életekben,
Mind el-vesznek testekben, lelkekben,
Ördögökkel kínlódnak egyemben.

14. Jól meg-láffuk ' mi-is életünkben,
El-ne vesszünk mindnyájan lelkünkben;
Meg-jobbúljunk a' mi erkölcsünkben,
Ne találtassunk hitván életben.

15. Ditsértefsék az Atya UR Isten,
Szent Fijával az ő Igéjével, Sz.
Lélekkel örök ditsőségben, Mind örökké
Isteni Felségben.

M Á S:

Nót. *Fer temesük-el a' :*

KRistusnak hü Keresztyéni, Illik
ezt néktek meg-tudni: A' bünért
hogy meg-kell halni, Halál által id-
vezülni.

2. Ádám' vétkének miatta, Halál szálla
mindnyájunkra, Méltók valánk kár-
hózatra, Örök pokolnak kínjára.

3. De kik a' Kristusban hiszünk,
Haláltól semmit ne féljünk; Sőt illy
semétségben légyünk: Halálból élet-

re mé-

re mégyünk.

4. Nem szükség hát bánkodnotok,
Hóltakon siránkoznotok, Pogány mód-
ra jajgatnotok, Mintha hit nélkül
vólnátok.

5. Mert a' kik hitben ki-múlnak,
Azok Kristusban nyugosznak, Utól-
só nap feltámadnak, Kristussal egygyütt
vigadnak.

6. Kik még e' Világban éltek, Ez
légyen dolgotok néktek: A' bünnek
véget vessetek, És a' Kristusban hid-
jetekek.

7. A' bünök ellen áljatok, És szün-
telen vigyázzatok, Gyakorta imád-
kozzatok, Kisértetbe ne juszatok.

8. El-hadjatok minden gonoszt,
Irigységet, rágalmazást, Gyülölséget,
harag-tartást, És Istentől el-szaka-
dást.

9. Reszegségtől, tobzódástól, E'
világi fok gondoktól, Életnek nagy
munkájától, Ojja magát minden attól.

10. Jözanságot köveffetek, Mér-
téktelenen éljetekek, Jamborságot vi-

fel-

feljeteK, És irgalmasok légyetek.

11. Ha ti ezekben maradtok, És igaz hitben ki-múltok: Bizonyval el-nem kárhoztok; De örök életre juttok.

12. Várjuk mi Idvezitönket, Hidd-jük meg-szabadit minket, El-változtatja testünket, Ditsőségre viszen minket.

13. Ditséret Atya Istennek, Krisztusnak Idvezitönknek, Egyetemben Szent Léleknek, Szent Háromság egy Istennek.

M Á S.

Nót: *Oh te meg-balandó:*

SOk nyomorusággal élete embernek, Rakva minden része az ö idejének: Kik bünért haragját jelentik Istennek.

2. Imé' ö az embert szép ajjándé-kával, Fel-ruházta vala halhatatlan-sággal, 'S minden állatokon való u-rasággal.

3. De hirtelenséggel lön nagy vál-tozása; Szép ékecségének. ifzonyú romlása, Fejedelemségből juta nagy rabságra.

4. E-

4. Ezeknek oka lön a' háládatlan-ság, Kire embert vive ördögi tsalárd-ság; Bünért következék minden nyomoruság.

5. Rajtunk ímhól immár a' bünnek ö 'földja: Betegség kárvallás, és halálnak kinja, Sok nyomoruságnak képtelen igája.

6. Jaj azért tsak immár e' földön életünk! Mert kevés ideig tart gyönyörüségünk, Hirtelen változik minden ékecségünk.

7. Virághoz hasonló élete embernek, Kit látunk szemünkel melly hamar el-múlik; Reggel virágozik, 's majd tűzbe vettetik.

8. Söt olyan mint árnyék e' földön életünk: Mert hamar el-múlik minden ditsőségünk: Ma-kevélyen járunk, hólnap meg halhatunk.

9. Igen gyönyörködöl ember gazdagságban, Mintha mind örökké él-nél e' Világban, Nem tudod melly órán téfznek koporsóban.

10. A' te gyenge tested tudod-e

mi lé-

mi leszzen? Minden állatoknál utálatosb leszzen, Kigyóknak 's békáknak eledelek leszzen.

11. Ne ígérj magadnak te hofzszü életet, És ne halogassad te meg-térsedet: Mert, mikor nem várnád, meg kéri lelkedet.

12. Ojjad igen magad' testi bátorságtól, Mint a' Kristus tanit, 's nehéz tobzódástól, El-ne vonattassál e' tsalárd Világtól.

13. Sok példákbl látod, néked meg kell halnod: De mikoron leszzen, idejét nem tudod; Azért szüség néked mindenkor vigyáznod.

14. Igé szép példában Kristus URunk mondja: Hogy a' halál olyan mint lopónak dolga, Véletien el-mégyen másnak romlására.

15. Reá gondjok vagyon a' házigazdáknak, Jövése mikoron történik lopónak: Akkoron vigyáznak, hogy kárt ne valljanak.

16. Tulajdonsága ez látjuk a' Halálnak: hogy szintén akkor jö

el mi-

el, mikor nem várnák: Azért szüség, hogy mindenek vigyázzanak.

17. Azt felelő napra bizony nem viheted; Melly órában szólit, bizony el-kell menned; Kárt vállalz, hogy ha nem leszzen készületed.

18. Hagyj békét azért, te ember, kevélységnek, Vess véget idején minden büneidnek; Hogy tisztán adhassad lelkedet Istennek.

19. Ditsértefsél URam öröké menyekben, Ki-egy Istenségben vagy három Személyben, Halálunk óráján légy segítség, Amen.

M á s

Nót: *Jésus Kristus Isten Fia Bün:*

Jésus Kristus Isten' Fija, Minde- neknek ki vagy Birája, E' Világnak meg-tartója, Hiveidnek légy oltalma.

1. Ohajtással mi könyörgünk, Kegyelmes székedhez járulunk: Segítséget tölled kérünk, A' halálban légy oltalmunk.

3. A' te szörnyü halálodért, Kereszt-

reszt-fán lett kin-vallásodért, 'Drá-
ga véred hullásáért, Ne vess-el tö-
led ezekért.

4. Nyavalyákkal mi életünk, Rak-
va vagyon minden öfvényünk; Elöt-
tünk forog halálunk, Melly ellen légy
bizodalunk.

5. Nintsen ez ellen orvosság, Te
kivülled semmi vigafság, Vagyon tsak
nagy nyomoruság, Szívünkben te
légy bátorság.

6. Ez életnek árnyékából, Mikor
ki-múlunk e' Világból, Akkor Atyai
vóltodból, Mellettünk légy Menny-
országából.

7. Semminémü kifértetünk, Ne lé-
gyen 's kétségbe esésünk; Ördög el-
len diadalunk, Te légy mindenben
óltalmunk.

8. Siess URam segítségre, Lé-
gyen gondod a' mi lelkünk; Te-
kints Kristus' érdemére, Ne adj ördög
gyötrelmére.

9. Jóvóltodot meg ne vonjad; Sz-
Lelkedet vezérül adjad, Szíveinket

viga-

vigasztaljad, Örök élettel biztassad.
10. Diadalunk ördög ellen, Szó-
szóllónk, légy mindenek ellen, Hogy
ne jussunk kísértetben, Tarts-meg vé-
gig igaz hitben.

11. Ezt mi velünk el-hiteffed, Mi
szívünkben el-petsételjed: Hogy mi-
kor lelkünk ki-múlik, Mindjárt te-
hozzád vitetik.

12. Romlása mikor testünknek, Vé-
ge közelget életünknek, Nints biz-
tatoja szívünknek, Légy óltalmok hi-
veidnek.

13. Inak mikoron meg-nyulnak, Izek,
erek meg-szakadoznak, Allunk-kaptzái
ropognak, És fogaink tsikorognak.

14. Vérünk bennünk meg-aluszik,
Érzékenység megszűnik távozik, A' lé-
lek igen búskodik, 'S ördög ellen tu-
lakodik.

15. Siess akkor segítségre, Fáj-
dalmink' könnyebbitésekre; Lelkün-
ket örök életre, Szent Atyádnak vi-
gyed, Amen.

M A S.

2 Kor.

2Kór 4: 5. Nót: *Hagyjátok-el hü-*

SZent Pál Apostolnak írása, Lel-
keinknek vigasztalása, **A'** halál
ellen biztatása, Ekképpen vagyon ö
mondása:

2. **A'** külső ember ha meg-romol,
A' belső ember el-nem bomol, Nya-
vallyáiban el-nem romol; De napon-
ként jobban meg-újúl.

3. Nyomoruságinknak ideje; Ke-
veset tart rajtunk ereje, De azoknak
el-szenvedése, Lészen nekünk ditső-
ségünkre.

4. Most e' jelenvalókat látjuk: Tsak
a' múlandókat nem várjuk; De jöven-
döket mi reménlünk, 'S az örök böl-
dagságot várjuk.

5. Testünk nekünk ha meg-ronta-
tik, Lakó hely Istentől adatik, Menny-
ben kéz-nélkül épittetik, 'S örök
életünk meg-adatik.

6. Sok fohászzkodást azért tészünk,
Hogy mennyei hazát kívánunk: Melly-
ben Istentől helyheztetünk, Ha jó
életben találtatunk.

mert

7. Mert a' testet a' kik viseljük,
Nagy nyögéssel terhét szenvedjük;
A' Halál meg-romlott, azt hiszszük,
'S életnek örökségét vészszük.

8. Isten minket arra teremtett, Az
életre minket készített, Lelkével ma-
gának el-jegyzett, Szívünkben nagy
örömet szerzett.

9. Tudjuk, hogy mig e' testben
vagyunk, Az Istentől távol buj-
dosunk, Örökké-valót most nem lá-
tunk: Mert hittel jövendőt kívánunk.

10. Vagyon azért nagy bátorságunk,
Testünktől el-válni kívánunk, Istenhez
költözni akarunk, 'S véle egygyütt
örökké élünk.

11. Erre legyen mostan nagy gon-
dunk, Hogy, Istennek kedvében lé-
gyünk, Akár a' testben itt lakozzunk;
Akár a' testből ki-költözzünk.

12. Mert mind az Itéletre megyünk,
Krisztus eleibe vitetünk, Annak jutal-
mát el-kell vennünk, Vagy jót, vagy
gonoszt tselekedtünk.

13. Minden ember jól meg-gondol-
ja, Melly nagy az Istennek haragja **A'**

E

bün

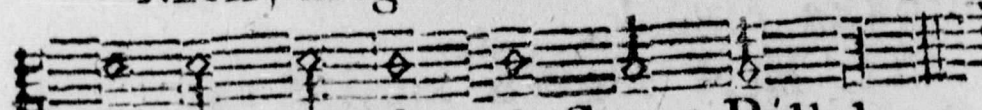
bűn ellen bocszfu-állása: Azért életét meg-jobbítsa.

14. A' Kríztus nekünk bizodalunk,
Jövendő haragtól óltalmunk, Tsak ő
benne mi igaz hitünk, Hit mellett lé-
gyen jó életünk.

15. Ditsértessék az örök I S T E N,
Atya, Fiu, Szent Lélek Isten, Egy
Istenség három személyben, Adjon ö-
rök életet, Amen.

M Á S.

A
Nap el-jö nagy haraggal, :l:
Melly meg-eméftz mindent lángal,

Dávid mondja a' Szent Pállal.

2. Nagy félelem akkor leszzen :l: Mi-
kor Biró székbén leszzen, Mindét hogy
meg.hányjon vessen.

3. Akkor trombiták zengenek, :l:
Hogy mindenek fel-kejenek, Kríztus'
székinél legyenek.

4. Halálremül, 's a' természet, :l:
Hogy fel-tamad minden Nemzet,
Biróra-is alig nézhet.

5. Kö-

5. Könyvet akkor elő-hoznak, :l:
Mellyben mindent írva látnak, 'S tör-
vényt téfznek e' Világnak.

6. Biró mikor székbén ülénd, :l: Ak-
kor minden jelen lejénd, 'S büntetet-
len el-nem menénd.

7. Ott mit mondjak bünös fejem, :l:
Ki leheffen reménységem! Holott még
a' jó-is féljen.

8. Oh Felséges nagy Királlyság! :l:
Ki jókhoz ingyen kegyes vagy, Enge-
met-is akkor ne hagyj.

9. Uram Jéfus emlékezzél :l: Hogy é-
rettem földre jöttél: Ne-vess-el, kit
meg-mentettél.

10. Ha már én értem fáradtál :l: A' ke-
refzt-fán nagy kint láttál: Ne legyen
átok a' Halál.

11. Büntetésbē igaz Biró :l: Engedd-
meg, mi bennem nem jó, A' szám-adás
míglen el-jö,

12. Foházkodom mint nagy bünös :l:
Sírult ortzám büntöl terhes: Kérlek
nekem légy kegyelmes.

13. A' Máriát lám meg-tartád, :l: A'
Tol-

E 2

Tolvajt-is meg-halगतád, E' példákat
nékem hagyád.

14. Méltatlan én könyörgésem; :l: De
te végyed kegyelmesen: Hogy örök
tűz ne égessen.

15. Állass engem' juhok felől, :l: És
vállasz-el gödölyéktől, Hogy láthass
jobb-kezed felől.

16. Gonoszokat mikor átkozsz :l: Ö-
rök kinra a' kiket vonsz, Akkor en-
gem' jókkal nyugoss.

17. Könyörgök alázatosan, :l: Mert
vagyok nagy szomorúan; Vég' na-
pomon légy óltalmam.

18. Mellyfíralmas léfzen az' nap, :l:
Mikor minden test fel-támad, Bíró
előtt és számot ad.

19. Oh Uram Isten irgalmazz, :l:
Kegyes Jépus meg-óltalmazz, És adj
nékünk nyugodalmat.

Halott - Temetési
'S O L T Á R O K
VI. S Ó L T Á R.

Uram te nagy haragodban, Ki-mi-

att vagyok búban, Engemet ne-fedj-

meg, És haragodnak tüze, Szünjék-

meg sebefsége, Kiben ne büntess-meg.

2. Nékem URam légy irgalmas,
Mert vagyok nagy fájdalmas, Ne
hagyj Uram, kérlek, Gyogyítsd-meg
férelmimet, El-rettent tetemimet U-
jítsd-meg hogy éljek.

3. Lelkem igen háborodik, Inse-
giben bánkodik, Kesergek szívemben;
Uram, meddig hagysz engem, Ekképpé
veszekednem E' nagy gyötrelemben.

4. Térj Uram kegyesen hozzám:
Mert jaj el-fogyatkozám! Te nagy
irgalmadból Szánj-meg nyavalyáim-
ban, És ne hagyj kinaimban, Ments-
meg a' haláltól.

5. Mert ha mindnyájan meg-halunk,
E' Világból kimúlunk, Nints emlé-
kezeted Senkinél a' halálban; Fekvén
a' koporsóban Ki' ditsérne téged?

E 3

6. El-

6. El-fáradtam bánatimban, Egész éjjel sírtomban, Könyhúllatásimmal Nedvesítem ágyamat, Aztatom nyoszolyámat Sürü síralmimmal.

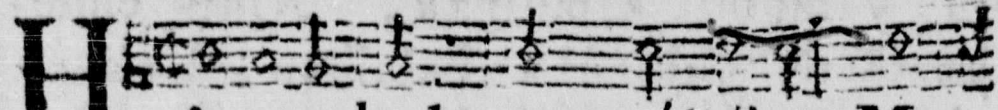
7. Én sok boszszúságim miatt Az én ortzám el-hervadt, Szemem homályosult: Ezt szerzik ellenségim, Vigadnak gyűlölőim, Kin szívem elbúsult.

8. Azért töllem el-menjeteK, Kik gonofzságban éltek, Távozzatok innen! Mert az UR kiáltásom' Meghallgatá sírásom, És bé-vön kedvében.

9. Könyörgésem' meg-hallgatja Az UR' és el-fogadja Én imádságomat; És a' mit tölle kérek, Minden jókat meg-nyerek, Ugy kívánja jómat.

10. Azért minden ellenségim, És én háborgatóim Pironkodjatok-el! Már mind hátra térjeteK, És meg-szégyenüljeteK, Nagy hirtelenséggel.

XXXVIII. 'S Ó L T Á R.

Aragodnak nagy-vóltában, Meg-

in

indulván Nefeddj-meg, URam, engem': Búsult gerjedezéledben, Rám tekintvén, Ne büntess-meg ISTENEM.

2. Nyilaid belém lövetteK, Kik szereznek, Énnékem nagy férelmet: Kezeid' nagy sullyofsága, Hátam nyomja; Es fanvargat engemet.

3. Testemnek semmi részében, Épség, nintsen Te nagy haragod miatt, Tsontaim el-háborodtak, Nem nvúghatnak, Én nagy büneim miatt.

4. Mert ez én nagy gyarlóságim És büneim, Fejem' fellvül haladták, Kiknek nehéz terhes vóltát, Súlyofságát, Tagaim nem birhatják.

5. Én sebeim el-fenyvedtek, Megbőzshödtek, Ki-miatt nagy síralmom; De-ezeknek indítója, Szerző oka, Az én nagy bólondságom.

6. Én nyavalyáim gyötreneK, Le-görbitnek: Ki miatt nagy kint

E 4

lá-

látók; Minden-napon gyász-ruhában
Járok sírván, Sérelmimben óhajtók.

7. Mert el-vájudtak ágvékim, Fáj-
nak bélim, Kik szintén el-száradtak,
Ugy-hogy én egész testemben, Épség
nintsen, Tagaim el-bádjadtak.

8. Igen el-erőtlenedtem, És töröd-
tem, E' mondatatlan kínban; Sirok,
ordítók szüntelen, Én szivemben, E'
szertelen nyavalyán.

9. Minden mostani kérésem, Én Iste-
nem, Vagyon szemeid előtt, És min-
den fohászzkodásom, 'S óhajtásom, Tö-
led el-nem rejtetett.

10. Szívem nyugalmat nem lelhet,
Igen refzket, Minden erőm el-fogyott,
Szemeim' világofsága, Vidámsága, Én
töllem el-távozott.

11. Minden én felebarátim, És ro-
konim, Töllem el-iszonyodnak; Atvám-
fijai, szomszédim; Esméroim, Mel-
löllem távol állnak.

12. A' kik életemre törnek, És
Kergetnek, Hálót vetettek tikkon, És
a' kik engem' gyűlölnék, Bűt szerez-
nek, Énnékem minden napon.

13. Ki-

13. Kiben fiketnek kell lennem,
És fülelnem, Noha nagy szitkot hal-
lok; Szájammal szólni sem mérek,
Tsak veszteglek, Mint a' néma,
hallgatok.

14. Mint a' fiket, olyan vagyok,
A' mit hallok, Hallatlanná kell ten-
nem: Mint a' kinek mentségére, Nin-
tsen nyelve Ollyá kell nékem lennem.

15. De én az Istenben bizom És
el-várom, Hogy kérésem' meg-hallja:
Mert szivem' hozzá emelem, És el-
hiszem, Hogy szükségem' meg-látja.

16. Ezt mondom URam, és kérlek,
Hogy im ezek, Ne nevéssenek rajtam:
Mert ha lábam meg-botlanék, Vagy
meg-esnék, Gondolnának én rolam.

17. Hogy-ha így kell sántikál-
nom, És bajlodnom, Félek azon,
hogy nékem, Én szivem el-keferedik.
És meg-sérszik, Siralmas léf' életem,

18. Hamisságomat meg-vallom:
Nem tagadom Gonosz téteményimet
Bűneim miá lett sebek Kefergetnek,
És gyötrenék engemet.

19. Az én ellenségim élnek, És
örül-

látók; Minden-napon gyász-ruhában
Járok sírván, Sérelmimben óhajtók.

7. Mert el-vájudtak ágvékim, Fáj-
nak bélim, Kik szintén el-száradtak,
Ugy-hogy én egész testemben, Épség
nintsen, Tagaim el-bádjadtak.

8. Igen el-erőtlenedtem, És töröd-
tem, E' mondhatatlan kínban; Sirok,
ordítok szüntelen, Én szivemben, E'
szertelen nyavalyán.

9. Minden mostani kérésem, Én Iste-
nem, Vagyon szemeid előtt, És min-
den fohászzkodásom, 'S óhajtásom, Tö-
led el-nem, rejtetett.

10. Szívem nyugalmat nem lelhet,
Igen refzket, Minden erőm el-fogyott,
Szemeim' világofsága, Vidámsága, Én
töllem el-távozott.

11. Minden én felebarátim, És ro-
konim, Töllem el-iszonyodnak; Atvám-
fijai, szomszédim; Esméroim, Mel-
löllem távol állnak.

¶ 12. A' kik életemre törnek, És
Kergetnek, Hálót vetettek títkeim, És
a' kik engem' gyűlölnék, Bút szerez-
nek, Énnékem minden napon.

13. Ki-

13. Kiben fiketnek kell lennem,
És fülelnem, Noha nagy szitkot hal-
lok; Szájammal szólni sem mérek,
Tsak veszteglek, Mint a' néma,
hallgatok.

14. Mint a' fiket, olyan vagyok,
A' mit hallok, Hallatlanná kell ten-
nem: Mint a' kinek mentségére, Nin-
tsen nyelve Ollyá kell nékem lennem.

15. De én az Istenben bizom És
el-várom, Hogy kérésem' meg-hallja:
Mert szivem' hozzá emelem, És el-
hiszem, Hogy szükségem' meg-látja.

16. Ezt mondom URam, és kérlek,
Hogy im ezek, Ne nevensenek rajtam:
Mert ha lábam meg-botlanék, Vagy
meg-esnék, Gondolnának én rolam.

¶ 17. Hogy-ha így kell sántikál-
nom, És bajlodnom, Félek azon,
hogy nékem, Én szivem el-keferedik.
És meg-sérszik, Siralmas lesz' életem,

18. Hamiságomat meg-vallom:
Nem tagadom Gonosz téteményimet
Bűneim miá lett sebek Kefergetnek,
És gyötrenék engemet.

19. Az én ellenségim élnek, És
örül-

örülnek, Erősödnek óránként, A' kik
ok nélkül gyűlölnék, És rám törnek,
Sokafulnak naponként.

20. Ezek reám dühüdtenek, És
kergetnek, Kikkel én sok jót tettem;
De ezt csak azért mivelik: Mert i-
rigylik, Hogy én a' jót követem.

21. URam ne hagyj-el engemet,
Nézd ügyemet: Mert egyedül hagyat-
tam, Kérlek, légy irgalmas nekem,
Én Istenem: Mert csak te benned biztam.

22. Azért töllem ne állj megfeszve,
Szánj-meg végre, Én kegyelmes Is-
tenem, Segedelmeddel ne képsél, Si-
efs jöjj-el, Én édes idveféségem.

XXXIX. 'S Ó L T Á R.

M Agamban elvégezém és mondám:

Hogy dolgom' meg tartóztatnám,

Hogy nvelvem olly ígét ne ejtene,

Ki énnékem bút szerzene: Én szá-

jamra zabolát vetettem, Mig a'
hitlen áll előttem.

2. Én mint a' néma veszteg hall-
gatók: Még a' jóról sem beszélek,
Sőt fájdalom-is titkolnom kelle, Kiu
férelmem öregbüle; Ég vala szívem,
hogy meg-gondolám, El-tüzesülvén
ezt mondám:

3. Mutasd - meg URam éltemnek
végét, És meddig él-tetfz engemet,
A' napok' számát jelentsd-meg nekem,
Mig kell e' Világon élnem, Mert i-
döm nálad csak egy arasznyi, Elöt-
ted életem semmi.

4. Bizonyára múlandó az ember,
Ki magának sokat ígér; Mint az ár-
nyék az ember el-múlik, Még-is szor-
galmatoskodik, Sokat gyűjt, és sok
marhat rak öfzve, Nem tudja kijé-
lesz végre.

5. URam, hát nekem kiben kell
biznom? Nints kívüléd vigafságom;
Ments-ki engem' minden vétkeimből

És a' bolondok' nyelvétől, Örizz-meg,
 hogy ök ne tsúfoljanak, Midön ez
 inségben látnak.

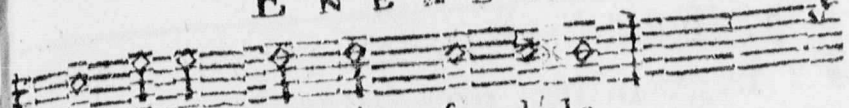
6. Mint a' néma hallgatok erősen,
 Szájam' fel-fem nyitom, mert én Tu-
 dom, hogy ezt mind te tselekedted:
 Tsapásod róllam el-végyed: Mert ke-
 zednek kemény vólta miatt, Minden
 életem el-lankádt.

7. Mert midön te meg-fedded az
 embert Az ö nagy gyarlóságaért,
 Azonnal el-vész szép ábrázatja, Mint
 a' mólytól a' szép ruha, Lám az em-
 ber melly-igen mulandó, Semmi dol-
 ga nem állandó!

8. Hallgasd-meg URam könyörgé-
 semet, Kéréssemre ne-légy fiket: Mert
 előtted vendég és szarándok, Mint
 Atyáim, olyan vagyok. Szünjél-meg
 töllem, hadd végyek eröt, Az én ki-
 mulásom előtt.

XL. 'S Ó L T Á R.

V
 Árván vártam a' Felséges URat,
 És

 És imé hozzám fordula,

 Kegyelmesen meg-hallgata,

 És meg-mutatá rajtam jóvóltát:

 Ki-vön a' mély veremből, :l:
 És a' fáros fertöböl;

 És én lábaimat

 Szép egyenes köre :l:
 El-fel helyheztette,

 Vezérlvén útamát.

2. Én szájamba 'ada új éneket,
 Istenünk' ditséretire, Hogy a' kik
 hallgatnak erre, Hiddjék és féljék ö
 Isteneket. Bóldog, a' ki az URban
 Bizik, szemét el-hajtván A' kevély
 népektől, Kiknek minden dolgok
 Hazugságra hajlók, Töllök távol
 kerül. E 7 3. Tsu-

3. Tsuda-tételidnek fok ö száma,
És nagy-bölts gondolatidnak, Hoz-
zánk való jó-voltodnak, Sokságát fen-
ki meg.nem mondhatja: Ha el-kezdem
számlálni, Nem tudom ki-mondani.
Mert te nem kívántad A' fok áldozat-
tot; De hogy fogadjak szót, Fü-
lemet meg-fürtad.

4. Az égő-áldozat nints kedved-
ben, A' bünért valók sem kellök;
Akkor mondom: Im' el-jövök, Róllam
írás-van a' Törvény-Könyvben. Hogy
akaradod' tégyem, Én kegyelmes Iste-
nem, A' te törvényedben Gyönyör-
ködik lelkem, És örvendez szívem
A' te szent Igédben.

5. Nagy-fok népek' gyülekezeti-
ben, Igazságod' ki-hirdettem, Meg-
nem tartóztattam nyelvem': Jól tu-
dod, hogy én minden időben Jóvol-
tod' magasztaltam, Soha el-nem hall-
gattam, Te idvefségedet: Hüféggel
hirdettem, Mindeñek befzéltem Nagy.
kegyefségedet.

6. URam, töllem irgalmafságodat
Ne vond meg, tarts-meg kegyesen.
Igaz.

Igazságod meg-örizzen: Számtalan
gonosz reám áradott, Sok nyavalya
környül-vett, Reám nagy-fok' inség
jött, Kiknek nintsen száma, Mint
hajam szálnak, Kik fejemen vagynak,
Szivem-is el-hagya.

7. Könyörülj rajtam kegyes Iste-
nem, Siefs, jöjj fegedelmemre, És
juttasd nagy szégyenségre, A' kik ha-
látra keresik lelkem', Szörnyen hátra-
térjenek, Kik káromon örülnek, És
kik inségemen üznek nevetséget,
Kiálnak veh-veh-véht, Jutalmok
dög légyen.

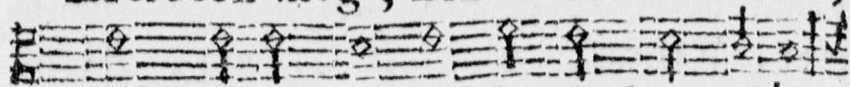
8. Hogy te benned mind örvendez-
zenek, A' kik tisztelnek tégedet,
Szeretik idvefségedet, Mondván: Di-
tsőség légyen Istennek! Noha én
szegény vagyok: És én szükségim
nagyok; De rám gondot visel, Az
UR, éa Meg-tartóm, Jövel Szaba-
dítóm, UR Isten, ne kétsél.

XLIX. 'S Ó L T Á R.

H
Allgassátok meg ezt mindé népek
Er.

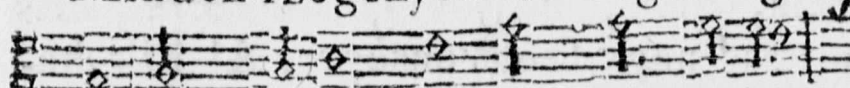
Értsétek-meg, kik e' földön éltek,

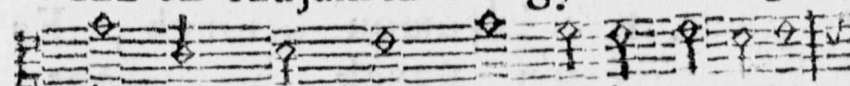
Köz népek és a' fő renden valók,

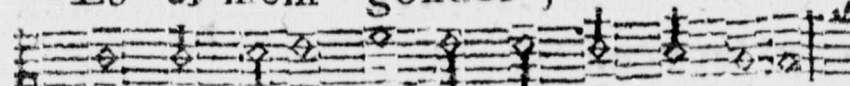
Minden szegények és a' gazdagok!

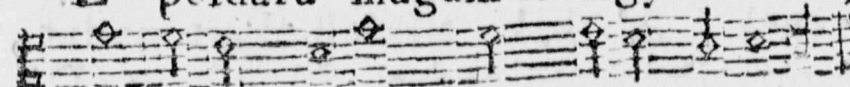
Az én szájam szól nagy böltseséget,

És el-mém gondol jó értelmeket:

E' példára magam-is figyelmezek,

Hegedü szóban szép mesét jelentek.

2. Mit félnék én a' gonoszidőben,
Hogy gyarlóságom engem' el-ejtsen,
Midőn ellenségem azon vagyon,
Hogy engemet láb alá tapodjon? Ne-
mellyek igen biznak pénzekben, És
ditsekednek az ő kintsekben; De sen-
ki nem váltja meg atyafiát, Nem ad-
hatja meg Istennél váltságát:

3. Mert

3. Mert drága a' léleknek váltsá-
ga, Életét senki meg-nem válthatja,
Hogy a' halált ő el-kerülhetné, És
a' sírbe menni ne kellene. Mert látja,
hogy sem bolond, sem eszes, A' halál
ellen nintsen mentséges, És holtók
után minden gazdagságok, Más em-
berre marad ő fok jószágok.

4. Ez ő nékiek fő-gondolatjok,
Hogy mindörökké tartson szép házak,
Hogy az ő nemzetek el-ne fogyjon,
És nevek örökké meg maradjon. Mert
noha vagyon pénzek és tisztek; De
nem fokáig tartnak mind ezek; Mert
végre minden jóktól el-szakadnak,
És, mint az okatlan-állat meg-halnak.

5. Merő bolondság minden ő
dolgok, Azon bolondságban maradék-
jok, El-mennek, és olyan szokások-
ban Gyönvörködnek, Attyoknak ú-
tokban: Mint a' barom, a' sírben fe-
késznek: Az örök halálban legeltet-
nek: Majd az igazak rajtok uralkod-
nak; Jó-idején ezek' alá' adatnak.

6. Mert oda léssen minden ő dol-
gok,

gok, A' koporsó léfzen ő hajlékjok; De a' haláltól engem az Isten Megment, és kegyesen hozzá-vészén. Annakokáért azzal ne gondolj, Hogyha némelly igen meg-gazdagul: Mert minden ő kintsét másnak kell hagyni; És nagy ditsőségétől meg-kell válni.

7. Lelkét éltében bődognak vélté, És ditsér téged', ha-jól tézfzvéle: Végre el-mégyen atyai után, Soha többé világot nem látván. A' kinek itt nagy ő fzerentséje, És tisztefsége, de nintsen efze, Hasonló, ez az oktalan állathoz, És a' veszendő goromba baromhoz.

LXXXVIII. S Ó L T Á R.

URISTEN, én idvefségem, Éjjel nappal kiáltok hozzád! Könyörgésemet meg-hallgassad, Es tekintsd-meg-

meg-nagy inségem', Kegyefen hajtsd hozzám tüledet, Értsd meg én esedezésemet.

2. Az én lelkem nyavalyákkal Tellyefséggel el-áradt, el-tölt, Mint a' ki-már a' sírbe készült, És a' pokolra alá-fzál, Vagyok ahoz szintén hasonló, A' kinek már kész a' koporsó.

3. Meg-fofztattam életemtől, Mint a' kiket agyon vertenek, Kik a' halottak közt hevernek, Kikről már nem emlékezel. Kik el-temetettvén fekefznek, És te kezedből ki-estenek.

4. A' koporsóba töl engem', Bévétel a' fetét mélységben, Holott haragod nyom keményen: El-borítád ízegény fejem Nagy árvizednek habjaival, Kik rám rohannak nagy zúgással.

5. Engem' te meg-útáltatál, És töllem én esméröimet Mészze vid, el-hagytak engemet, És a' tömlötzebe taszítál, Holott kemény fogságban vagyok, Kiből ki-nem szabadulhatok?

6. El-keferedtek szemeim; Fájdalom miatt el-bádjadtak; Naponként URam téged' hívlak, Hozzád terjesztvén kezeim: Halottaknak tévsz-e tudákat, Nékik mutat-sz-e nagy dolgokat?

7. De fel-támad-e a' halott, Hogy tsuda-tételed' hirdesse? És a' kóporsóban vagyon-e, Ki említse jóvóltodat? És igazságodot a' sírben Ki ditsérné veszedelmében?

8. A' fetétben ki esmérné A' te tsuda-téteményidet? A' hól el-feledtek tégedet, Igazságod' ki-értene? De én tsak te hozzád üvöltök, Minden reggel néked könyörgök.

9. URam! miért vet-sz-el engem, Miért rejt-ed-el szemeidet? Szegény vagyok, eröm el-veszett, Jaj mellyigen gyötrettetem! Ez én régi nagy in-

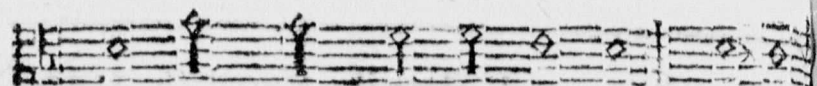
inségemben, Elötted vagyok rettegésben.

10. Nagy haragod reám borúlt, Nagy rettegés engem környül-vett, És tellyefséggel el-merített, Mint az árviz, reám tódult: Sanyargat engem minden dolog, valamelly én környülem forog.

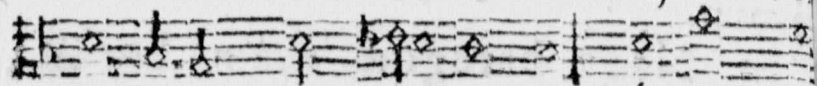
11. Te viszed távol én töllem Minden esmérö barátimat, Akármint hívjam rokonimat, Nintsen semmi hü emberem: Régi tárfaim ez inségben szonyodnak jöni előmben.

XC. 'S Ó L T Á R.

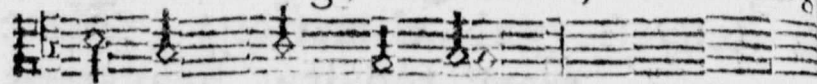
TE benned biztunk eleitől fogva,
URam téged tartottunk hajlékunk-
nak, Mikor még semmi hegyek
nem vóltanak, Hogy még sem ég
F sem

fem föld nem vólt formálva, Te vólt

tál és te vagy erős Isten, És te meg

maradsz minden időben.

2. Az embereket te meg-hagyod halni, És ezt mondog az ember nemzetnek: Légyetek porrá, kik porból lettetek: Mert ezer esztendő elöltted annyi, Mint a' tegnapi el-múlása, És egy éjnek rövid vigyázása.

3. Ki - múlni hagyod őket olly hirtelen, Mint az álom melly el-múlik azontúl, Mihellyt az ember felserken álmából; És mint a' zöld füvetske a' mezőben, A' melly nagy hamarsággal el-hervad, Reggel virágozik 's este meg-szárad.

4. Midőn URam haragodban ver meg minket, Ottan meg-halunk és földre le-esünk, A' te kemény haragodtól rettegünk. Hogy-ha meg tekintesz nagy

nagy

nagy bűneinket, Titkos vétkeinket ha elő-hozod, És színed eleibe áldatod;

5. Haragod miatt napja életünknek Menten el-múlik olly hirtelenséggel, Mint a' mondott szót el-ragadja a' szél. A' mi napink, kiket nekünk engedtek, Mint-egy hetven esztendei idő, Hogy-ha több, tehát nyóltzvan esztendő:

6. És ha kedves vólt-is valamenyire; De többire vólt munka és fájdalom: El-kél éltünknek minden ékefsége, El-múlik mint az árnyék és az álom. De ki érti a' te haragodat? Tsak az, a' ki féli hatalmadat.

7. Taníts-meg azért minket kegyelmesen, Hogy rövid vóltát életünknek értsük, És eszefséggel magunkat viseljük, Oh UK Isten! fordulj hozzám ismétlen! Míg hagyod, hogy életünk nyomorogjon? Könyörülj már a' te szolgáidon!

8. Tölts-bé minket reggel nagy irgalmaddal, Hogy jó-kedvvel vigyünk

F 2

gyük

gyük véghez éltünket, Ne terhel-
tefsünk szorgalmatossággal. Vigasz-
talj minket és adj könnyebséget, És
haragodat fordítsd-el rólunk, Mellyel
régolta ostoroztatunk.

9. Szolgaidon láttasád dolgaidat,
Ditsőségedet ezeknek fíjain: Add
értenünk felséges hatalmadat; Mi
kegyes URunk óh irgalmas Isten!
Minden dolgunkat birjad, forgasád,
Kezeink' munkáit igazgasád.

CII. S Ó L T Á R.

H Allgasd-meg, URam, kérésem,
Tekintsd-meg esedezésem', Beszédem
jusson hozzád, Ne rejtse-el tőlem
ortzád': Hajtsd én hozzám te füle-
det, Enyhítsd-meg nagyinségemet,
Mi-

Midön kiáltok, UR Isten,
Siess, hallgass-meg kegyesen.

2. Mert napjai életemnek, Olly hir-
telen el-kelenek, Mint a' füst és a'
pára, És mint a' tüzhely pora, Min-
den tsontom úgy el-száradt, Szivem
mint a' fü el-hervadt; Ugy-hogy az
én ételemet, El-felejtém kenyeremet.

3. Böröm tsontaimhoz ragadt, Ke-
férvés siralmom miatt, Ez iszonyú
inségben, Ollyatén lettem szintén, Mint
Pellikán a' pusztában; Siralmas kiáltá-
simban, Ollyá lettem mint a' bagoly,
Ki a' kietlenben húhol.

4. Ollyan vagyok mind úntalan, Mint
veréb az eszterhában, A' melly egyedül
maradt: Ellenség reám támadt, Gyaláz-
nak engem naponkét, És kik boszszont-
nak óránként, Hakinek veszélyt kíván-
nak, Én rólam példát formálnak.

5. Por hamu nékem kenyerem,
Mellyet étel gyanánt éfzem, Italom
könyveimmel Elegyitem, mint viz-

zel, A' te nagy haragod miatt, Kinek tüze úgy fel-lobbant, Hogy engemet fel-emelél, És ismét a' földhöz ütél.

6. Az én időm im' el-mülék, Mint az árnyék el-enyészék, Minden testem el-afzsa, Mint a' le-kaszált széna, A' melly meg-nem éled többé: De te meg-maradsz örökké, És a' te emlékezeted, Mind örökké meg-tarthired.

7. Azért kelj-fel óh UR Isten! Haragod ne gerjedezzen, Sion' városát szánd-meg, És néki kegyelmezz-meg: Mert már im az idő el-jött, És a' melly-már fokot késött, Jelen vagyon az az óra, Hogy dolga forduljon jóra.

8. Hogy a' te szolgaid végre, Öszve-gyülvén e' szent Helyre, El-pusztult kö-rakásit, Kedvelljék épülését. És osztán a' Pogány népek, URam Nevedet rettegjék: E' földön minden Királyok Meg-vallyák, hogy te vagy URok.

9. Mert az UR jól meg-építé A' Siont meg-ékesíté, És ditsőségét

ittén

ittén Meg-mutatá ismétlen: A' nyomorultak panaszát Meg-hallgatá nagy síralmát, Kéréseket meg-nem veté, Sőt kegyelmesen tekinté.

¶ 10. Eztember hiven fel-irja Hogy meg-maradjon mindéha, Légyé élékezetre Nézetsegről nézetre; Hogy a' jövődö nézetek, Kik még e' földre születnek A' Menyébéli Istenet áldják, E' dologért magasztalják.

11. Hogy alá néz onnan fellyül Az ő magas szent Hellyéből, A' menyéből alá nézell, E' földre letekintell, Hogy meg-hallja kéréseket, A' foglyoknak inségeket, És azokat ő meg tartja, Kiket ítéltek halálra:

12. Hogy szent Neve az Istennek A' Sionban ditsértessék, És a' Jerusálemben Áldassék ditsősége: Mídon a' népek seregben Öszve, gyülnek e' szent Hellyben, A' Királyok-is itt léfznek, És szolgálnak az Istennek.

¶ 13. Le-veré az én erőmet Ezútban, és életemet Meg-rövidité,

F 4

és

és én Így szólék keservesen: Ne hagyj el-vefznen, UR Isten, Életemnek közepiben; Mert mind örökké meg-vagnak Esztendeid el-nem fognak.

14. E' földet te teremtetted, És ekképpen helyhezted, Tsak te kezded' munkája, Az égnek alkotmánya; De ezek mind el-vefzendők, URam! te meg-maradsz; de ök Mint a'ruha mind el-kopnak, Szépségeiben meg-nem állnak.

15. És Midön URam akarod, Öket úgy el-változtatod, Mint az el-vifelt ruhát, A' melly téltul meg-szakadt. Te vagy a' ki régen valál, Vóltod változás nélkül áll, Te esztendeidnek vége Nem léfzen soha örökké.

16. Azért a' te szolgaidnak, Fijaik meg-szaparodnak, És meg-maradnak végig, Az-az, örök időkig. A' néked szolgáló hivek, És egész önemzetségek Meg-állnak és meg-maradnak, Es örökké el-nem fognak.

CXLIII. SÓLTÁR.

Hal-

H Allgass-meg, URam, kérésemet,
 Vedd füledbe könyörgésemet,
 A' te ígéréted szerént,
 Hallgass-meg, és starts-meg engemet
 Te szent igazságod szerént.

2. Szólgádat törvénybe ne idézd, Haragodat réám ne gerjezd Az én gonosz bűneimért, Mert ez géfz földet bár el-nézd, Nem találhatfz igaz embert.

3. Az ellenség kerget engemet, A' földhöz verte életemet, Helyheztedett a' fetétben, Setétségben engem' el-rejtett, Mint a' halottat a' sírben.

4. Az én lelkem el-keseredett, Sérelem miatt el-epedett; Azért hogy el-hagyál engem: Tsak-nem el-szántam életemet, Ugy el-keseredett szivem.

5. Ez

5. Ez ilyen nagy inségim között emlitem a' régi idököt, Nézvén tsuda dolgaidat, Mellyeket kezéd tselekedett, Kikkel biztatom magamat.

6. Te hozzád én URam Istenem! Nagy siralommal fel-emelem, Es ki-nyújtom kezeimet: Tégedet úgy ó-hajt én lelkem, Mint a' száraz föld a' vizet.

7. Ne kétsél hallgasd-meg kérésem, Mert el-fogy bennem az én lelkem: Szined töllem el-ne térjen, Mert majd el-ollyanná kell lennem, Mint a' kik szállnak a' sírben.

8. Kegyelmezz - meg URam énnékem, Hallgass-meg és örizz-meg engem; Mert én tsak te benned bizom; Utaidat adjad esmérnem, mert te hozzád kívánkozom.

9. Szabadíts - meg ellenségimtül, Kik engem' kergetnek ok nélkül; Benned vetem reménységem, Viselj gondot az én ügyemről, Uram kerlek ne hagyj engem.

10. Taníts-meg engemet szolgálodat, Hogy tehessem akaratodat, Mert te vagy

vagy az én Istenem: Hogy örizhessem útaidat; Szent Lelkeddel vezérly engem.

11. URam engemet erősíts-meg, Te szent Nevedért vigasztalj-meg: És a' te kegyefségedből, Az én életem' szabadítsd - meg, Mindennemü inségekből.

12. Gondold-meg hozzám jó kedvedet, Veszésd - el én ellenségimet, Töröltesenek - el azok, A' kik kergetik életemet, Mert én te hüszolgád vagyok.

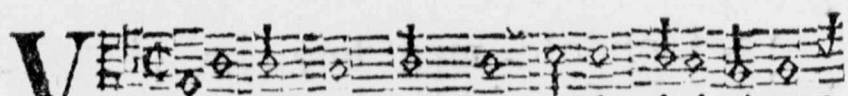

EGY.

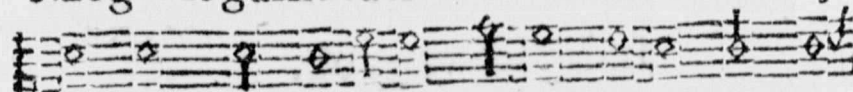

EGYNEHÁNY UJÉNEKEK.

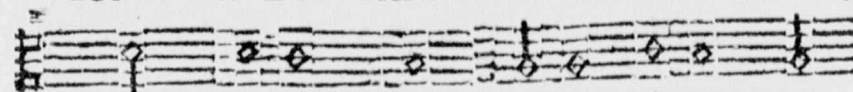
*Testamentoma egy Kegyes
Embernek.*

V
Eletlen embernek utolsó órája: l:

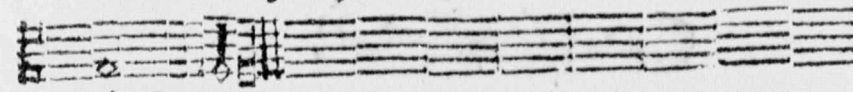
Meg vizsgálhatatlan fenki nem tudhatja

Isten dekretoma valamikor tartja,

Sem ifju, sem idős által nem

hághatja.

2. Arany, ezüst, szépség, drága-kő,
ékeség, :l: Halál ellen semmi akármilyen
frissesség, Tzifra szép tündöklő i-
ratott fényesség, Meg-nem szabadit-
hat semmi nagy erősség.

3. Les

3. Lesben ferénységgel csak az ó-
rát várja, Ember életének határát jól
tudja, Hirtelenül mindjárt csak tor-
kon ragadja, Ásóval, kapával, jószá-
gától fosztja.

4. Erős palótákból Urakat kivon-
fza, Teli tárházokat vélek el-hagya-
tja, Királynak, koldúsnak ilyen az
ő forsa, Semmi Szerzetbéli magát
nem óhatja.

5. Nékem-is órámat nyilván közel
hozta, A' halál illatja testem' által-
járta; Nehéz betegségem bizonynal
mutatja, Hogy lelkemnek el-kell tes-
temtől válnia.

6. Töllem el-maradott nints mit ó-
hajtanom, Tovább életemet már nem
halálfzthatom; Édes magzatimtól no-
ha meg-kell válnom, Nem foká után-
nam őket-is el-várom.

7. Jertek azért hozzám fíjaim 's léány-
im, Kikre életemben vigyáztak szeme-
im, Halljátok-meg mostan utolsó beszé-
dim, Miglen meg-nem hülnek fájdal-
mas tetemim.

8. Nékem el-kell mennem látjátok,
olly

olly útra, mellyről immár többé nem térhetek visszra; Ez léfzen fijaim, végső bútsúzása Edes Atyátoknak, 's meg szünik szóllása.

9. Vallyon életemet hogyha elő hozom: Bú, bánat, fáradság, ízám-talan fájdalom, Kesergés, háborgás, néktek azt mondhatóm, Ho gya akar-námis, meg-nem számlálhatom.

10. Söt esztendeimet hogyha meg-gondolom: Tsak kevés vólt nékem jó izü lakáfom, Kereft, sok nyava-lyá, bántotta vigságom', Hát hogy ne kívánnám már én nyugodalmom'.

11. Vége szakad így majd minden kinaimnak; Sötét kopórsóban te-temim nyugofznak; Izenként egy-mástól noha szakadoznak; De Ité. let' napján helyekre állanak.

12. Számtalan bánatim töllem el-ma-radnak, Nagy-sok nyavalyáim enge-met el-hagynak, Többé immár rajtám nem uralkodhatnak, Örökségül róllam réatok szállanak.

13. Fáradhatatlanul ellene álljatok, Isten ellen soha ne zúgolodjatok, Se-

Segítséget tölle mindenkor varjatok: Mert miként nekemvólt, úgy léfzen forfotok.

14. Az én halálomon ti ne bánkodjatok, Ki test szerént vóltam halan-dó atyátok: Lám tudjátok él még Mennyei Atyátok, Ki jobb én nálam-nál, nem hal meg, tudjátok.

15. Tsak egyedül néki szavát fogadjátok, És a' mit parontsol, hiven meg-tartsátok, Az ő szent Igéjét gyakran hallgafsátok, Miké-pen én-töllem fijaim láttátok.

16. Igen meg-örizi minden jófzág-tokat, Tenyészövé téfzi kevés bar-motokat, Azokból kívánja adakozás-tokat, A' szükölködökhöz jó fáfar-ságtokat.

17. Éhezöt, idegent, szomjúhozót, bennát, A' kik ti töletek kérnek ala-misnát, Meg-ne utáljátok kór-bete-get, némát, Kristusnak viselik azok ábrázatját.

18. Bóldogságos léfzen ekképen dolgotok, A' Mennybéli Isten léfzen ti tütortok, És a' szent Angyalok ti

óltalmazótok, Ne féljétek semmit, légyetek bátorok.

19. Anyátoknak szavát hiven hallgassátok, Mindenekben néki igen szolgáljatok, Akaratja ellen meg-se motfanzjatok, Kegyes intéfinek fejétek' hajtsátok.

20. Tudom önéki-is élete mint pára; Ha ma vagyon, holnap szállhat koporsóba, Hogyha előttetek történik halála, Temetsétek őt-is az én koporsómba.

21. Ti magatok között edgyefek légyetek; Ha mit né értetek, mástól megkérdejétek, Kevéllységet 's ponpát igen gyűlöljétek, Vízfsza - vonást 's patvart ti el-kerüljétek.

22. Engedelmeiségben Kristust kövefsétek, Senkit meg-tsúfolván ti ne nevefsétek, A' hitben erősek mind végig légyetek, Idegen tudományt csak bé-se végyetek.

23. Semmiben serénybek inkább ne légyetek, Minthogy lelketekre gondot viseljétek, Józonságban élvén az Istent féljétek, Hogy dítsekedhessem előtte veletek.

23. Tu-

24. Tudom, ha ezeket meg-tselekeditek, Istennél mennyekben ti léfztek kedvesek, Az emberek között ti meg-betsültettek, A' Seregek' URa ezt téfzi veletek.

25. Az én beszédimről meg-emlékezzétek, Az UR Isten légyen fíjaim veletek, Szentséges Lelkével vezéreljen bennetek', Hogy mint a' tzedrus-fa nevededhesseetek.

26. Mennybéli nagy Isten néked halát adok, Te szent felségednek dítseretet mondok, A' szép böl-dogságba mig hozzád fel-jutok, Holott a' szentekkel örökké vigadok.

27. Engemet eddiglen hogy te megtartottál: Noha mint szent Jóbot gyakorta sújtoltál, De sírásom látván mindjárást meg-szántál, Bizzál fíjam, ne félj, ismét így szólottál.

28. Nagy örömmel vígan mégyek a' életre, Nem akarok többé kínlódni e' testbe, Istennek követi jöj-jétek előmbe, 'S vigyétek fel-lelkem' Abrahám keblébe.

29. Tellyes készülettel el-menni
G kész-

kész vagyok, Tudom, Isten előtt hogy meg - nem pirulok, Ő Felsége előtt örökké udvarlok, Örökkön Örökké nékie szolgállok.

30. Vég bútsúmat véfzem világi hívságtól, A' nagy fattszoltató számtalan kínoktól, Immáron meg - válok minden nyavalyámtól, A' kik gyötörttenek távozzatatlánul.

31. Már te óh én lelkem! mint fogoly tömlőtzből, Majd meg-menekedel, 's ki-mégy e' testemből, Mel-lyel születél volt Anyámnak méhéből, A' te Teremtődnek jó rendelé- féből.

32. Fénylél és tündöklöl Istennek előtte, Te-is gyarló testem noha a' mély sírbe Föld alá tétel, légy jó reménységbe, Míg is - mét lelkeddel erefztétel egybe.

33. Itéletnek mikor eljö ö nagy napja, Akkor meg-fúvallik Isten' trombitá- ja, A' miképpentartja végezett taná- tsa, Mi URunk Kristusnak bé-telik mondása.

34. Légyen hát békeféség immáron
tinék

tinétek, Kik még több ideig e' Vi- lágban éltek, Az UR Isten légyen minden segítségetek, Vigvázás, józan- ság légyen elöttetek.

35. Immáron énnékem mind meg- botsáfsatok, Mind kisdetek, nagyok, Kik még élök vagytok; Az én ha- lálomon semmit ne sirjatok, Utolsó napokra inkább vigyázzatok.

36. Istennek Sz. Fija a' te szent kezedbe, Lelkemet ajánlom, vedd hoz- zád kedvedbe, Vigybé URam kérlek, Atyád' cleibe, 'S mutass-bé önéki, le- hesek örömbe.

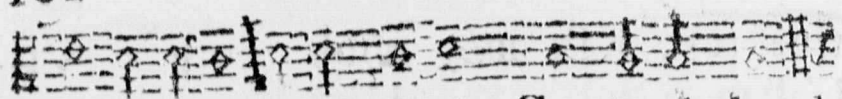
37. Szent Háromság Isten áldas- sál mennységben, Atya, Fiu Isten egyenlő szentségben, És a' Szent Lé- lekkel örökké egységben, Ki élz, 's uralkodol örök ditsőségben.

M A S.

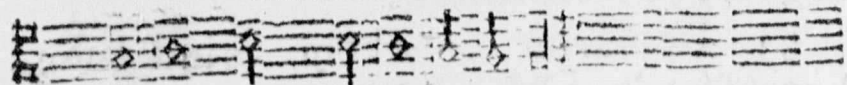
mazonk, szabadítónk, Bűnünknek vég- ve-

vetésére, Vénet, Ifjat, Gyermekeket:/:

Minden rendbéli népeket,

Józanság követésére.

2. Parantsolatja tellves jó, Igája terh nélkül való, Mellyek után minket követ, A' mennyei szép jutalom, :/: Halál után nyugalom, Boldogság és örök élet.

3. E' földön mit tselekedett, Hivüket mint legeltetett, Köz példák ezek minékünk; Sziveinknek gondolatja, :/: Testünknek, minden munkája, Tsak jóra származzék tőlünk.

4. Sokan ez árnyék Világon, Életeket nagy boldogon, Kivánják végbe vitetni; De különben az Istennek, :/: Hogy nem világi embernek, Tettszet erről így rendelni:

5. Nyughatatlan fáradságok, És fok féle változások, Hogy érdeklyék a' hiveket, Az UR Isten el-végezte, :/: Tanátsából el-rendelte, Sujtogassa ő testeket.

6. Oly' embernek állapotja, Épül, romol ő állapotja: Példa lehet minden állat, Romol a' föld; fü elhervad: :/: Árad a' viz's meg elapad; Tehát szived mit kívánhat?

7. Szép az ember mint a' virág, Ha-beteges mint a' szüveg, Halál völgyéhez közel jár, Mint mezőben a' szép virág:/: Így múlik-el mind e' Világ, Oránként mert járton el-jár.

8. Tart e' Világ a' Haláltól, Mint szokatlan kemény úttól, De szükség ennek meg-lenni: Késő akkor a' meg-terés:/: Sok bünöktől üresülés, Ha Halál kezd környülvenni.

9. Reménysége nints életre, Szive válik kísértetre, Irtózik rettegetésében, Kétséges minden dolgában, :/: Mert gonosz volt e' Világban, Izzad fok nyavalyájában.

10. Azért, holott halálához Közel végső órájához, Fél és retteget a' Haláltól, panasz-képpen fohászodik, Kinaiban tsak vesződik, Nints kimúlása boldogul.

11. Jófzágok a' gazdagoknak, Ékes-

fégek az Ifjaknak, Semmit nem használnál halálban: E' Világnak minden pénze, :/: Arany, ezüst, drága kintse, El-maradnak e' Világban.

12. Nem használjz itt böltéséggel, Tudománnyal és szépséggel, Megkell nyilván ezt költenod; Azért kérlek láfs dolgozhoz, :/: Siefs jutni a' ~~Kristushoz~~, E' világtól meg - kell valnod.

13. Drágább kintsünk nints minékünk, Mintha tsak Kristustól függünk, Így léfs jól dolga szivünknek. Istenünknek szent Igéje. :/: Bölt tanátsas, nagy ereje, Léfszen orvoság lelkünknek.

14. Oránként minden dolgaink, Tifzta 's józan nyajafságink: Helyet ne adjunk vétkeknek; Istennek nagy tífzteséget, :/: Szép fiu engedelmet Mutassunk mi nagy hüséget.

15. Mindenben ha mi testünknek, Kedve telnék életünknek, Kárban ejthetné fejünket; Azért Isten keresztekkel :/: Sanyargat minket terhekkal; Hogy meg-tartson mind bennünket.

16. Itt

16. Itt a' kereszteknek füllya, Kereszet tart kemény vólta; De végetlen pokol' kínya: Ott örökké tsak jajléfszen, :/: Nagy kínnak vége nem léfszen, Mert gonofznak ez a' földja.

17. Nékünk azért híveinek, Kristusban el-jegyzetteknek, Kéfs helyünk a' menny-országban: Nints olly ember, ki nyelvével, :/: Ki-mondhaffa beszédével, Drága vóltát menny-orzágnak.

18. Oh Felséges nagy UR Isten! Hatalmas tselekedetben, Igaz vagy fogadásodban, Testünköl ki - múlt lelkünket, :/: Vedd hozzád könyörgésünket, Szent Fijadban a' Kristusban.

M A S.

Emlékezzél-meg ember Istenedröl,
Örökké való te idveségedröl,
És holtod után te veszedelmedröl,
Mert számot véfsznek a' te életedröl.

G 4

2. Nints-

2. Nintsen embernek drágább az Istennél, Krisztus' vérével meg-váltott lelkénél, És Isten szerént való életénél, idő bé-telven ő idveféségénél.

3. Isten, és az Eg nekünk azt mutatja, Hogy e' Vilagot tsak ideig hagyta; Szent Fiját értünk nagy halálra adta, Kiben szerelmét hozzánk meg-mutatta.

4. A' Halál nekünk Istennek követe, Kinek mint leszen az ő öltözete, Azt meg-mutatja mindennek élete, Nem futhatunk - el Istennek előtte.

5. Kígyó és béka majd ofztozik velünk; Az ördög 's a' bűn fel-támad ellenünk; Nem leszen akkor gazdagság mi-velünk; Mind a' meñy és föld leszen mi ellennünk.

6. Tekintsd-meg ember a' te korporsódat, Naponként való halandó vóltadat, Az Isten ellen nagy bűnös vóltadat, Te bűneidről nagy számadásodat.

7. Oh Isten ellen való nagy gonofzság! Hogy néked nem kell az örök bődogság, A' magas mennyből vár-

vár nagy irgalmaság, Ki által nekünk adatik menny-ország.

8. Testünk ezentül földé porrá leszen; Jutalmunk nekünk tsak Istentől leszen; Senki nem tudja ő dolga mint leszen; Nagy változásunk nekünk akkor leszen.

9. Tsontunk ezentül mind széllyel-hányatik, Mi testünk rólunk mind le-szaggattatik, És izról-izre mind le-mardostatik, A' férgek miatt mind el-rágattatik.

10. Illik azértán nekünk meg-es-ménnünk, És az Istenről bizony-ságot ítennünk, Hogy itt e' földön jámborul kell élnünk, Ha-nem akarunk örrökké el-vefznünk.

11. Mert jobb vólt volna soha nem születni, Hogy-nem-mint Istent soha nem tisztelni, Ő jóvóltáról ötet el-felejtni, És szent Igéjét igen meg-utálni.

12. Nem jó embernek Istent kísértgetni, Jövendő dolgot bizonyval ígérni; Hogy még meg-térhetsz,

G s

nem

nem jó azt gondolni, Mert, vajki tsuda az ő itéleti.

13. Minden Kerefztyén azon könyöregjen, Hogy az UR Isten ő mellette legyen, Az ő jutalma tsak az Isten legyen, És mikor meg-hal, segítségül legyen.

14. Ditséret legyen az Atya Istennek Mind egyetemben az ő szent Fijának, És vigasztaló Szent Lélek Istennek: Igazgass minket Szent Háromság Amen.

M Á S.

H A gondolod élő ember te állapododat, Melly nehezen nagy munkával éled világodat, Veritékkel

's nagy gondokkal táplálad magadat.

2. Még-is látod hogy e' Világ igen állhatatlan; Ha mit ad-is de nem léfzen mind egy állapotban: Hát ne hidd.

hiddjed tsalárd vóltát, mert megtsal dolgódban.

3. Azt jól hallod, melly fokaknak vólt nagy gazdagságok, Sok marhá-jók, nagy fok kintsek, és nagy uraságok; Im' jól látod, halál által kimúltak mind azok.

4. Ki vólt gazdagbe' világon, mint Krésus Király vólt? Nem mentheté nagy-fok kintse, végre ugyan meghólt; Aleksándert nem mentheté nagy hatalma: meg-holt.

5. Ki vólt ismét itt valóban szentebb a' szent Jóbnál? Ki birt marhát e' Világon többet ő nálánál? De lám nem vólt ő néki-is frigye a' halállal.

6. A' szentek-is a' halállal valyon nem vittak-é? Sok kinokkal, nyavalyákkal nem hartzoltanak-é Imé látod e' Világból nem ki multanak-é?

7. Senkít azért, Imé látod, hogy a' Halál nem néz: Mind gazdagot 's mind a' szegényt ő el-vinni nagy kéz, Ha a' határ, kit Isten tett, emberhez közel léfz'.

hiddjed tsalárd vóltát, mert megtsal dolgódban.

3. Azt jól hallod, melly fokaknak vólt nagy gazdagságok, Sok marhá-jók, nagy fok kintsek, és nagy uraságok; Im' jól látod, halál által kimúltak mind azok.

4. Ki vólt gazdagbe' világon, mint Krésus Király vólt? Nem mentheté nagy-fok kintse, végre ugyan meghólt; Aleksándert nem mentheté nagy hatalma: meg-holt.

5. Ki vólt ismét itt valóban szentebb a' szent Jóbnál? Ki birt marhát e' Világon többet ő nálánál? De lám nem vólt ő néki-is frigye a' halállal.

6. A' szentek-is a' halállal valyon nem vittak-é? Sok kinokkal, nyavalyákkal nem hartzoltanak-é Imé látod e' Világból nem ki multanak-é?

7. Senkít azért, Imé látod, hogy a' Halál nem néz: Mind gazdagot 's mind a' szegényt ő el-vinni nagy kéz, Ha a' határ, kit Isten tett, emberhez közel léfz'.

nem jó azt gondolni, Mert, vajki tsuda az ő itéleti.

13. Minden Keresztvén azon könyöregjen, Hogy az UR Isten ő mellette legyen, Az ő jutalma tsak az Isten legyen, És mikor meg-hal, segítségül legyen.

14. Ditséret legyen az Atya Istennek Mind egyetemben az ő szent Fijának, És vigasztaló Szent Lélek Istennek: Igazgass minket Szent Háromság Amen.

M Á S.

H A gondolod élő ember te állap-

potodat, Melly nehezen nagy mun-

kával éled világodat, Veritékkel

's nagy gondokkal táplálsz magadat.

2. Még-is látod hogy e' Világ igen állhatatlan; Ha mit ad-is de nem léfzen mind egy állapotban: Hát ne hídd.

hiddjed tsalárd vóltát, mert megtsal dolgódban.

3. Azt jól hallod, melly fokoknak vólt nagy gazdagságok, Sok marhá-jók, nagy fok kintsek, és nagy uraságok; Im' jól látod, halál által ki-múltak mind azok.

4. Ki vólt gazdagbe' világon, mint Krésus Király vólt? Nem mentheté nagy-fok kintse, végre ugyan meg-hólt; Aleksándert nem mentheté nagy hatalma: meg-holt.

5. Ki vólt ismét itt valóban szentebb a' szent Jóbnál? Ki birt marhát e' Világon többet ő nálánál? De lám nem vólt ő néki-is frigye a' halállal.

6. A' szentek-is a' halállal valyon nem vittak-é? Sok kinokkal, nyavalyákkal nem hartzoltanak-é Imé látod e' Világból nem ki multanak-é?

7. Senkít azért, Imé látod, hogy a' Halál nem néz: Mind gazdagot 's mind a' szegényt ő el-vinni nagy kéz, Ha a' határ, kit Isten tett, emberhez közel léfz'.

8. Kevélységed meg-ne nyomjón,
halálodhoz légy kész; Azt véled-é
hogy a' halál olyan mint lépes-méz?
Ha meg-nem térsz, örök kínod bi-
zony az által lész'.

9. Gazdag vagy-é, avagy szegény,
téged az meg-nem ment: A' halál-
tól sem okosság; sem böltsefség nem
ment; Sem Tsáfzárság, sem Király-
ság tölle meg-nem menthet.

10. El-mehetsz-é ő előtte kietlen
helyekbe? Vajki okos, bizony meg-
lél, 's meg-kinoz testedbe, És az-
után ugyan bé-vét ilyen mély ve-
rembe.

11. Mathusálem, Adám, Noé
melly fokáig éltek; De lám végre
hálójába, Halálnak kerültek, Ő e-
lőtte semmi helyben elnem rejtezhettek.

12. A' Szent Pállal ha beszélnél
te Világnak fija, El-rendelte egy-
szer Isten, hogy meg-halj, azt mond-
ja; Hagyj békét hát e' Világnak,
készülj a' nagy útra.

13. Ha az Isten te előled el-vérszi
társadot, Atyádfiját, leányodat, ked-
ves

ves szép fíjadat, Azért, kérlek, ide-
hallgass, igen meg gondoljad:

14. Hogy, nem esett most te raj-
tad semmi történetből, De Istennek
nagy Atyai kegyelmességéből, Ez-
zel akart meg - próbálni, 's inteni
hitedről.

15. Jól tudod azt, nem a' végre,
ember teremtetél, Hogy örökké e'
Világban tsendességben élnél; De
hogy mennybe a' meg-púfztult kar-
ba bé-vitetnél.

16. Menny-orfzagnak boldogságát,
mi legyen, ám hallod: Nagy vég-nél-
kül való jönnek 's örömnék azt hal-
lod; Hát nem szükség halottadat fe-
lettebb siratnod.

17. Mert ő meg-ment e' Világnak
számtalan kinjától. Nints félelme sem-
minémü háboruságoktól, Mennyben
vagyon vig öröme, meg-ment sira-
lómától.

18. Viszfa nem jö, de oda vár;
te-is készülj hozzá: Ott-is véle egy-
gyütt léfzész fényes szép házába:
Ne sirj tehát Pogány módra, bízzál
a' Kristusba.

19. Ha-

19. Halálodnak ő órája im' melly bizonytalan! Életednek vége, napja im' melly tudhatatlan! Légy hát kézfzen: mert e' Világ ládd melly állhatatlan!

20. Nagy hálát adj az Istennek látogatásáról, Tsendefen vedd a' mivel lát Atyai vóltából: Mint akarta, mind ügylégyn, Igy szóly háladásból:

21. Oh mennyeknek 's földnek U-Ra kegyelmes Teremtök! Adj Sz. Lelket, hogy hálához légyen kézfzületünk, Hogy adhassuk vízfza kéfzen néked a' mi lelkünk'.

22. Vigasztald-meg mig itt élünk keferves fzivünket, Siralminként adj örömet érnünk, és él-tünket Tsak te vezérl mindenekben, halld-meg kérésünket.

23. Ditsértefsél Atya Isten a' te szent Fijaddal Mi meg-váltó 's Id-vezitö Kristus Jéfusunkal, Szent Lélekkel egyetemben mi Vigasztalonkkal.

M Á S.

MOS.

M Oitan kik itt jelen vagytok, Korporsóm mellett állatok, En megholt néktek így szólok:

2. Tudjátok meg-kell halnotok, Korporsóba bé-fzállnotok, Szemetekkel jól látjátok.

3. Azért az Isten' Igéjét, Hallgafátok szent beszédét, Fogadjátok jó intését.

4. Mert el-marad minden jófzág, El-hagyattatik gazdagság, E' Világi hü vigafság,

5. Az Istennek szent Igéje Marad nálatok Beszéde, Mellyel mentek eleibe.

6. Senkit ő nagy gazdagsága, Sem hatalmas urasága, Nem tarthat-meg nagy jófzága.

7. Kréfus Királyt gazdagsága, Sem Átillát nagy hatalma, Aleksándert biródalma:

8. Kserkses Királyt fok fza népe; Dá-

Dávidot hadi serege, Hektort sem menté ereje.

9. Cicerót ékes szóllása, Abfolont szép ábrázatja, Salamont bölts tudománya:

10. Nem mentheték-meg haláltól, Magokat a' koporsótól, Ki-mulának e' Világból.

11. Mert voltak ök-is halandók És testekben mind romlandók 'S nem' fok ideig állandók,

12. A' halál a' bűnnek 'söldja, A' mint szent Pál bizonyítja: Tehát minden meg-köszolja.

13. Tudván romlandó voltomat, Istenhez való útam, El-készítettem magamat.

14. Intlek, ti-is készüljétek, Kik halandó testben éltek, A' Kristuffal hogy légyetek.

15. Én Ábrahám' kebelében, Mondhatatlan nagy örömben, Vagyok feleségben.

16. Nintsen testemben kínlás, El-töröltetett nagy sírás, Szemeimről köny-húllatás.

17. Jé-

17. Jéhus előtt Angyalokkal, Udvarlok szent Prófétákkal, Élek Isten látásával.

18. Atya Isteditsértésék, És Kristuffal imádtásék, Sz. Lélekkel tiszteltésék.

M A S.

A z o n N ó t á r a .

MÁr el-mégyek az örömben, Paraditsomnak kertében, Lészek Istennek kedvében.

2. Immaron bé-tellyesedék; Kit életben sokszor hallék, hogy még halálnak fizetnék.

3. Keresztvén hitnek jutalmát, Már elvészé diadalmát, Az életnek koronáját.

4. Lelkem Ábrahám' keblében, Testem-is nyukszik a' földben; De vagyok illy' reménységben:

5. Onnet hogy még fel-támadok; Kristus Jéfussal vígadok; Azért lelkemnek így szólok:

6. Siess a' bódog városba, A' holt bé-vagyok írva, A' Mennyeknek országra.

7. Drága szép lakó várasunk, Hol Isten-

5. Vala kívánatos élete minékünk, Kedves 's kellemetes fokaknál mi közünk, De melly hirtelenül el-költözék tollünk: Az UR adta:

6. Így vólt bizonyára Isten' akaratja, Hogy mi feregünket ezzel látogassa, E' mái napon hogy ötet ki-szólítsa: Az UR adta:

7. Nemfzükség hát ötet siratnunk minékünk, Noha vagyon mostan távozáfa tollünk; Az ö példájával főt inkább intetünk: Az UR adta:

8. Siralmas ne legyen hát el-távozáfa, Tsak ideig való tollünk el-váláfa, Mert ö néki vagyon tsendes nyugalma: Az UR adta:

9. Példa és vigafág nagy szép ez minékünk, Mikoron halottak temetnek tollünk: Mert ezzel jelentik, hogy fel-támad testünk: Az UR:

10. Legyen azért nekünk a' Halál el-ménkben, Hogy ne találtassunk készületlenségben: Az utolsó óránk forogjon elménkben: Az UR adta:

11. Oh melly szépen is-mét földből fel-támadunk, Mikoron az UR-

tól

tól mi meg-szólittatunk, Nagy örömmel mikor ö előtte állunk: Az UR:

12. Reménytelen 's rövid élete embernek, Kit mi életünkben eszünkbe vehetünk: Edgyen 's ketten látjuk, mind el-temettetünk: Az UR adta:

13. A' földnek gyomrába noha bététetünk: A' Kristus markában lészén a' mi lelkünk: Nem illik hát nekünk ezenn keféregnünk: Az UR adta:

14. Tudjuk, míg éltenek velünk nyajaskodtak, Miképpen mi mostan, ök-is ettek ittak, Noha egy kevésse tollünk el-távoztak: Az UR adta:

15. Legyen a' nagy URnak kedves akaratja, Ugy legyen mindenben, a' mint ö akarja: Ezután közzülünk kit szólit, ö tudja: Az UR adta:

16. Söt inkább fejenként öly nagy buzgosággal, A' mi Istenünknek alázatofsággal, Tégyünk ditséretet egy szivvel 's egy szájjal: Az UR adta:

17. Jövel Jésus Kristus, hivek' segítsége! Jövel, Jövel hozzánk Egek' Teremtője! Jövel és ne kéfével Seregek' Istene! Te hozzád ki-

H

ál.

áltunk, tekints népeidre!

18. Hatalmas kezeidbe ajánljuk lelkünket, Te adtad testünkbe, jól tudjuk, ezeket: E' földön éltünkben te tápláltál minket; Halálunk' óráján bátorítsd szívünket.

M Á S.

Azon Nótára.

KRistusnak hivei, kik most jelen vagytok, Az én vég órámon környülem állotok, Én anyámnak földnek megadni akartok, ezzel tiszteteket hogy meg-mutatnátok.

2. Az én beszédemet, kérlek, halljátok-meg, Vallás-tételemet mostan értsétek-meg, Kik én halálomon keseredtetek-meg, Ezzel magatokat bátorítsátok-meg.

3. Testi szüleimnek szerelmes magzatja, Vóltam nemzetemnek kedves nyájassága, Minden bánatoknak szép vigasztalása, Mindenben Istennek kedves ajándéka.

4. Hirtelen de mostan töllök bütsüt vettem, Örömet sziveknek vélek

lek le-tétettem, Az egész Világnak útjára készültem: Nem rettegek semmit, vagyon nagy örömem.

5. A' testi boldogság mellyben gyönyörködtem, Edes szüleimnek örömeft tetfzettem: Nem kell már énnékem, mert meg-elégedtem, Mégyek vigassággal melly utra eredtem.

6. Romlandó testemet noha itt látjátok, Kit majdon a' földbe bé-takarítottok, De lelkemet immár vigadni tudjátok, Mellyre majd érkezik testem-is látjátok.

7. Igen drága és szép az én lakó-helyem, Kit én fejem Kristus, készített énnékem: Örülök 's vigadok; mert oda hív engem', Az ő tagja vagyok, nem felejt el-engem'.

8. Nagy bűnak, bánatnak, munkának ő fija, A' bűnös Ádámnak nyomorúlt árvája, E' Világban, tudom bizony, lettem volna, Ha élnem e' testben engedtetett volna.

9. Azok elöl vigon de majd elköltözöm, És vég-nélkül való örömbé érkezem, A' Jésus Kristusban szé-

H 2

pen

pen gyönyörködöm, Aldani Sz. nevét soha meg-nem szünöm.

10. Az én tagaimnak földbe bé-fzállásán, Semmit sem bánkodom meg romladozásán, Kétségbe nem esem porrá változásán, Vigadok Krisztusban kedvesen nyngódván.

11. Rűtségomból mert-hogy ő levetkeztesen, Ideig a' földbe engem azért téfzen; De szent Angyalival majd fel-költet engem', Szép ártatlan testbe fel-öltöztet engem'.

12. A' földnek mélysege engem meg-nem tarthat, Bűneimnek 'földja rajtam nem maradhat, Ördög és a' bűnök nem kárhoztathatnak: Mert Fejem, UR Krisztus, fogja én pártomat.

13. Szép fényes felhőben majd eljő, jól tudom, Itélő-székiben ülni majd meg-látom, Édes vigasztalom' szavát majd meg-hallom, Fényes országába majd bé-szólittatom.

14. Ott leszen örömem 's kedves vigaságom, A' szent Angyalokkal való társaságom, Régi fok Szentekkel

kel, Szüzekkel lakádom, Nem leszen örökké fenkitől bántatom.

15. Repdesvén örvendek a' szép fényességben, UR Jébus Krisztusnak szine' nézésében, A' szent Angyalokkal szép éneklésekben, A' fényes Egeknek zengedezésekben.

16. UR Jébus Krisztusnak az ő nagy-jóvoltát, Nagy hatalmát, győzedelmes voltát, Angyalok, fok Szentek szüntelen kiáltják, Szentnek, és áldottnak énekekben mondják.

17. Sőt én-is ezeknek ditső feregében Bé-állván, éneklek vélek egyetemben, Szent, szent, szent a' Jébus ő fényességében! Ki engemet hívott a' boldog örömben.

18. Oh melly drága ország a' hova készülek! Oh melly drága város mellyben majdan leszek! Melly' drága eledel a' mellyel ott élek: Engedjetez utat, és ne késleljetez.

19. Minden maga forsát köztetek sirafta, Valakik én-töllem lesztez elmaradva: Senki bánatját most rajtam

ne

ne mutassa, Én boldogságomtól mint-ha meg-fosztana.

20. Szerelmes szüléim, ti-se bánkodjatok, Én el-menésem ne siránkozzatok, Veletek éltemet ti ne kívánjátok: Mert ekképpen jómat ti nem akarjátok.

21. A' bánat tiétek, ha meg-gondoljátok, Nem azért, hogy engem' immár nem láthattok; De velem egy úton hogy most nem járhattok, E' bünös Világon töllem el-maradtok.

22. Szerelmemim, kérlek ti-is készüljétek, E' Világ jóvait semminek véljétek, Az örök életet inkább keressétek: Mert ma avagy hónap ide kell jönetek.

23. Meg-láttok még engem' szép öltözetemben, Kríztustól adatott szép ékecségemben: Velem örvendeztek ti-is fényességben, A' Jépus Kríztusnak nagy díttségében.

M Á S.

Nót: *Mostan kik itt jelen-*

ELö-emberek, kik vagytok, Most én

én rajtam tanuljatok, Miképpen meg-kell halnotok.

2. Vóltam tinéktek társatok, Mikoron nyájaskodtatok, És egymással lakoztatok.

3. Kik ti vagytok, én - is vóltam, Már töletek el-távoztam, Kóporsómba bé-fzalottam.

4. Teitem' földnek ajánlottam; Mint anyámnak öt' vallottam: E' Világot néktek hagytam.

5. Temetésemet csak várom, Kisérjétek-ki, kívánom, Hol a' holtakkal nyugofszom.

6. Lelkem helyt talált az Urban, Jépus Kríztusnak markában, Meg-váltómnak oltalmában.

7. Vártanak engem közikben Menyeiek az örömben, Kik vagynak nagy dítőségben.

8. Én-is immár el-indúltam, Ti töletek el-bútsúztam, E' földiektől távoztam.

9. Követ vagyok előttetek: Mert ti-is utánnam jötek; Kérlek azért készüljétek.

H4

10. Az

10. Az UR engemet szólított,
Ma közzületek el-hivott: Már ti
reátok mutatott.

11. Nagy bóldog örömben va-
gyok, Az UR Isten előtt állok, Int-
lek, hogy ti ne sirjatok.

12. Meg-tsendesedett nyavallyám,
Mikor kinlódtam ágyamban, Vóltam
csak nagy jajgatásban.

13. Már mind azok el-távoztak,
Én töllem távol állottak, Könyve-
im meg-száradtanak.

14. Vagyok Isten országában,
Krisztussal Paraditsomban, Angyalok
társaságában.

15. Testemet kik fel-véshitek Te-
metésemre vizhitek, Isten fizesse ti-
néktek.

16. Halálomat kik szánjátok, Raj-
tam, kérlek, ne sirjatok, Lám hól
léshetek jól tudjátok.

17. Nem térhetek - meg hozzátok,
Titeket-is oda várlak, Ott - van ö-
rökös lakástok.

18. Mert el-múlandó e' Világ,
Mellyben életünk mint virág; El-ma-
rad lám minden-jószág.

19.

19. Rövid léshetek életetek, Sokaig
ti-is nem éltek, Egy kevésé szen-
vedjete.

20. Egygyütt léshetek ti-is velem,
Oh én el-hagvott seregem! Ne fi-
rafsátok el-mentem.

21. Az UR Istentől várjátok, Ö
a' ti vigasztalótok, Gondott visel
ti rólatok.

22. Botsáffatok-elbékével, Jéhusnak
segítségével, Én lelkemnek örömevel.

23. Atya Istennek dicsőség legyen
Fijának tisztetség, A' Szent Lélek-
kel egy hűség.

M Á S.

Nót: Véletlen ember:

Gondolkodjál ember a' te büneid-
ről, Isten ellen való számtalan vét-
kedről, Tudod hogy számot adsz vala-
ha ezekről: Miként a' Próféták szól-
tanak ezekről.

2. És erre főképpen gondod legyen
néked, Hogy legyen Istennél kedves
te életed: 'Jóknak életeket minden-
ben kövessed, Gonoszak' erköltsét
soha ne szerezsed.

3. Rö-

3. Rövid idő múlva gonoszak elmúlnak, Mint mezei füvek földről le-vágatnak: Régi jeles dolgok elöted légyenek: Isten Törvényének ezek engedjenek.

4. Ki vala hatalmasb ez egész Világban? Nabugodonozor mint volt Babilonban: Nem akara járnai Istennek útában, Isten változtatta barom ábrázatban.

5. Az ő szent Igéjét mert-meg káromlotta, Magát Isten gyanánt földön imádtatta; A' hatalmas Isten úgy meg-ostorozta, Véle hét esztendőn a' szénát rágatta.

6. Sénakerib ehez hasonló ember volt, Számtalan népében úgy el-bizakodott, Nagy-fok 'Sidoságot ő el-raboltatott, Négy koronás Királyt kardal le-vágatott.

7. Istennek intését semminek tartotta, Jérusálemet-is kevélyen meg-szállta, Ézékiás Királyt benne szörittotta, Egész Isten' népe ezt ré-mülve látta.

8. Ézékiás Király hiven imádkozék,

zék, Isten hatalmában igen bizakodék: Az Istennek népét meg-bátorította! Mellyért Isten ötet im' meg-is hallgatta.

9. De az Isten véle ezt mikor mivelte, Az ő könyörgését füleibe vette; Számtalan Pogány nép hogy ellene szálla, Hatalmával Isten igen meg-rontotta.

10. Angyalát mert Isten menyből botsátotta, Ki mikor Pogányok táborokra juta, Száz nyóltzvan öt ezer emberét le-tsapá, Király Ninivébe haza el-szalada.

11. Templomba egykoron néki menni tetfzék, Bálvány Isteneknek holott imádkozék, Önnön két fijától ott le-vágattaték, Istennek haragja reá ki-önteték.

12. Azért mind fejenként vigyázzunk magunkra, Hogy-minden dolgánk forduljanak jóra: Istent ne gerjeszszük ellenünk haragra: Hogy béhivjon minket örök boldogságra.

13. Irigység, fösvenység ott hiszem nem lészén, A' hol a' hiveknek lakás-

kások léfz' kézzen, Istennel beszélnek és laknak mérészen, Vigafság és öröm örökké ott léfzen,

14. Ezt hogy az UR Isten neküuk meg-engedje, Szükség hogy mindenkor gondunk légyen erre, Bizony velünk léfzen Isten' segitsége, És igazgat minket örökkön örökké.

M Á S.

Nót. *Ha gondolod élő ember.*

Sok rendbéli próbák vagynak rajtunk ez életben, Kikben noha gyönyörködünk, mint a hal a' vízben: Azt sem tudjuk; hol akadunk a' halálos törben.

2. Testünk rakva nyavajákkal és keferüséggel, Kit nem tudunk mi fzenvedni semmi békefsséggel; noha tudjuk hogy nints rajtunk semmi történettel.

3. E' Világnak tsalárd vóltát ember meg-tekintsed, Sokat ígér, meg-nem adja, bizonyal el-hidjed, Azérr kérek hogy magadat ember el-ne hidjed.

4. Példa lehet erről nekünk sokaknak

nak halála: Aleksánder e' világnak nagyobb részét birta, Jóbb korában életének tölle el-marada.

5. Hallhatatlan gazdagsága Krésus Királynak vólt, Tsalárd Világ ez embernek olly fokot adott vólt; De lám végre más embernek fogságában meg-hólt.

6. Átilla - is e' Világnak igen örül vala, Sok nemzetség e' Világon tölle retteg vala, Örömenek el-fő napján meg-fuladott vala.

7. Ne ígérjed te-magadnak a' hól-napi napot, Tsak halát adj az Istennek, hogy érted e' napot: Szent Jakabnak iráfából ezt meg-tanulhatod.

8. Urafágban ifjúságod téged' meg-ne tsaljon: Azt nem várják mindenkoron hogy ember meg-aggjon, Meg-se gondold, hogy a' Halál téged' könnyen fogjon.

9. Sok házafok ifjúságban egy másnak örülnek, Hofzszú napot ö-magoknak szegények ígérnek: Ehezképeft könyörgéftől talám meg - is szünnek.

10. I a-

10. Parantsolat azokközben adatik Istentől, ki hirtelen szeretőket el-választ egymástól: Ki óhatná, ilyen helyen magát siralomtól?

11. Az anyák-is gyermekjeiket fájdalommal szülik, E' Világon vigyázással munkával nevelik, Azt sem tudják ők szegények mi végre nevelik.

12. Tudományok kiknek nintsen, hamar meg-győzetnek, Föképen ha ő magzatjok fokáig gyötrődnek, E' próbában úgy jajgatnak, mint-egy hitetlenek.

13. Ha hitedben te Keresztyén tökéletes vólnál, Isten ellen ilyen helyen te nem zúgolódnál; Sőt inkább-lan tsendes szívvvel erről halát adnál.

14. A' Szent Jóbnak tíz gyermeke egy napon meg-hala, Hiszed-é hogy mint jó Atya nem bánkodott vólna? E' próbában az Istennek fejet ilyen hajta:

15. Istené vólt, ő vette-el; áldott az ő Neve, Mint akarja, mind ugy legyen, ki állhat ellene? Tenékéd-is el-szenvedned szintén így kellene.

16. Ne

16. Ne sirafsuk Pogány módra a' mi halottinkat, Szent Pál mondja ne rútsuk azzal Vallásunkat; Engeszteljük háladáással inkább ISTE-nünket.

17. Vigasztald-meg kegyes Isten a' keservefeket; Tartsd-meg-végig igaz hitben a' te híveidet: Ha te el-hagysz Uram Isten, ki segítsen minket?

18. Szent UR Isten feregeknek győzhetetlen URa, Szent Lelkessel könnyebbíts-meg, ne jűsünk gonofzra; De jűsünk-bé Krisztus által a' te országodba.

M A S.

V Igyázz halálodra, halandó ember :/:

Látod hogy a' fok bűn árad mint tenger

Tudjad azért, hogy meg-kell halnod

egyszer, De nem tudod, rajtad

hol esik a' szer.

2. Az

2. Az Isten' országa meg - nyitva
vagyon, :/: A' Kristus szüntelen kapu-
ján vagy; Hallod, hogy ő téged
mindennap' hívjon: Te azért légy
készen; hogy ki-ne-hadjon.

3. Jól tudod mint jára az öt bolond
Szüz :/: Ha nem lesz olajod, bizony
hátra üz; Az Isten' haragja fenvege-
tő tűz: Mig időd engedi, jobb hit-
ben épülsz.

4. Ne nézd büneidnek nagy-süllyos
vóltát, :/: Kérjed az Istennek irgalmas-
ságát, Mindennap' bünödnék vágd-el
egy ágát: Azután meg-érted Atyai
vóltát.

5. De ha vakmerőség Hited' meg-
fojtja, :/: Az Isten' haragját fejedre
gvújtja, A' halált fegyverben hoz-
zád botsátja, Lelkedet nagy kin-
nak kezébe adja.

6. Az istentelenség fokát el-haj-
tott :/: Némelly barátjának kárral áldo-
zott; A' ki szomszédjával ma szépen
szólott, Lásd útában annak ő ver-
met ásott.

7. Irigység, ész-vefztés, ember gya-
lázás-

lázás, Most kedves mindennél tsak
a' tobzodás: A' jámbor életben nin-
tsen jobbulás, Mindeneknél forog fzi-
tok, karomlás.

8. A' holt ember téged' most szé-
pen szólít: Senki ne felejtse - el Te-
remtőjét: Noha mostan érzed tested'
erejét; De hamar szenvedhedd nagy
betegségét.

9. En-is valék olyan, mint te vagy
mostan, Ettem, ittam, szóltam, mint
te-is mostan; De minden erőmtől im-
mar meg-fogytam, Példa légyek nek-
tek ki most meg - holtam.

10. Minden, a' mi vagy on itt e'
Világban, Nem lehet állandó soha
magában, Mindeneket bé-nyél a' föld
gyomrában; De bóldog kit az UR ta-
lál jó útban.

11. Serkenjél-fel azért emberi ál-
lát, Hagyd-el jó idején bünös vólto-
dat: Ne add mérészségre ifjúságodat;
Vénségedben sírasd álnokságodat.

12. Hogy mikor a' Kristus jö ha-
lálodra, Akkor te lelkedet készen ta-
lálja, És ő szent Attyának azt bé-
aján-

ajánlja, Véghetetlen örömmel koronázza.

13. Dicséret tenéked Atya UR Isten, Veled egyetemben Fiu UR Isten, Szent Lélekkel egygyütt egy bizony Isten: Hóltunk után vigy-bé te örömedben.

M Á S.

E Letemnek végső napját, Mint-

hogy már el-értem óráját, Tes-

tem le-téfszi bünének 'foldját, Bát-

ran meg-vijja Halál' baját.

2. Lelkem érzi hogy testemtől
 Meg-kell válnia ez élettől, Tudja,
 bütsút vészen földiektől. Mert így
 van rendelve Istentől.

3. Azért dolgát ö-is bizza Istenre,
 ki-magához hívja: El-hitte hogy őt'
 Kristus nem hadja, Ez hartzban fe-
 gedelmét nyújtja.

4. Mert

4. Mert esküvéssel fogadta, Bi-
 zony-mondással-is állatta, Hogy ha-
 lálban azok' pártját fogja, Kik hívei,
 rájuk van gondja.

5. Támadjon-fel bár a' Sátán; De
 nints hatalom botja vállán; Nem ö-
 rülhet soha lelkem' kárán: Mert vál-
 tott vagyok Kristus' árán.

6. Rettentsen pokol' kinjával, A-
 gyarkodjék ordításával, Készüljön re-
 ám tüzes lángjával, Halálnak ö mér-
 ges nyilával:

7. Isten ellen hogy bünt tettem,
 Ezért akkor pereljen velem; Tudom,
 fortélyja nem árt ellenem: Mert ré-
 szes velem a' kegyelem.

8. Igyekezzék érdememtől, El-tíl-
 tani Idvezítőmtől, Ki-fognia hívek'
 számok közzül; De nem ad - ki
 Isten kezébül.

9. Ennyi ellenségim között, Kri-
 stus, ki magának gyűrözött, Nem
 hágy, mert hit reménységet szerzött,
 Kit nálam mind eddig meg-örzött.

10. Édes Jésum, segedelmem! Kér-
 delek, már légy jelen mellettem, Pállya
 futá-

futásom' ím' el-végeztem, Le-tett jutalmát add-meg nekem.

11. Angyali tábor ne késsék, Kik lelkem' hozzád fel-kísérjék, Abrahámnak kebelébe vigyék, Hol' Lázárral egygvüt nyugodjék.

12. Testem' el-temetni hagyom, Földnek, mint anyának, ajánlom, Itélet napig hol' nyugodalom Adasék neki, tsendes álom.

13. Fel-támadás felől hitem, Vagyon állhatatos értelmem, Jó bizodalom, 's reménység engem Táplál: mert kész életre mentem.

14. Ha porrá változik testem; De hiszem, hogy én Idvezitöm' Ezen testben szemeimmel nézem, Mikor leszen nekem Itélöm.

15. Hogy-ha székit ki-téteti, Itélethez magát készíti: Akkor lelkem is áldását vészti, Kit már vallok, hogy lelken éri.

16. Nem lesz' nekem félelmemre, Ha mondatik, hogy Itéletre, Keljtek-fel hóltak szám-vetésre: Mert eljött Biró fizetésre.

17. B

17. Batron a' trombita szóra Angyaloktól fuvallására, Feltámad testem: mert vigaságra Mennybe vitetik bődögságra.

18. Testemnek hát el-alvásán, Nyavalyaktól meg-nyugovásán, Tölletek való el-bűtsuzásán, Ne sirjatok ily bődög forfán.

19. Vigon inkább kísérjétek, A' sirba ötet bé-tegyétek: E' Világon Istent úgy féljétek, Bődögság' javát hogy éljétek.

20. Áldott Jésus végső szómat; Halljad 's elégeld-meg hartzomat, Terjeszd-ki lelkemnek szent markodat, Részeltesd velem országodat.

21. Hól' szinről-szinre Atyákkal, Ezt kiáltsam bődög juhokkal: Ditsértessél Atyám Szent Fijaddal, Szent, Szent légy Szent Ajándékkal.

M Á S.

Nót Tudjuk Uram Isten.

Siralmas éneket a' hólt testen mondjunk, Ne utáljuk, de nagy szere-tettel ötet öfzve-takarjuk, A' mi föld

L 2

any-

anyánknak kebelébe adjuk, És szépen el-temessük.

2. Oh melly nagy munkával és nagy fáradsággal Kereite ez ember e' Világon mindennapi kenyerét, A' mint az UR Isten parantsolá néki, Még a' Paraditsomban.

3. A' mi halálunkról szükség emlékeznünk: Ma szenvedte ő Halál' kínját; Hólnap mi-is meg-halhatunk: Hamar hát készüljünk, gyakran imádkozzunk, Bűneinkből ki-térjünk.

4. Nintsen itt e' földön maradandó helyünk, A' Kristussal véghetetlen helyet lakásunkra keressünk, Hol nem lesz' halálunk, halál nélkül élünk, Az Isten' országában.

5. Induljunk más utra a' testet felvégyük, Kebelében ő édes anyyának, Itéletig el-tégyük, És fel-támadását nékie mi várjuk: A' Jésus Kristus által.

M Á S.

Nót. *Véletlen emb. utolsó órá-*

KRISTUSHoz készülök szerelmés szüleim, Bennetek' el-hagylak é-des

des nevelőim, Most vég-bűtsüt véfzek minden esmérőim, Halljátok beszédim' kegyes jó feleim:

2. Zúgodás fenkitől ne legyen én szomra, Ha mondom, hogy értem ma végső órára, Mert ki ne kívánna menni amaz jóra, Hol a' Bárány Kristus gazdag szent Vatsora.

3. Éltem ez életnek tsak kevés napjait, Tudjátok nem vettem hitető javait; Sőt inkább szenvedtem' terhes nyavallyáit, Halálnak-is láttam ő mérges nyilait.

4. Gond, bú, sok fáradság engem' nem aggasztott, Gyermeki éltemben szükség nem fárasztott, Sirás, keserűség keveset apasztott: Mert virág koromban Halál le-szakasztott.

5. Lakásom nálatok tudjátok nyájtság, Okos beszédeim sokaknál vígasság, Szépen szóló nyelvem volt vidám mulatság, Magam viselese dicséretes jóság.

6. Eleje éltémnek nyújtott reményféget, Hogyha érnék én-is koros embérséget, Néktek szüleimnek örven-

detefséget, Hagynék életemmel, jó hirt, kedveséget.

7. Drága szép erköltsnek 'fengéjét mutattam, Szelid természetel azt látnotok adtam, Magam' kedveltetem, valamint tudhattam, Kedves kelemetes mindeneknél voltam.

8. Isten' ajándéka és az ő szép java, Néktek szüleimnek szerelmes rajzatja Voltam bánatoknak vidámitó szava; De vagyok im' mostan látjátok meg-halva.

9. Példája halálnak, bűneim' 'foldjának, Tüköre világnak mulandó javának, E' kis koporsóban porrá változásnak, Elöttetek oka vagyok nagy sírásnak.

10. A' minden élőknek útára indultam, Terhes nyavallyákat töllem megszűze hagytam, Sok jajt és fájdalmat kit ágyban mondottam, Azoktól meg-váltam, mihellyen ki-múltam.

11. Legyen a' nagy URnak kedves akaratja, Virág-szál koromban lelkem' ki-szólitja, Meg-esmérem ab-

ból hogy volt kegyes Atya: Mert hogy vele éljek akaratja tartja.

12. Ékes lilium-szál házánál én tészek, A' mennyei jóból Atyámtól részt vészek, Tudom szép koronám és ruháim készek, Kikbe fel-öltözvén ékefen tündöklek.

13. Ditsöséges a' hely, hol örök-ké lakom, Istent ott mindenap' színről-színre látom, Sok ezer szentekkel én is ezt kiáltom: áldás, magasztalás, Istené hatalom.

14. Édes szüleim hátengem' mit fírártok, Nedves ortzával és bús szízzel mért vagytok! Reám borulással, jaj-szóval jajgattok, Hidegült tete-mim' mitapolgatjátok?

15. Szünjék síralmatok, viduljon szízzetek: Mert itt-is Istennél vagyok én tiétek; Nem sok idő múlva ti-is ide jötök, 'S ezen boldogságban velem edgyütt éltek.

16. Parantsolta Isten, meg-kellett lennie, Nékem ő fiának (leányának) el-kellett mennie, Mint egy követség-be elől bé-lépnie, 'S itt mennyei kar-

ban helyemre ülnie.

17. Atvám, édes Atyám, hát megtsendefedjél Szivedben bánattól, rajtam ne törődjél, Zokogó sírástól szemidben szünjél, Minden kesergéstől már meg-ürefedjél.

18. Néked-is ezt mondom kedves édes Anyám, Ki Világra szültél 's vóltál kegyes dajkám: Magad megtartóztasd, nints semmi nyavalyám, Árvává sem lettem, mert Isten én Atyám.

19. Nem örökségemben laktam itt e' földön, Hol változás alatt, tudjátok, van minden: Ifjakon, véneken ártatlan kiseden, Halál uralkodik szegény' és nagy renden.

20. A' Halál énnékem nem vólt aggodalom, Hanem inkább mint-egy tsendes nyugodalom: UR Jépus Krisztusban lett én ki-múlásom, Kiben a' híveknek halálok szép álom.

21. Itt a' fok nyavalya én gyenge testemet Törte, és szaggatta bádjat testemimet; De mihelyt az Isten szóntá lelkemet, Meg-nyugodott testem, élem örömemet.

22: AZON

22. Azon kérek mindent, hogy már én példámmal Biztatra ö-magát hit's bizodalommal, Ne gondoljon semmit testi fájdalommal: Meri léfzen mellette Kristus óltalommal.

23. Romlott állapotból még egyszerű fel-vészzen, Mikor el-jöendő Itéletre léfzen, Jóknak gonofzaknak mihellyt törvényt téfzen, Testestől lelkestől vig örömbe vífzen.

24. Oh környülem álló Keresztyén szép fereg! Többet már nem szólok szived mert kesereg; Tsak tífzted kívánom, hogy testem' fel-végyed, Innét ki-kisérven föld' gyomrába tégyed.

25. Légyen mind ezekben dítseret Istennek, Ki bóldog ki-múlást ad benne hívöknek, Békefséges-türeít szomorú sziveknek: Adjon vigasztalást meg-keseredteknek.

M Á S.

Azon Nétára.

KEgyes buzgoságtól vífeltetett nép-ség, Koporsóm és sírom mellett

16

for-

ban helyemre ülnie.

17. Atyám, édes Atyám, hát megtsendefedjél Szivedben bánattól, rajtam ne törödjél, Zokogó sírástól szemidben szünjél, Minden kesergéstől már meg-üresedjél.

18. Néked-is ezt mondom kedves édes Anyám, Ki Világra szültél 's vóltál kegyes dajkám: Magad megtartóztasd, nints semmi nyavalyám, Árvává sem lettem, mert Isten én Atyám.

19. Nem örökségemben laktam itt e' földön, Hol változás alatt, tudjátok, van minden: Ifjakon, véneken ártatlan kiseden, Halál uralkodik szegény' és nagy renden.

20. A' Halál énnékem nem vólt aggodalom, Hanem inkább mint-egy tsendes nyugalom: UR Jéhus Krisztusban lett én ki-múlásom, Kiben a' híveknek halálok szép álom.

21. Itt a' fok nyavalya én gyenge testemet Törte, és szaggatta bádjat testemimet; De mihelyt az Isten szóltá lelkemet, Meg-nyugodott testem, élem örömemet.

22: Azon

22. Azon kérek mindent, hogy már én példámmal Biztatra ö-magát hit's bizodalommal, Ne gondoljon semmit testi fájdalommal: Meri léfzen mellette Kristus óltalommal.

23. Romlott állapotból még egyszerű fel-vészzen, Mikor el-jövendő Itéletre léfzen, Jóknak gonofzaknak mihellyt törvényt téfzen, Testestől lelkestől vig örömbe vífzen.

24. Oh környülem álo Keresztyén szép fereg! Többet már nem szólok szived mert kesereg; Tsak tífzted kívánom, hogy testem' fel-végyed, Innét ki-kisérven föld' gyomrába tégyed.

25. Légyen mind ezekben dítseret Istennek, Ki bóldog ki-múlást ad benne hívöknek, Békefséges-türeít szomorú sziveknek: Adjon vigasztalást meg-keseredteknek.

M Á S.

Azon Nótára.

KEgyes buzgoságtól viseltetett nép-ség, Koporsóm és sírom mellett

16

for-

forgó község, Kitar holt testemnek
adatik tisztesség, Halljad beszédemet
egész Keresztvétség.

2. Honnan ki-indultam, és a' hová
térék, Mitsoda országba már ezután
érek, Melly' jó és melly drága ál-
lapotú leszek, Kristus Jépus' népe!
most a ról beszéllek.

3. Halandóságodat én bennem szem-
léljed, Ember minémü-vagy, azt most
töllem végved; Hozzád ez intésem,
'életed' úgy éljed, Hogy a' meny-
országoknak örömét el-nyerjed.

4. Kítsoda magának ki fok időt
ígért? Senki nem vólt egyéb, hanem
csak ki meg-ért: Gyermekek és Ifjú,
vén noha fok időt ért; De ugyan
Halálnak torkába velem tért.

5. Egészség, betegség, gazdagság,
szegénység, Békeség, háború, be-
tsület, kissebbség, Jó élet bün-tétel'
minden féle inség, Vagy öröm, vagy
bánat, Világi ditsőség:

6. Semmi dolgaiban állandóság nin-
tsen, Embertől el-marad hogyha kap-
dos kintsen: Áthatatlansága hát té-
ged

gedet intsen, Boldog kimúláshoz na-
ponként kézfítsen.

7. Jó egészség után hosszú beteg-
séggel, Ha fokáig éltet kedvetlen
vénséggel; Világ szokott lenni fok fé-
le inséggel, Sátán lelked körül álnok
mesterséggel.

8. Illyen állapottal e' Világban
laktam, Terhes fok fájdalmat, mig-
élttem kostoltam: Máffal-is így bánik,
példákból próbáltam, Fényes böl-
dőségát senkinél nem láttam.

9. Minden nyavallyámnak de vége
halálom Mellynékem bizonynal leszen
kedves álom, Mert, Kristus Jépus-
ért, igaz hittel vallom, Hogy örök
életem Istennél találom.

10. Testem fok inséget, tudjátok,
szenvedett; De szegény ezektől mind
meg-tsendesedett, Boldogki-múlafom
mihellyt engedtetett, 'S Angyalok-
tól lelkem örömbé vitetett

11. Boldog állapotom most a' meny-
országban, Örül vigad lelkem ez ál-
dott városban, Az Istennél élek hal-
hatatlanságban, Ditsöültt szentekkel
fényes állapotban.

12. Jó

forgó község, Kitől holt testemnek
adatik tisztesség, Halljad beszédemet
egész Keresztvétség.

2. Honnan ki-indultam, és a' hová
térék, Mitsoda országba már ezután
érek, Melly' jó és melly drága al-
lapotú lézlek, Krisztus Jépus' népe!
most a ról beszéllek.

3. Halandóságodat én bennem szem-
léljed, Ember minémü-vagy, azt most
töllem végved; Hozzád ez intésem,
életed' úgy éljed, Hogy a' menny-
országoknak örömét el-nyerjed.

4. Kitsoda magának ki fok időt
ígért? Senki nem vólt egyéb, hanem
csak ki meg-ért: Gyermekek és Ifjú,
vén noha fok időt ért; De ugyan
Halálnak torkába velem tért.

5. Egészség, betegség, gazdagság,
szegénység, Békeség, háború, be-
tsület, kissebbség, Jó élet bün-tétel'
minden féle inség, Vagy öröm, vagy
bánat, Világi ditsőség:

6. Semmi dolgaiban állandóság nin-
tsen, Embertől el-marad hogyha kap-
dos kintsen: Alhatatlansága hát té-
ged

gedet intsen, Boldog kimúláshöz na-
ponként készítsen.

7. Jó egészség után hozfszú beteg-
séggel, Ha fokáig éltet kedvetlen
vénséggel; Világ szokott lenni fok fé-
le inséggel, Sátán lelked körül álnok
mesterséggel.

8. Illyen állapottal e' Világban
laktam, Terhes fok fájdalmat, mig-
éltem kostoltam: Máffal-is így bánik,
példákból próbáltam, Fényes ból-
dóságát senkinél nem láttam.

9. Minden nyavallyámnak de vége
halálom Mellynékem bizonynyal lézlen
kedves álm, Mert, Krisztus Jépus-
ért, igaz hittel vallom, Hogy örök
életem Istennél találom.

10. Testem fok inséget, tudjátok,
szenvedett; De szegény ezektől mind
meg-tsendesedett, Bóldogki-múládom
mihellyt engedtetett, 'S Angyalok-
tól lelkem örömbé vitetett

11. Bóldog állapotom most a' meny-
országban, Örül vigad lelkem ez ál-
dott városban, Az Istennél élek hal-
hatatlanságban, Ditsöültt szentekkel
fényes állapotban.

12. Jó

12. Jó szível fogtanak mennybéli Polgárok, Örültek, hogy bennem nem lett semmi károk, Most én, és ezután mást utánnam várok, Mint jó hív társammal vigadni akarok.

13. Kristustól kézfizetett házba bé-jutottam, Atyám' hajlékába laknia szállottam. Mint örökös fiú jómba bé-iktattam, Mennyben szabadosnak Istentől mondtam.

14. Fel-öltözve vagyok ártatlan ruhában, Ama' tiszta és fényeskedő biborban Kit a' Jéhus Kristus kereset halálban, Szentire ruházott meg-igazításban.

15. Isten' irgalmának gyémánt koronáját, Draga szép virágból füzött koszoruját, A' mennyei kertben nyílt piros rósáját, fejemen viselem ékes violáját.

16. A' Bárány Kristusnak vig-lakadalmára, Hívtak-el és a' veg nélkül való jóra: Örülök, vigadok, hogy ez állapotra, Istennek jutottam színe' látására.

17. Mennyben asztalom-is nekem meg-

meg-terített, Az UR Jéhus Kistus hozzája ültetett, Pohárom jó borral tsordúltig tölttetett, Nyájas beszéde-vel meg-örvendeztetett.

18. Isten' Igéjéből mellyeket hal-lottam, Ezek' valóságát ma lélekben láttam; Tükörben 's homályban, míg Világban laktam, Menny-orfzág-nak javát rész-szerént koftoltam.

19. Fel-ékesült elmém tiszta igaz-sággal, Akaratom tellyes jóra vágyo-dással, Minden indulatom szent ártat-lansággal, fel-ruházva vagyok az ép ábrázattal.

20. Halandó emberek' szemei nem látták, Ingyen tsak hirrel-is fülök nem hallották, Szivek' gondolati azt meg-sem gondolták, Melly jókra hi-veket földről mennybe hívták.

21. Név szerént mondatnak ök már boldogoknak, Minden nyavally-ákon mert túl haladtanak: Fájdalom, betegség, sírás el-múltanak Azoktól kik földről menybe jutottanak.

22. Világos szép példa erre magam vagyok, Ki itt e' Világon sok jaj
fzo.

szokat hagyok; Többé én itt élni soha nem kívánok: Mert mind engem és mind örömem nagyok.

23. Gondom nagy volt arra, mint legyen Istennél Kedves ki-múlásom ő Szent Felségénél: Mert állandóbb jószág és nagyobb kints ennél Sem mennyen sem földön nem lehet fenekínél.

24. Életem és halálom volt nékem Krisztusom, Ügyemet forgató kegyes Pátronusom, Hitem, reménységem érdemem JÉSU Som, Fel-támadásban is léz' igaz Tutorom.

25. Lelki vitézséggel jó hartzom meg-vittam, Bűnnek az ő földjät a halált meg-adtam, Hitem' meg-tartottam, el-nem tántorodtam, Irgalmas jutalmát ezeknek el-fogtam.

26. Már n'uts egyéb hátra hanem hogy testemet, Tegyétek-bé-sírbe hiddtetemimet, Takarítsátok-el akképpen testemet, Mint Angyalok vitték Istenhez lelkemet.

27. Ezekre az Atya segéljen

ket, Szent Fija kegyelme birja sziveket, A' Szent Lélek újjá szüljön benneteket: SzentHáromság mennybe vigye lelketeket.

M Á S.

Azon Nótára.

SZomorú a' Halál a' gyarló embernek, Halál' követitől mindenek rettegnek, Kiváltképpen kik e' Világban örülnek, Nehéz e' Világtól meg-válni ezeknek.

2. Természetnek látod ez tulajdonsága, Minden-féle állat a' szép szabadságra Kivánczik, bátor legyen jó lakása; De gyönyörüsége kevés a' fogságba.

3. Életünk e' földön mitsoda tsak fogság, Mellyben étünk, 's itünk, bánat, szomoruság, Jaj-szó, fok óhajtás, fájdalom, fáradság: Még-sem kívánczik innét a' gyarlóság.

4. Panaszólkodását a' gyarló embernek Hallottad gyakorta a' szegény betegnek: Jaj meg-halok! úgymond,

lá-

látom már a' testnek Utolsó óráját minden életemnek.

5. Ha meg-halsz, ezután meg-halni sem kívánsz, Testi javaidtól meg-válnia sem szánsz, Mire menendő-vagy, abban semmit nembánsz, Rettegéit, félelmet, bú-bánatot el-hányasz.

6. Állhatatlansággal itt elődbe talál; Nyomorúságidon az előtt zúgód-tál, Hogy nem halhatok-meg! úgy panaszkodtál: Ihon most azt bánod, hogy el-jött a' Halál.

7. Ne félj nem magad vagy a' Halálnak útján: A' meg-hólt Szenteknek el-mehetsz nyomdokán: Te előtted fokban mentenek meg-halván: Mi-is mind utánnad költözünk ezután.

8. Világra halandó Szüléktől származtál; Sok keferüséget életedben láttál, Keferü volt az-is, a' mit ettél 's ittál, Ihon mind ezeknek végére jutottál.

9. Sok bünödért hogyha halandó nem vólnál, Meg-hidjed bizonyval soha meg-nem halnál; De-ha eszed vólna, azonn siránkoznál, A' halhatatlanság hogy-nints birtokodnál.

10. Ki-

10. Kivánsz-é lelkedben halhatatlan lenni? Képsz légy itt e' földön test szerént meg-halni: Mert a' halál által fogsz örökké élni: Nem illik hát azon, hogy meg-halsz bánkodni.

11. Öröm és vigaság a' szegény raboknak, Ha valaki által ki-szabadulhatnak: Ha meg-akarasz halni, akkor szakadoznak Erős kötelei nyomorúságodnak.

12. Romlandó ez élet 's tsak vezendő hivság, Szintén jobb korában, el-vész mint a' virág; Minden ékefséged tsak nagy fanyarúság: Tsudáalom, hogy nem kell még-is a' szabadság!

13. Örömmel menj, semmi ne késleljen téged', Sem pénzed, jószágod, sem szép örökséged, Édes szép tseléded, semmi ékefséged, Virághoz hasonló szép Ifjú termeted.

14. Szép-éged helyébe szépséget ad Isten, Jószágod helyébe jószágod szebb lészén, Mellyet az ellenség soha el-nem vészén: Ollykintsel birsz, mellyet rosda meg-nem észén.

15. Igazán kik hittek a' szent Jám-borok-

borokkal, Te előtted ki-múltt atyád-
fijaival, Mind egy seregben lélsz a
szent Angyalokkal, Az UR Istent
áldod 's ditséred azokkal.

16. Romlandó itt házad, ott ro-
molhatatlan: Örökkön örökké élsz
Atyád' házában, A' Kristus Jéusnak
szép tárfaságában; Mellyben a' bődoga-
ság lélsz' meg-unhatatlan.

17. Erős reménységgel ha az UR-
ban bizol, Nem halfz-meg; hanem
csak mintegy el-alúfzol, Fáradtságod
után az Istennél nyugfzol, És a' di-
tsőségnek poharából ifzol.

18. Tsak ezt tselekedjed, hogy i-
gazán élhess, Bődögül halhafs-meg,
's menny-országba mehess, A' jámbor
életre ne légy késedelmes, Nem lé-
fzen a' halál néked veszedelmes.

19. Tagaidnak ha van sullyos be-
tegsége, Hogyha el-érkezik test' e-
rőtlenése; Tudjad közel vagyon a'
halál követe: Akkor kinvantatik hi-
ted' erősege.

20. Ojjad te-magadat kétségbe e-
séstől, Arra való erőt kérj tsak a'
Isten

Istentől; Bátor légy, ne rettegj sem-
mit büneidtől: Halálával Kristus meg-
váltott ezektől.

21. Ó reá bizd magad', lelked'
bátorítsad, Mint drága kintsedet
kezébe ajánljad; Az Itélet' napján
hogy tölle meg-várjad, Halálod órá-
ján segítségül hívjad:

22. Ha nyelved nem szólhat, tsak
szived-is hívja, Mondván: Jéus Kris-
tus Istennek szent Fija, Hogy szent
juhaidnak ne esék egy hijja, Jövel,
jövel, kérlek, utolsó órára!

23. Tsendes Partra vigy-ki, innét
el-költöztvén: Mert most vagyok,
látom, életemnek végén; Most köl-
tözöm által a' Halálnak révén, Jövel
Jéus Kristus, végy hozzád idején!

24. Oh édes Meg-váltom, ne nézd
büneimet, Sok ellened való tseleke-
detimet! Idvefségem' árrát tekintsd
érdemedet: Jövel, Jéus Kristus, vedd
hozzád lelkeimet!

25. Mennyi fok kinokokat és halált
szenvedtél; Minden büneimért hiszem
meg-fizettél; Atyád sem haragszik:

K

Mert

Mert meg - békélettel: Jövel, Jé-
sus Kristus add-meg, mit ígértél!

26. Igazságod szerént ne ítélj-meg
engem': Mert semmi kegyelmet nem
talál érdemem; Nem lehet kivüled fo-
ha idvességem; Jövel, Jé-
sus Kristus, édes reménvségem!

27. Azért most ne késsél, szolgál-
dat erefzd-el: Mert láttalak Uram lelki
szemeimmal; A' te jelen-vóltod tellyes
édefséggel: Jövel, Jé-
sus Kristus, légy
jó segitséggel!

28. Testi életemmel már meg elé-
gedtem, Én nyavallyáimtól meg-i-
degenedtem: Az örök életnek mert
ízét érzettem: Jövel Jé-
sus Kristus légy gyámol mellettem!

29. Innen e' Világból noha ki-kell
mennem; Noha kóporsóba tétetik
én testem: Tudom, fel-támasztasz,
's meg-adod én lelkem': Jövel Jé-
sus Kristus, bátoríts-meg engem'!

30. El-végeztem immár pállva-fu-
tásomat, E' Világon való szarándoksá-
gomat; Meg-tartottam hitem' 's igaz
vallásomat: Jövel, Jé-
sus Kristus, ad-

add-meg koronamat!

31. Nem kívánok többet e' Világ-
ban élni; Akarok e' testben már el-
ofzlattatni: Ahitozik lelkem te ve-
led lakozni: Jövel, Jé-
sus Kristus, siesz hozzád venni!

32. Sok bánatim után majd lesz'
vigafságom, Fáratságom után tsen-
des nyugovásom, A' szent Angya-
lokkal való nyájafságóm, Jövel, Jé-
sus Kristus, édes kívánságom!

33. Itéletnek napján állassad job-
bokra Testemet, melyet majd bé-
tésznek a' sírba: Az áldottak között
légyek én-is számba: Jövel, Jé-
sus Kristus, idvességem' arra.

34. Szerelmes! Jé-
susom! ki-lako-
zol mennyben, Az Atya Istennel
egyenlő Felségben: Ditsőség adas-
fék tenéked mindenben, És a' Szent
Lélekkel mind örökké, Amen.

M Á S

Nót: *Ha gondold élő emb.*

Figyelmetes Keresztyének, kik ide
gyültetek, Szép fereggel 's ének-

szóval kik ki-kisértetek, Itt engemet
tisztelettel hogy el-temessetek.

2. O időben profétáltak tsontok
nagy-zúgással: Énis néktek prédikál-
lok az én halálommal; E' moitani elöt-
tetek fekvő tagaimmal.

3. Ránk jövendő (*Rajtunk lévő*) dög-
haláltól fenki ne rettegjen; De tsak a'
büntől 's gonosztól minden ember fél-
jen; Mintha ő-is ma vagy hólnap
meg-halna, úgy éljen.

4. Győzhetetlen és el-kerülhetetlen
a' Halál, Vas, értz közzé rejtezzél
bár, de ott-is meg-talál, Veled jár két-
hol nem vélnéd, ott-is előtted áll.

5. A' Herkules', és Ulisses', okos vi-
tézsege, Halál ellen nem használá
Sámson' erősege, Dáriusnak, sem
Krésusnak nem foga fok kintse.

6. Tsalhatatlan, nem fog rajta sem-
mi okosságunk; Halál ellen nem hasz-
nálhat pénzünk, sem jószágunk, A' sze-
génnyel ő előtte mind egy a' mi sor-
lunk.

7. Sem böltsétség, sem szép termet
meg-nem tartóztatja, Ifjakat-is a' vé-
nek.

nekel mind egy-aránt hordja; A' ko-
ronát a' kapával mind együvé rentja.

8. Mint a' szántó gvenge fünek gyö-
kerét meg-sérti, Ha szép volt-is, de
el-fonnyad mihelyt a' nap éri: A' Ha-
lál-is életünknek virágát el-metszi.

9. Jó a' Halál, mindenféle bú-bánat-
nak vége, A' Szenteknek ez élethöl út-
jok más életre: Illyen jótól azért hí-
vek vallyon ki félhetne?

10. Jó illattal a' lilium tellyes és
a' ró'sa, A' mig nedves: de el-szárad
és nints virágjába: Mert ezeknek é-
kekségét a' nap el-szárasztja.

11. Kellő, kedves, kellemetes szü-
léim kertjében Én-is valék, virág-
szinnel fénylő ékekségben, De a' ha-
lál jobb kezével ki-metsze hirtelen.

12. Liliomnál és rósánál valék szebb
virág-szál, Kedvesb valék nemzetem-
nek ezüstnél, aranynál; De tövestől ki-
szakasztta engemet a' Halál.

13. Ohajtozó szüléimnek valék é-
keksége; Sok véletlen bánatjoknak én
valék öröme; Talám azért illy zoko-
gást téfznek keferelve.

14. Sorfom ez már: mert a' bűnök
a' halál a' 'söldja; Engem-is az ere-
dendő bűn im erre hozta, Hogy-meg-
halnék: mert Anyám-is vétekben fo-
gada.

15. Légyek néktek halálommal most
azért én példa, Ki sok bünt nem tse-
lekedtem imé fekszem halva! Ha a'
nyers-fa meg-gyüladhat, mint jár a'
száraz-fa?

16. Én rajtam ne bánkodjatok, a'
bünt sírassátok, A' ki engem' idvezí-
tett, ti-is azt hívjátok; Jó módban
és el-készülve hogy találtaffatok.

17. A' jó Atya minden kártól fi-
ját óltalmazza: Az Isten-is e' Világ-
ból hamar elki-hívja, A' híveket, hogy
a' gonoszt az igaz ne lássa.

18. Noha testem fetét földnek gyom-
rában tétetik, De én lelkem Ábrahám-
nak kebelében nyukszik, halhatatlan
ditsőségben 's tisztetségben fénylik.

19. A' sok bűnak, 's kísértetnek ki-
tétetett tárgya, És a' bűnök lettem-
vólna talám én-is rabja: Ha a' Halál
ezek elöl ki-nem ragadt-vólna.

20 E'

20. E' Világból, mint egy kertből,
azért ki-metszettem, Ö magának
menny-országba az URtol vitettem;
Ditsőségnek vize mellett hogy ott é-
keskedjem.

21. Vig vagyok én, ne sirjatok sze-
relmes szüleim: Kegyes szüzek, meg-
hólt szentek immár mind társaim: Ti-
teket-is ide várlak, léfztek követőim.

22. Azon tudom síránkoztok, hogy-
ha éltem vólna, Vénységteknek vígas-
sága én lehettem vólna, Házaságom'
örömét-is láthattátok vólna.

23. Már énnékem az UR Jésus Fe-
jem és minden Férjem; Övé vagyok,
ö-is enyim, ö gyönyörüségem; Un-
hatatlan mi szerelmünk, nints ott bús
szerelem.

24. Angyaloknak szépségeket mind
feljül-haladja, Ennek fenki szép ter-
metét meg-nem gondolhatja, Országá-
nak ékeségét nyelv ki-nem mondhatja.

25. Romlandóság nints már bennem:
hát miért sirattok? Nem hóltam-meg,
csak aluszom, mert az URé vagyok:
Idömet-is én el-értem, azt-is tud-
hatjátok.

K4

26. Idös

26. Idős tsak az, ki igazán, szentül jámborul élt; Ha vén volt-is, keveset élt, ha gonofzságban élt, Én e-
 értem, meg-is nyertem mennyei szentelést.

27. Azért immár én ki-jöttem atyá-
 nak házából, Ki-költöztem e' mülán-
 dó világi házamból: Ez a' jele, hogy
 ki-mégyek immár e' Világból.

28. Nofza azért, a' kik vagytok
 testemet fogjátok, Föld' gyomrának
 mint anyámnak, szépen meg-adjátok
 Ei-jö az-is, a' szent óra, mellyben fe-
 támadok:

29. Ditsértésék a' Felséges min-
 denható Isten, Atya, Fiu, és Szent-
 Lélek kegyelmes UR Isten! Tsen-
 des halált, böldegülást mindennek en-
 gedjen.

M Á S.

M It bizik e' Világ ö-ditsősége-
 ben? Mellynek szerentséje el-múlik
 hir.

hirtelen, Ö hatalmása olyan vál-
 tozásban, Miként a' föld-edény va-
 gyon el-romlásban.

2. Többet hiddj a' jégen meg-
 irtt irásoknak, Hogy-sem mint e'
 Világ' hiv' tsalárdságának, És kép-
 mutatásban való jutalmának, Soha
 ne hiddj semmi földi hatalomnak.

3. Inkább kell hinni a' tsalárd
 embereknek, Hogy - nem e' világi
 hamis szerentsének, Alomhoz hason-
 ló gyönyörüségének, Rosz tudományá-
 nak, 's hivságos szinének.

4. Mond - meg hol Salamon, ki-
 vólt igen nemes? Avagy hol a' Sám-
 som, ki vólt gyözedelmes? Mond-
 meg hol Absolon, ki vala szépsé-
 ges? Avagy hol Jónátán, igen sze-
 relmetes

5. Hová lön Julius nemes hatalmá-
 val? Hová lön a' Gazdag fris laka-
 dalmával? Avagy hol Tullius szépen
 K₅ szólá-

szólásával, Vagy Áristóteles bölts tudományával.

6. Ennyi fok szép dolgok, és Nemes férfiak, Világi nagy Urak, 's ennyi birodalmak, Ennyi Fejedelmek, és erős Hatalmak, Egy szempillantásban mindnyájan el-múlnak.

7. E' testi gazdagság nagynak be-tsültetik; De a' Szent Irásban virágnak mondatik; Avagy, mint fa-level széltől el-kapatik: Ekképen világból minden ki-vétetik.

8. Oh melly igen rövid Világ' ditsősége! Mint ember' árnyéka, olyan ő öröme, Melly foha nem vízzen embert idvefségre, Söt inkább ifzonyú rút tévelygésekre.

9. Oh mostani testünk rút férgeknek étke! Kit bizonnal tudunk hogy porrá léfz' végre; Ezt pedig nem tudjuk, mig tart ő élete: Kérlek tégy jól addig, miglen vagy életbe.

10. Azt ne mondd tiédnek a' mi el-vefzendő A' Világ mit ígér, ne légyen kellendő; Mennyei dolgokat

te

te légy keresendő, Ez böl dog kerefet, melly el-nem vefzendő.

M Á S.

B izonytalan vóltát Világ' állapotjának, Váltózását látván im' minden állatoknak: Kik ma egészségben vagnak, hólnap esnek torkába a' Halálnak.

2. Ne örüljön, bátor, senki gazdagságának, Ékes termetének, sem szép ifjúságának, Fris öltözetének, aranynak ezüstnek: mert azok mind el-múlnak.

3. Vizi buborékhoz mi életünk hasonló, Mezei virággal egyszersmind el-múlandó: Nintsen itt e' földön olly erős alkotmány, melly lehesen állandó.

4. Ha

4. Ha más Isten adta, hólnapot nem ígerte: Minden útaidat erőfeszítéssel megkötözte; Hogy száz esztendőig élj nagy-jó egészségben, talán azt nem engedte.

5. Böldogbak nálunknál a' mezei virágok, Kertbéli szép ró'sák, szép füvek, liliumok: Nem rettegnek semmit, tudják meddig élnek, vagy nekik határok.

6. Tavasz melegétől ők nagy szépen újulnak; Elsőben vidulnak, Pünköstben virágoznak, Nyáron meglankadnak; hideg őszre kelvén egyszerűen elhervadnak.

7. Nints néked így dolgoz ember, ha meggondolod, Kemény számadásod, bizonytalan halálad: Nem tudod meddig élsz; de ez nyilvánvalóan hogy egyszer meg kell halnod.

8. Első óráját is születésed napjának, Jaj-szóval kezded el életed Világnak: Jaj leszen közepe, jaj leszen vége is a' te ki mulásodnak.

9. Semmit abban nem tudsz, te-metéd hól leszen, Tiszteletes leszen,

leszen, vagy gyalázatos leszen; Talán a' vadaknak 's égi madaraknak hajok koporsod leszen.

10. Mit ragaszkodol hát illy igen e' Világhoz? Földhöz vér az Isten, ne bizzál tárházadhoz: Nagyobb gazdagsága volt Krésus Királynak, ki hasonló koldushoz.

11. Világ-bíró Sándor sem elégedék azzal, Hogy mind e' Világot el-bírá hatalmával Magát Isten gyanánt imádtatja-vala, nagy fel-fuvalkodással.

12. Azonközben neki mérget adánsk innya, Egy szamar körömből nagy Babiloniába: Szine el-változék, a' Király meg-hala: hát nints neki hatalma.

13. Tegnap nem volt elég e' Világ' gazdagsága: Im' ma halva fekszik, 's tsak négy fing föld hajléka; Azelőtt lakozott szép fris palotában, most a' földnek gyomrába.

14. Nints hát itt minékünk maradó városunk; Mint a' Böltsek írják, szarándokság járásunk: Ha ma
vig-

vigon lakunk, ne-talám az URtől hól-
nap el-hivattatunk.

15. Meg-kérdik ott ember mint
éltél e' Világban: Ha igazán jártál
a' te hivatalodban: Számot adsz ar-
ról-is, valamit el-loptál az UR' tá-
lentomában.

16. Minden ember azért magát meg-
óltalmazza Rágalmazó szóktól, ma-
gát meg tartóztassa; El-veszendő kin-
tsért, arannyért, ezüstért, lelkét el-ne á-
rúlja.

17. Felebarátodat ha meg-kiffebi-
tetted, Hirében, nevében ok-nélkül
meg-sértetted, Az élő Istennek ke-
mény ítéletit soha el-nem kerülhedd.

18. Halandó vóltodról gyakorta
elmélkedjél; Magad' el-felejtven sem-
mit ne tselekedjél, Isten' tisztetségét
mellyel meg-bántanád, arról meg-em-
lekezzél.

19. Adjunk hálát immár az Atva
UR Istennek, Mondjunk dicséretet
szerelmes Fijának; Hogy adjon minc-
künk e' gyarló Világból boldogságos
ki-múlást.

MÁS

MÁS.

Nót: *Ha gondolod élő ember:*

JEr most szóljunk e' szomorú alkal-
matofságban, Miként esénk az Is-
tennek ő nagy haragjában, Az élet-
ből hogy-hogy jutánk a' testi halálban.

2. Az Istennek meg-változhatatlan
dekrétoma: Hogy a' bűnért minden
test a' halált meg-köszolja, Meg-kell
lenni mert ez az Istennek akarata.

3. Első ember hogy el-esék a' bűn
következék; A' bűn után az Istennek
átka rajtunk esék; Átok után a' Ha-
lál-is reánk úgy származék.

4. Így hát e' testi halálunk bűneink-
nek 'soldja, Kit mi reánk első szülé-
ink' rút bűne hozza, A' melly miatt
testünk vala örök kárhozatba;

5. De az Isten könyörüle rajtunk ir-
galmason: Ő szent Fiát el-botsátá,
hogy minket meg-váltson, Az ördög-
nek rabságából el-ki szabadítson.

6. Ki minket meg-szabadíta az ő ha-
lálával, Ő szent Attyát engesztelé vé-

re

re hullásával; Adófságunk' le-fizeté számtalan kínjával.

7. Nints már rajtunk a' Sátánnak semmi birodalma: Afzszony' Magva mert kígyónak fejét meg-rontotta; Ne féljünk hát, ha léssen-is testünknek halála.

8. A' mi fejünk az Istennek egy-fzülött szent Fija Halál által akart menni ő szent Országába: Így nekünk-is halál által ad részt menny-országba:

9. Mint jó Pásztor halálíg vitt az ő juhaiért, Drága vérét ki-ontotta a' juhok' aklaért, Ő szent testét meg-áldozta az Ekkleliáért.

10. Hát nekünk-is követnünk kell a' mi Vezérünket, Se életben se halálban el-ne hagyjuk ötet; Hogy megadja halálával nyert örökségünket.

11. Nem kell sirnunk hát felettébb a' mi halottinkon, Se magunk ne keseregjünk halandó vóltunkon; Söt vigadjunk, halál után fel-támadásunkon.

12. Oh te áldott vigasztaló, Szent Lélek UR Isten! Tekints reánk, vigasztalj-meg minket kegyelmesen.

Hó!

Hóltunk után számláltassunk Szenteid köziben.

M Á S.

síralommal bé-borult országunk.

2. Isten' haragja meg-tetszik bennünk, Mellyet esetkor Ádamban vétünk: Jaj, jaj minékünk! mert igen vétkeztünk.

3. Rajtunk a' bünért a' Halál fekszik; Mint egy Bölts mondja: úgy uralkodik, Mint ki ágyában ejjel nap-pal nyugszik.

4. Allatját néki senki nem tudja, Ábrázatját-is meg-nem mőndhatja; Kegyetlenségét minden-nap' jól látja.

5. Láthatatlannak bölts Plátó mondja: Mert még ezt senki meg-nem láthatta; Maga hoszszúnak hatalmáért mondja.

L

6.Ma.

6. Magas egékben üstöke fekszik: Isten' kezében mert ő tartatik; Ellené senki csak egyet sem lépik.

7. A' jobb-lábával a' tengert nyomja; Bal-lábát Világ' végére nyújtja; Bal és jobb-karja Világot bé-fogta.

8. Súlyos ő keze a' bölts úgy írja: Mert még a' kire le-botsátotta, Senki közülök még meg-nem bírhatta.

9. E' széles Világ ezt ne tsudálja, Hogy lábaival őt' által-fogta: Hatalma alá mert Isten botsátta.

10. Széles homloka, a' Plátó írja, Világnak nevét mellyre fel-írta; Senki nints földön, a' kit hátra-hagyna.

11. Halál ő neve, minden megtudja: Az álnokságért meg-kell halnia, Adámban régen mellyben testünk vala.

12. A' Bölts így írja: nints néki szíve, Hogy ő valakin könyörülhetné, Valaki a' bünt Adámban el-vette.

13. Lélekzet nélkül valónak mondja: Mert kire terhét ő rá-rakhatja, Lelkét testétől hamar el-választja.

14. A'

14. A' jobb-kezében port 's hamvat hordoz: Mert minden hóltat azzal bé-fedez, Végre a' hólt test hasonló a' földhez.

15. Lám a' Bölts mondja: hogy kettő feje, Kinek egyikben nints néki szeme; Másikban fénylik világos két szeme.

16. Nem tsúda, ember, hogy kettő feje: Mert Szent Írásban kettő ő neve, Testi és lelki jók' gonoszok' vége.

17. Edgyik fejében egy szeme nints: Mert világosság azoknál nintsen, Lelki haláltól kiknek mentesség nintsen.

18. Világos szeme másik fejében: Mert az igazak fénylenek hitben; Noha ideig meg-halnak testekben.

19. Szörnyü kegyetlen sárgának írja: Mert a' hóltakat ő meg-sárgítja, Hangos két füle éltünket tzirkálja.

20. Gyógyúlhatatlan sebesnek írja: Mert kinek testét egyszor meg-nyomja, Nem lézen annak többé világsága.

K 2

21. Or-

21. Orvos a' Kristus a' halál ellen: Mert tsak ő állhat hatalma ellen; Gyógyulást kérjünk, mig élünk e' testben.

22. Nem nyerjük soha halálunk után Idveségünket, ez élet után; Mig élünk, addig fáradjunk ez után.

23. Illyennek mondja természetiben: Hangos trombitát ha hall éltében, Ot-tan semmivé leszzen erejében.

24. Az Itéletkor le-ül székibe A' Kristus Jépus, jöven zengésbe, Halálnak nem lesz' ott semmi ereje.

25. Oh te kegyetlen keserves Halál! E' földön sokat már uralkodtál, Keveset bennünk immár hátra-hagytál.

26. Szünjél-meg immár ennyi romláson, Sok szép ifjakkak ő halálokon, Siralom-miatt fogyatkozásokon.

27. Nintsen már benned semmi kegyelem, Vénhez, ifjúhoz való szerelem, Urtól 's Tsászártól nints semmi félelem.

28. Állatod néked vájha lett volna, Sok Urak veled meg-vittak volna.

na; De jól tudjuk, vagy Isten' akarátja.

29. Kegyetlenséged ennyi nem volna, Mély torkodat ha meg-raktad volna, Tsuda hogy ennyit rakhatz-bé gyomrodba.

30. Urak, 's Tsászárok', testek gyomrodba, Mennyi Királyok vagynak torkodba! Ifjakat vénnel edgyarant raksz abba.

31. De tudjuk végét te tanátsódnak, Meg-tudtuk okát a' te dolgodnak; Hogy véget akarz vetni e' Világnak.

32. Állj-meg valaha a' te dolgodban, Sok szép ifjakat szánj-meg magadban, Kegyetlenséget ne tarts e' Világban.

33. Illyen szokása Halál dolgának; Kerefs hátutat ember magadnak, Hogy örökössé lehess menny-orzágnak.

M A S.

Nóta: *Jépus Kristus Isten Fija,*

URalkodó nagy UR Isten, Ki hatalmas vagy mindeneken, Földi'

L 3

és

és mennyeieken, Teremtetett emberek.

2. A' te Isteni erődnek, Es hatalmas Istenségednek, Nintsen ki elle ne ennek Allhasson végezésednek.

3. Tsudálatos böltcséged, Hogy senkivel te ezt nem közled; Senki nek meg-sem jelented, Ki felől mi végezésed.

4. Idejét születésünknek; Vég' óráját mi életünknek, Ki-múlását mi lelkünknek, Határát rendelted ennek.

5. Mindennek meg-kell kófolni, Halálának napját el-érni; Senki el-nem kerülheti, Oráját által nem lépi.

6. Nints nálad személy választás, Igaz Isten itt hátra-hagyás; Edgyik másikon fel-váltás: Mert köz' parantsolat rontás.

7. Emberek meg-változnának, Magokért nagy summát adnának; Hatanátsodhoz jutnának, Sok siralmok elmúlnának.

8. Istentől mutatott tárfinak, Kedves és szerelmes magzatink, Atyánk, édes

édes Anyáink, El-hagynak édes rokonink.

9. Halálokon mi kefergünk, Nem botsáttatnának-el tőlünk: Arról meg-sem emlékezünk, Hogy jobb helyre mennek tőlünk.

10. Tudtára adja mindennek, Hogy a' bűnben ne heverjenek; De megtérni siessenek, Hogy életre mehes-senek.

11. Róla Istennek nagy gondja, Kit mikoron végyen hozzája, Jókat bűnből ki-rágadja, Magának életre tartja.

12. Ne sirjunk hát 's ne bánkodjunk, Lélekben kik az Istent látjuk, Hogy el-vitetik magzatunk: Mert mi is utánnok megyünk.

13. Ott meg-látjuk személyeket, Kristusban meg-ditsöülteket, Az Oltár alatt lévőket; 'S színről-szinre Istenünket.

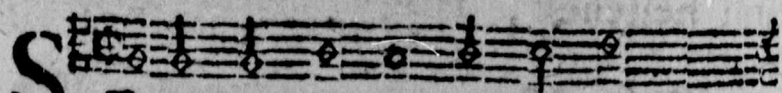
14. Patriárkák és szent Atyák, Lélekben kik az Istent látják, E' Világot nem kívánják; Tsak az Itéletet várják.

15. A' mi lelkünk hogy vigadjon,

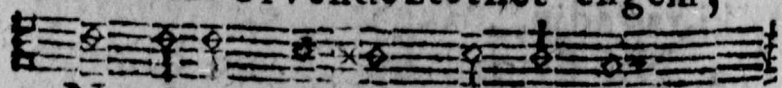
Örökkön örökké örüljön, Mind örökké örvendezzen, Soha vége ne lehesen.

16. Szent UR Isten, Atya Isten, Örökké-való Fiu Isten, Néked Szent Lélek, UR Isten, Mondunk dicséretet, Amen.

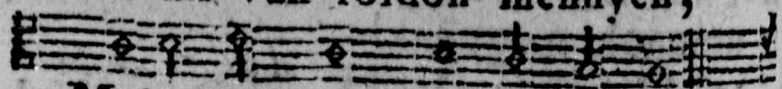
M Á S.

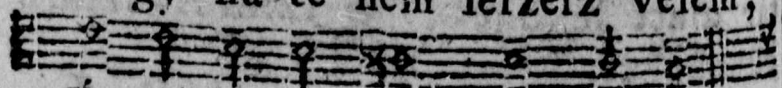
Szeretlek én téged URam,
Nem örvendeztethet engem,

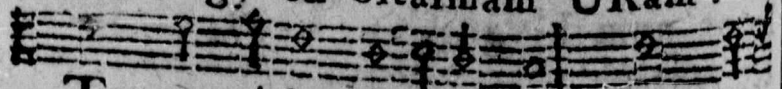
Ne felejtkezzél - el rollam,
Valami van földön mennyen,

Mellettem légy kegyelmeddel :/:
Hogy - ha te nem lélsz velem,

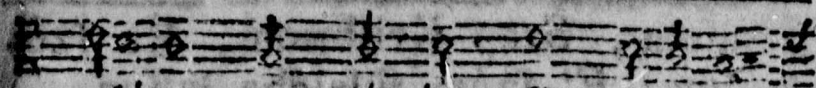

És ha szintén bűn rám rohan :/:
Te vagy én óltalmam URam!

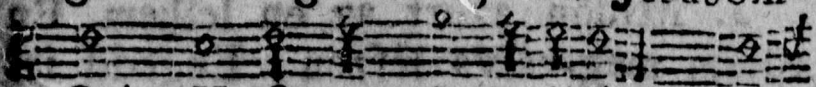

Te vagy édes Idvezítőm, És drá-

ga-

galátos meg-váltóm, Oh Jésum

Szép Krisztusom szabadítóm! Szé-

gyenben ügyem ne jusson.

2. Testemet 's lelkemet adad, Sok jókkal meg-látogattad Életemet szükségére ; :/: Azért URam téged' kérlék, Engedd hogy ezekkel éljek, Tsak Neved' dicséretire : Ojj-meg hamis tudománytól :/: Sátánnak álnokságától; Semmi kereszt-viseletben, Engedd, ne essem kétségben. Oh Jésum! Szép Krisztusom, És paifom! Halál engem' ne retentsen ;

3. Hanem Abrahám' keblében, Angyaliddal viteds lelkem', Mennyei sz. országodba : :/: A' hol Felséged' országa Tetszik, hívek' koronája Ötündöklő szép völtába : Hol van örökké vigaság :/: Távol jár a' szomorúság : Hol a' Kérubim seregid : Szent, Szent, Szent, néked éneklik. Oh

L s

Jé-

mí rajtunk, Légy irgalmas nekünk,
Hogy tégedet ditsérhefsünk.

M A S.

Nót: UR Isten irgalmazz nekem.

IM' itt fekszem mint férgetske, Ko-
porsómba helyheztetve: Testem'
ajánlom e' földnek, Napjaig az Ité-
letnek, Lelkem' meg-adom Jésusnak,
Drágán meg-váltott magának.

2. Ő teremtt 's alkotott-vólt, Ép-
séggel-is fel-ruházott: Hogy néki él-
jek akarta, Szentül meg-haljak ki-
vánta; Nem lézsek én hat fenkie,
Tsak övé az én URamé.

3. Siess tehát én Krittusom, Légy
útamban kalauzom: Hívj, 's költs-
fel, vigy-bé örömben, A' Szentek-
nek ferégében: Kikkel edgyütt zenge-
dezzünk, Szent színednek örvendez-
zünk.

4. Lám azt tartja ígéreted, Nem
hagyod te kitsinyidet: Te mondásod,
hozzád menjünk; 's országodban ré-
szesüljünk; Kézf voltam azért ke-
zedben Nevem iratni könyvedben.

5. Az

5. Az UR' áldása náponként, Szál-
jon már rátok fejenként, Véreim ked-
ves rokonim, Kik kíséritek tetemim:
Adja Isten, menny-országban Egy-
mást láthassuk az URban.

M A S.

IM' látod virág' vóltát, Mellv
hirtelen el-hervad: Isten a' Halál-
által, Engemet ki-szólíta.

2. Ezt ki gondolta vólna, Lelkem-
nek ki-múlása Hogy e' napokon len-
ne, 'S testemtől bütsüt venne.

3. Oh szerentsétlen óra, Keferü-
ségnek napja! Sírálomba ejtetted, Én
édes szüleimet, (rokonimat.)

4. Hová lett én szépségem? Hová
lett erősségem? Életemnek virága,
Isten leg-jobban tudja.

5 Oh kegyetlen rút bánat! Miért
szerzél síralmat? Im' szüleim (rokonim)
jajgatnak, Epednek és bánkodnak.

6. El-

6. El-hagyom mindenemet, Retten-
tő ítéleted; Légy irgalmas énnékem:
Immár földbe tétetem.

7. Rajtam ne bánkodjatok; Sőt in-
kább vigadjatok, Isten engem' öröm-
re Bé-viszen ditsőségre.

8. Utánnam siessetek, Oda várlak
titeket, Abban a' ditsőségben, Kit
Isten szerzett mennyben.

9. Oh én édes Istenem, Te vagy
út's idvességem! Lelkemet ki-botsát-
tám, Kit sz. kezébe adtam.

10. Engedj ez élet után, Fel-táma-
dást nagy vigan; Országodnak bírá-
sát, És örök boldogságát.

M Á S.

Nót: UR Isten irgalmazz nekem.

Szegény férgetske itt fekszem, Se-
tét kamarámban nyugszom: Te-
stem ajánlom a' földnek, Míg onnét
ismét fel-költnek: Oh Kristus, lel-
kem' vedd hozzád! Kiért szent vé-
red áldozád.

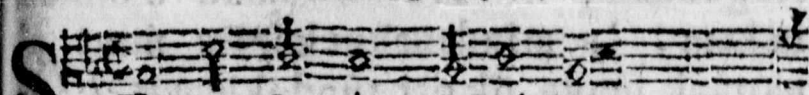
2. Te vagy Teremtőm 's Meg-
váltóm, Tsak te vagy én Vigasztá-
lóm:

lóm: Tied voltam életemben, 'S né-
ked meg-hóltam jó hitben; Azért sen-
kie nem lézlek, Tsak tiéd URam
kit hiszek.

3. Jövel hát, és adj jó véget Mi-
dön így tetzük tenéked; És támaszsz-
fel ditsőségben, Légyek hívek' sere-
gében, Hol az örök bódogságban,
Aldjalak sz. országodban.

4. Isten légyen már hozzátok, A-
tyámfijai kik vagytok, Kik nyugová-
somra visztek, Tisztességgel el-té-
mettek! Adja Isten hogy örömben,
Egy mást lássuk a' mennyekben.

M Á S.

 S Zivem szerént kívánom
Mert nyavallya, bú-bánat

 Utolsó órámat: :l:
Emészti napomat:

 Meg-válnia kész vagyok,
Kit Jésus már meg-szerzett,
Vár-

Varván én 'söldomat, :/:
Mint fö-jütalmamat.

2. Meg-váltott tudom engem' büntöl és haláltúl, :/: Szent vérenek válttsága, kit tartok zálogúl; Mit rettegnék tehát én ördögtöl 's pokoltúl :/: Mert Jésusomban bizom 's ment léfzek azoktúl.

3. Ez élet noha édes; keserü a' halál :/: Meg-adtam én magamat, ha szintén rám talál! Tudván, hogy jobb életet én lelkem ott talál, :/: Örömem 's nyereségem hát léfzen a' halál.

4. Testünk földbe tétetvén prédája férgenek; :/: De fel-támad ujonnan nekem, 's mindeneknek: És mint a' napnak fénye ök ott tündöklenek, :/: Örökké örvendeznek 's ott nem keseregnek.

5. Hízeltedvén e' Világ noha von magához, :/: Mútatja ditsöségét 's tsalogat mind ahoz; De én hozzá nem nyúlok, mint hitván marhához :/: Örömeft a' szenvedést véfzem, mert jobbat hoz.

6. Ba-

6. Barátimtól - is nehéz énnékem meg-válnom, :/: Kiknek szép nyájasági búfitnak, meg-vallom; De ez én bizodalom, hogy öket meg-látom :/: Az örök ditsöségben, Kit szerzett Meg-váltóm.

7. Nemzetimtől (*Gyermekimtől*) válásom szivem' hafogatja, :/: Kiknek ö szép beszédek vala mint trombita; De örömmel el-hagyom: mert ez léfz az útja, :/: Melly által velem az UR még-fzembe juttatja.

8. Szünjék édes árváim (*szüleim*) már firástok' vize, :/: Van olly UR, a' ki vigyáz, 's nem rövidült keze: Árvák 's özvegyek' Atya, nem kell ott más efze, :/: Gondja vagyon reátok 's óltalmaz jobb-keze.

9. Áldás légyen az URtől minden barátimnak, :/: Bus szível kik szemlélik barkedjét tsontimnak: Tudván, hogy rövid időn vífzont ök meg-látanak, :/: Az örök ditsöségben, kit ökis óhajtnak.

10. Hozzád fordúlok immár óh édes Jésusom! :/: Lelkemet végyed hozzád,

zád, hüséges páfztorom: Adj tsendes el-ki-múlást, Angyalt küldj, óhajtom; :/: Hogy a' te országodra legyen kalauzom.

11. Nyútsd erre Jésus Kristus, kérélek te erödet, :/: Gyenge hitem támogat: szemlélvén véredet; Hogy e' viadal után láthassam színedet, :/: 'S vigan mondhasam: *Minden már bétellyesedett.*

M Á S.

Nót: *Véletlen embernek utolsó orója:*

LÁtván e' Világnak tsalárd voltát lenni, Reménytelen dolog, hozzá ragaszkodni, Tsudálokozom mivel, tud így hízelkedni! Ö ditsőségében nem kell gyönyörködni.

2. A' Világ nékem-is fokot fogad vala: Én-is szinte hozzá ragaszkodtam vala; De hogy meg-esmérém állhatatlan voltát, Ottan meg-utálám el-múlándó voltát.

3. Reménytelen dolog árnyéknak ki hiszen, Szerentsére fejét veti, ki úgy téfzen, Halálkor reménység nélkül

kül az lészzen, Öröme' 's viganága el-múlándó lészzen.

4. Inmár szemeimet nintsen kire vetnem: Mert nyomorúlt vagyok, nintsé fegedelmem, El-eset előttem-járó Férjem 's fejem Árvává maradtam, 's özvegyvé kell lennem.

5. A' kinek tsillaga el-esik, tudjátok, Sok jótól fosztatik, tudom, hallottátok; Tsak egy tartott mádárt el-szalasztanátok, Az után - is tudom, bizony bánkodnátok.

6. Im' az Isten nékem adott vala társot, Hogy lenne gyámolom, és előttem járot, Kire tartok vala én igen nagy számot: Nem tudtam volt várni a' Halált, mint orvot.

7. A' Nap' hévségétől a' harmat el-szárad, És a' mezőn termő szép virág meg-hervad: Így az ember' színe, meg-halván, el-hervad: Embert el-változik, 's mint a' jég el-olvad.

8. Tsak a' zöld erdőről vedd elszedbe magad, A' levele el-hull, azután el-hervad: Ez árnyék Világhoz

ne

ne ragaszd magad', El-múlik előled, hiddjed, meg-nem kaphadd.

9. Bár senki ne tartson e' Világhoz számot, És ne tsináltasson soha jégen házot: Mert a' szerentsének mondják egy fürt haját, Nem kaphadd üstökön, mert el-rántja magát.

10. Olly nehezen válik-el ember társától, Mint gerlitze madár szerelmes párjától: A' tólvaj-is meg-fofzt minden te marhádtól; A' Halál el-szakaszt minden jóvaiddtól.

11. Töredelmes szível, lélekkel, Istennek Igen kell engedni, szent rendelésének, Nagy hálakot adván az ő szent Fijának, Hogy ezt adta érni a' va leányának.

12. Reménytelenségbe nem ejtem fejemet, Kétségbe esnie nem hagyom szívemet, Ezzel vigasztalom az én életemet: Vigan el-is Várom az én Istenemet.

13. Oh ha én ott vólnék, a' hol most én tárfom, És az én szerelmes istenes hitefem, Nem kívánnám onnan soha visszajötem, Lelkem szeréne lenne minden vigaságom.

14. Tsak

14. Tsak te hozzád URam kiáltok-fel, 's mondom; Én URam Istenem! légy nékem gyámolom, Arva 's özvegy vagyok, viseld nékem gondom', Segedelmed nélkül mert meg nyomorodom.

15. Jeles dolog, kire Isten szemét veti, Halála óráján hitit erőfíti: Semmi szám-adása kétségbe nem ejti: Bizonyos hogy Isten menny-országba viszi.

16. Látom e' Világnak tsalárd állapotját, Ő gonofzságának számtalan fok voltát, Ő fogadásának haszontalanságát, Hogy egy napról másra elébb vigye dolgát.

17. A' szép follyó-vizek meg-nem állnak, follynak: A' szép Ifjuságok mind el-változtatnak; A' gyors eftendőkben a' napok el-múlnak; A' rothadott tagok testben fel-támadnak.

18. Számot véssen Isten akkor mindenekről; A' kik vallást téznek itt az igaz hitről, Ő meg-boldogítja testestől lelkestől, Örök menny-országba viszi mindenestől.

M

19. Le

19. Le függesztvén fejem' kérem
Istenemet, Bátoritson holtig Szent
Lelke engemet, Hogy meg-efmérhes-
sem általa hitemet; Örök menny- or-
szágba vigye én lelkemet.

20. Oh melly igen bődlog a' Ju-
dith Afzfzony vólt! Néki segítségé-
tsak az egy Isten vólt, Isten-felő
tisztá életü özvegy vólt, Az örök
UR Isten gondviselője vólt.

21. Nem követem immár Világ ál-
nokságát, Nagy hitetlenségét; Em-
bernek vakságát; De inkább köve-
tem Isten' akaratját: Végre nékem
adja az ő szent országát.

22. Özvegyek, én intlek, Istenben
bizzatok, Világi segédttől kik meg-
fosztattatok, Mind éjjel és nappal ti
imádkoztatok: Mert Isten URatok
és óltalmazótok.

23. Ditsőség Atyának és az ő Fi-
jának Az egy Idvezítő UR Jésus
Kristusnak, Szent Lélek Istennek mi
vigasztalonknak, Kit a' szent An-
gyalok vég nélkül imádnak.

M Á S,

Azon Nótára.

AZ én életemnek minden idejében,
Ételem italom léfz' valamelly
helyben; Vagy ülök, vagy állok,
vagy ágyamban fekszem, E' drága
szép szózat forog én elmémben:

2. Jertek-el Atyámtól meg-áldatott
nyájam, Az én országomban, kit
néktek fundáltam, A' ti számotok-
ra, szépen fel-állattam! Ezzel a' hi-
veket én fel-magasztaltam.

3. Nagy örömmel szükség minden-
nek ezt várni, Az Istennek Fiját I-
téletre jöni: Akkor a' hiveknek szi-
vét öröm éri, Mikoron kezd Kristus
ily szókat mondani:

4. Az én lako földem, mellyben ti
lakoztok, Kik én beszédimnek örzői
vóltatok, Az én országomban már
uralkodjatok, Kik ez árnyék földön
bánatban laktatok.

5. De jaj léfz' bizonnyal a' hitet-
leneknek, Kik az UR Ittentől kegyel-

tudod hogy-ha reggel léfzen, avagy el-halad-é estvére? A' miben találnak abban, meg-ítélnek, és nem vethetik fenkire.

4. Noé idejében a' viz-özön miáta a' Világ miként jár! Szintén ugyan léfzen, mint-a Krisztus mondja, az Istennek napja, Mint szent Máté huzon negyedik részében ez Igéket meg-irta.

5. Esznek, isznak vala, úgy-mond az emberek, és házasulnak vala Mikor a' viz-özönt, Istennek haragját fejekre várják vala, Mind addig, míg Noé az ő barkedjába viz miat beszorula.

6. Most-is e' Világnak ezen állapotja, nints semmi jóbbulása; Noha meg-nem szünik az Isten' szavának hangos trombitálása: Emberi erőnek mind újjonnan újul vakmerő bátorsága.

7. Esznek, isznak most-is, és nagy bátorságban az emberek lakoznak; Étel után pedig rágalmazást szoknak, házoknál hivalkodnak, Ki múlások felől,

felől, számadások felől ingyen sem gondolkodnak.

8. Im' csak egy óráig sem tudsz te-magadnak egészséget igérni; Még-is végetlenül kívánsz te testednek mindenben hízkelkedni, Jó vagy könyörögni, és fogadást tenni; de lám nem tudsz meg-térni.

9. Oh emberi állat! az Istentől miért idegenedtél így meg? Vallyon kárhozattól, pokoltól, haláltól tégedett ki menthet-meg? Olly háládatlanul Istenednek szavát miért vedted ingyen-meg?

10. Tudjátok, Halállal szembe kell mennetek: miért hogy nem készültetek? Keveset vigyáztok; noha ellenséggel vagyon kemény ügyetek: Tobzódás, részegség, egygyes ital, duska a' ti gyönyörüségetek.

11. Nem részegséggel kell az Isten' haragját óltani, 's engesztelni: Mert tobzódo szolgát az Istennek Lelke nem szokot kedvelleni, Söt az ő haragja efféle bün ellen szokot felgerjedezni.

12. Jusson ezetekbe a' Gazdag példája, ki tobzodásban vala: Pokolban ő néki ki-múlása után temetése lett vala, Mint tizen hatodik részében szent Lukás Évangélista írja.

13. Boldifár Király-is a' tobzódás miatt mint jára, jól-tudjátok: Tsak ez egy ember-is, Ebben mindeneknek lehetne jó példájok; De sokaknak akkor nem látnak szemeik, mikor tanulhatnának.

14. Utálatos véték némellyek magokban igen fel-fuvalkodnak, Isten Igéjével, mint-egy bolondsággal, szüntén úgy tsüfolódnak: Félek rajta igen, mint Hérodés Király, ők-is meg-tsüfóltatnak.

15. Tisztefsége napján szégyent kezd vallani: mert az Isten meg-veri, Tsuda rút halállal kezd még ő belőle a' Lélek-is ki-menni: Mert senkinek nem jó az ő Istenével tsüfolodni, s játszani.

16. Térj-meg azért hozzám, őt emberi állat! az UR Isten azt mondja: Im' én-is meg-térek te hozzád, és

és a' te büneidnek foksága Mind semmivé lész: mert irgalmasságom azokat fellyülmúlja.

17. Én lészek Atyátok és óltalmazótok, bizony meg-vigasztallak; Síralom helyébe vigaságot adok, bizony meg-boldogitlak: El-törlöm én magam könnyűllatástokat, és bizony meg-nyugotlak.

18. Ha pedig meg-nem térsz a' te Istenednek illy kegyes intésére, Várjad az UR Kristust a' te büneidnek kemény ítéletire: Miként a' szent Irás meg-tanít tégedet ő el-jövetelire.

19. Ezt mondja az Isten: mikor én hozzám kiáltásokat téztek, Elfordulok onnan és kegyelmes szemmel ti reátok nem nézek, Szent Éfaiásnak leg-első részében írva meg-vagynak ezek.

20. Hogy azért harágját el-távoztathassuk rólunk az UR Istennek, Be-tsületet tégyünk az ő Igéjének, és fejet hajtsunk ennek: Légyünk követői egyenlő lélekkel a' mértékleteségnek.

21. Ditséret te néked mi kegyel-
mes Atyánk, szerelmes szent Fijad-
dal, És a' vigasztaló Szent Lélek
Istennel egyenlő hatalommal: Ki élsz
s' uralkodol örökké mennyekben, óltal-
mazsz szent karóddal.

M A S.

M Idön el-jö az én óráim, Hogy

meg-kellettik halnom: Krisztus, kér-

lek téged, te légy velem akkoron:

Idvezits, vezérli magad, :/:

Részessits kegyelmedben,

Lelkem' végső óráján ajánlom sz.

kezédben.

2. Bűneim reám támadnak, és en-

gemet mardosnak: Mint tengernek
fövény-

fövénye, annyi száma azoknak De két-
ségben nem esem l.: mert halála Jé-
susnak, Sebe' 's vére ontása engemet
óltalmaznak.

3. Tagod vagyok óh Krisztusom! ez
biztatja szívemet; Nem választ
a' halál soha tölem tégedet, Meg-
haljak bár, benned lész' :/: minden-
kor bátorságom: mert meg-váltál en-
gemet, 's nyertél örök életet.

4. Mivel-hogy te fel-támadtál, nem
maradok a' földbe: Szent Atyádhoz
juttál, én-is jutok kebledbe; Hol
vagy te, oda megyek: l.: 's veled örök-
ké élek: És így az árnyék földről
bátorsággal ki-megyek.

M A S.

J Aj melly' hamar múlik e' Világ'

öröme! Hirtelen változik minden

ékefsége, Távozik szépsége.

2. Mint

2. Mint a' füst el-széled hirtelen,
ez élet Ugy múlik-el töled a' mikor
nem véled, Minden ditsöséged.

3. Mint a' szép virág-szál tavasz-
szal ki-nyilik, Az ékes lilium virá-
gok közt fénylik; De hamar el-
szinlik.

4. Igy az én életem Világnak me-
zején vala, mig erején, bújdosájom'
helyén: El-esék idején.

5. Jaj melly' véletlenül történék
válásom Kedves barátimtól, 's szom-
széd Uraimtól, Világból múlásom!

6. Imé el-kell mennem járatlan ú-
tamra, Tsak egyes-egyedül megszű-
tartományra, A' nagy számadásra.

7. El-mentek előttem már édes A-
tyáim: Utánnam érkeztek ti-is szép
árváim, Kedves rokonságim.

8. Hívságnak hívsága volt tellyes
életem. Férgek' eledele leszen kényes
testem, Ha földbe tétetem.

9. Mint-hogy földből voltam Is-
tentől alkotva: Ismét földé leszek
ma-holnap változva, Rút büzzel rot-
hadva.

10. Jaj

10. Jaj! ha e' Világnak mindig
kell el-múlni, Erős férfiaknak edgyen-
ként el-hulni, Porrá kell változni.

11. Ifjak rettegjete, Vének ké-
szüljete: Mert rajtatok a' for, jól
elmélkedjete, El-kell költöznetek!

12. Nints a' méltóságra itt semmi te-
kintet: Senkit kedvezéssel a' Halál
nem késztet, Mindent meg-emészthet!

13. Nints füle hallásra kegyetlen
Halálnak, Hogy síralmát halja, ár-
vaságát szánja Az édes anyának:

14. Nints szeme, gazdagnak hogy
aranyát lássa, Sem hogy a' szép If-
jat véntől meg vállalaszfa, Oráját ha-
laszfa.

15. Fáradság, bú-bánat embernek
élete, Nints tudva halálnak el-ren-
delt ideje, Hol lesz temetése.

16. Ki-ki életében azért el-készitse
Testét a' férgeknek; lelkét az Isten-
nek Örök ditsöségre.

17. Adjon az UR Isten szép tsen-
des ki-múlást; Boldog meg-nyugovást;
földből fel-tamadást; Mennyben egy-
gyüt lakást.

Hartz

MÁS.

H Artz ember' élete tellyes élete.

ben; A' Halállal meni mindenek kell

szembe, Mérge miatt tétetni a' föld-

be: Oh fájdalom! szörnyü viadalom

Egyedül magamnak kell útra in-

dülnom.

2. A' koporso jele gyarló életünknek, Mellybe helyheztetik élete embernek, Hogy gyomrába tétessék a' földnek: Oh fájdalom! keserü siralom Halál miatt nintsen tovább maradásom.

3. Ma, vagy holnap, ti-is juttok illy' órára, Erkeztek mindnyájon fergek' prédájára; Lelketeket viszik szá-

adásra;

adásra; Oh fájdalom! epefztő siralom! Ma édes társamtól éppen megkell válnom.

4. Mind romlandók vagyunk a' mi életünkben: Mivel, mint az üveg, éltünk töredéken; Nyugodalmunk nints földön semmiben; Oh fájdalom! ma lész' távozásom, Édes árváimtól végfő meg-válásom.

5. Csak a' lelkünk jusson Istenhez az égben. A' testünk hadd menjen anyánkhoz a' földben: Mert maradás látom, nints e' testben: Oh fájdalom! ma lész' meg-válásom, Édes nemzetemtől megszűze távazásom.

6. A' halált követi örökkévalóság; Ha jót tészünk, mégyen velünk-is valóság; El-marad itt gazdagság, méltóság, Én Jésum! hatalmas Orvosom! Édes árváimat oltalmadba bizom.

7. Egyedül költözünk-el a' más Világra; Egyedül kell mennünk a' nagy számadásra, Kit teremtett Isten színpágra: Én Jésum! én erős Pa-

isom-

ifom! Minden barátimat óltalmadba bízom.

8. Azért; hogy Istennek Jussunk ö kedvében, Lelkünkre vigyázzunk ebben ez életben, Végső óránk forogjon elménkben: Oh fájdalom! töle-tek bútsújom: Édes kísérőim, az Isten meg-áldjon.

M Á S.

Nót: *Véletlen embernek utólsó:*

OH JÉ SUS Istennek ártatlan Báránya! Én bűnös lelkemnek kedves Meg-váltója: Kérlek, engedj nekem; hogy szent országodba Örökös lehessék a' Paraditsomba.

2. Mert mi haszna volna te szent halálodnak? Kereszt-fán érettem lett kin-vallásodnak? Ha tellyes örömet én ki-múlásomnak Nem láthatnám, 's végét igaz vallásomnak.

3. E' te halálodnak érdemében bíz- tam: Nagy bátran lelkemet te néked meg-adtam; Romlandó testemet föld- nek ajánlottam, Kedves Feleimnek el-temetni hagytam.

4. Ama-

4. Ama' napon hiszem, hogy őt' fel-támasztod, 's én lelkemet megtisztulva belé-adod, Szám-adáskor te szent véreddel biztatód: Szent A-tyádnak végre hiven bé-mutatod.

5. Holott Felségednek egy szivel és szájjal Ho'sánnát éneklünk a' sz. Angyalokkal, Imádunk 's tisztelünk menyeyi Karokkal, Szent, Sz. Sz. Seregek URa! méltósággal.

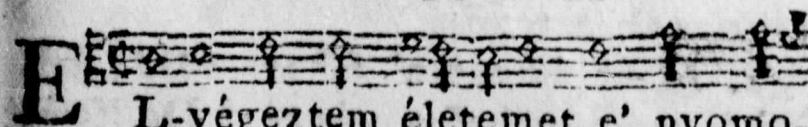
6. Ditsértessék tőlünk azért Szent Háromság, Atya, Fiu, és Sz. Lélek egy Istenség, Kinél vagyon amaz örökkévalóság: Oh Jé sus lelkünknek tsak te légy vigaság.

Másunna n fzedegettett

Egy-nehány szép Halotti

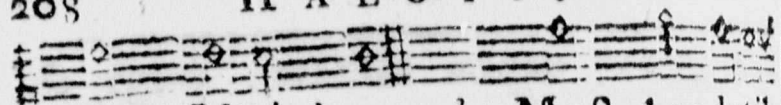
ÉNEKEK

EL-vegeztem életemet e' nyomomost már tészik én testemet

N

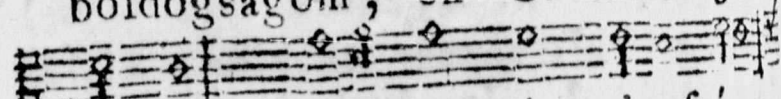
rült-

rultt Világban, :/: Most kezdetik
szomorú koporsóban,

bóldogságom, én URammal Jésum

somnál: Koronám és vigasztalom

Lelkem megtartójánál.

2. Teitem ugyan meg-változik por-
rá 's hammúvá leszen :/: De fel-kél, és
fel-öltözik el-hadja e' földet kézzen,
Szenteknek ditsőségében el-mégyen
Istenéhez, Angvalok' fényességében,
minden Szentek' Szentéhez.

3. Énnékem e' bóldogságot meg-
készítette Isten, :/: E' testi halandó-
ságot majd le-vetkezem itten, Mert
koporsóban büneim maradnak én sok
vétkeim, És meg-újulnak szemeim, vi-
rágoznak tetemim.

4. Mint búzát a' fekete föld, be-
fed 's meg-rothaszt végre :/: De ismét
ki-kél 's leszen zöld, fel-emelkedik
égre

égre, Mint tsillagok' fényessége, tes-
tünk leszen ditsőséges, El-marad sok
betegsége, leszen jó egészséges.

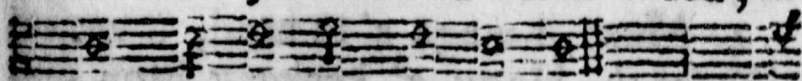
5. Oh halálnak meg-győzője áldott
Kristus Jésumom :/: Te vagy hitemnek
gyűrűje, Reménységem paifom, Tel-
lyes én gyönyörűségem, Kintsem és
örök életem: Adjad hogy szép tsen-
deségben addig nyughassam földben.

6. No már siralmas szózatok ha-
láloman szünjetelek, :/: Isten légyen
hozzátok, Kik forfomon kefe-
regtek, Im' ez isten' akaratja, hogy
minden egyszer meg-haljon, De el-jő
parantsolatja, hogy minden fel-tá-
madjon.

M Á S.

EN lelkem légy tsendességben,
Sok jót tett az Isten veled,

Nvügodjál-meg elmédben, :/:
Ki-adja te részedet.

N 2

Ö Maga

Ö maga a' leg-főbb jó, A' mit ö
 tészen mind jó, Légy hát tsendes
 te magadban, Bizzál tsak ö jó-
 voltában.

2. Ö tégedet a' haláltól, Meg-men-
 tett fulánkjától:/: Hogyha mégy-is ko-
 porsódba, Örülj 's vigadj ez útba.
 Nem árt néked halálad, Van vezé-
 red Jésusod, Te halálad boldogság-
 ra, Utad léfzen menny-ország-ra.

3. Te szomorú szemeidről, El-tör-
 li könyveidet:/: Minden-némü inségid-
 ből, Ki-szabadit tégedet, Keferü nyö-
 gésidet, És sok könyvezésidet, Mind
 öröme változtatja, Ditsöségedre for-
 ditja.

4. Mert ö-maga a' te úlad, ö vezetí
 lábadat:/: Hogy a' keskeny úton me-
 hefs, Sion' után siethes. Ott igaz
 hited által, Meg-állhatfs, 's lábaid-
 dal

dal haláladat te meg-gyözöd, Hábo-
 rúdat nem érzed.

5. Ott én az UR előtt járok Az
 életnek földében, :/: Örök vigaságot
 látok, Részeltet örömében. Sok szen-
 vedésim után, És fáratságim után,
 Élek örök ditsőségben, Légy hát
 lelkem tsendefségben.

M Á S.

I Mmár el-jött az óra, Mellyben
 Paraditsomba, Vitetem öröme, Szü-
 léim ne sirjatok, Söt örömmel mond-
 játok, Légyen áldott az UR Neve.

2. Isten de mit adhatna Jobbat?
 im' ki-ragada, Az ördög' töriből,
 Ki-mint a' mérges farkány, Vagy a'
 fene orofzlán, Mindent tép szaggat
 's fel dúl.

3. Ezek a' végső napok, Hol tsak
 N 3 ke.

keserves jaj szók Mindenütt hallatnak, Engem' Isten ki- szólit, Jó 's bátor részre állit, Hol veszélyek nem árthatnak.

4. Rövid ugyan életem, De jobbat ad énnékem, Isten az egekben, Már soha meg-nem halok, Semmi rosztól nem tartok, Mert élek minden örömben.

5. Siet az övéivel, Isten' szerelmefivel, Siralom völgyéből, Hamar- sággal meg-halni, Hamar életre jutni, És meg-válni az inségtől.

6. Sok jó szelid gyermeket, Ki élt kegyes életet Meg-tsalt már e' Világ: Mert ö titkon hálóját El-készítette árkát, Mindenütt van tsak ravaszság.

7. Már vesse bár hálóját, Készítse törét árkát, Engem' meg-nem ejthez. Mert azt ki 's hogy bánhatja? Kit a' mennyei karba, Krisztus' jóvólta helyhezett.

8. Előbb örömet szerzék, Most hogy immár el-mégyek, Szomorú szívetek. De ha jól gondolkodtok, 'S

'S mindent jól meg-fontoltok, Megnyúghatik itt elmétek.

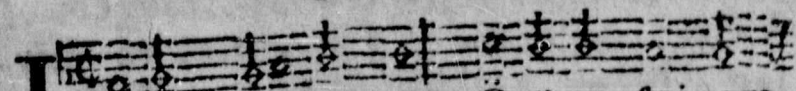
9. Mert Isten órát időt Számlálja az esztendőt, Mindent ö igazgat, És semmi nem történik, ' Tsak a' mi rendeltetik, Istentől ki mindent folytat.

10. Ha ti Istenhez juttok; Engem' mennyben meg-láttok, Szép fejer ruhában, Kezem' palma-ágakkal, Szám Isten 'Sóltárokkal, Ditséri Angyali karban.

11. Fogtok akkor tapsolni, 'S azon mint-egy bánkodni, Hogy így sírattatok. Mert kik Isten' tetszésén Meg-nyúgosznak jó-kedvén, Azok igazán böldegok.

12. Ah de Isten hozzátok, Miesetben most vagytok, Mind nyájon jól-tudjuk, Sokakon még-esik Istennek a' mint tetszik, De mennyben egymást meg-látjuk.

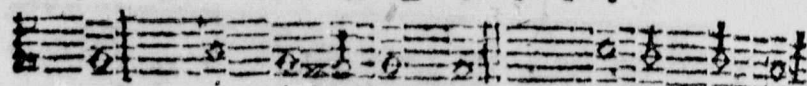
M A S.

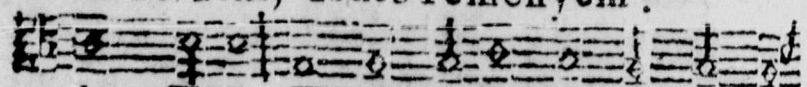
Esus, életemnek Öröme szívem-
Oh mint ohajt lelkem! Kivan bel-

N 4.

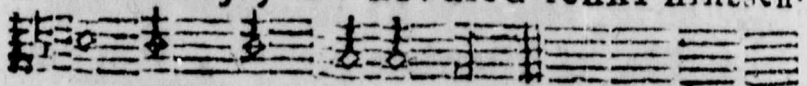
nek

nek, En édességem: :/: Istennek alsó részem, Edes reményem:

dott Fija, Te kivüled senki nintsen,

Szivem kit szerezzen.

2. A' te árnyékodban Nyugszom bátorságban, Félelmem ellen :/: Ordítson a' Sátán, Mint Fene oroszlán Te vagy én velem, Dühösködjék a' Pokol, Bűn, Halál; én lelkem ne fufs: Imé itt a' Jépus.

3. Ama' régi kígyó, Lelküncet vadászó, Tüzes fülánkja, :/: E' Világ' hatalma, üldöző haragja, Vallyon mit árthat? Istennek erős karja, E' védelmező pai'som, Ö én bátorságom.

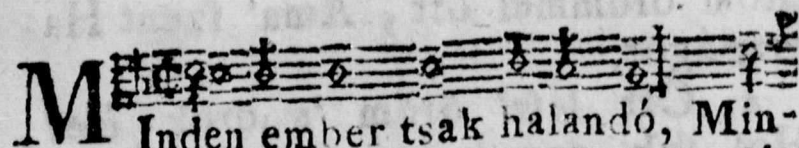
4. Veszsz-el, múlandó kints! A' Jépusnál több nints Gyönyörüségem :/: Világi méltóság, Távozz-el te hívság, Nem kellez nékem: Tölled, Jépus, én szivem' A' keresztnék gyázatja El-nem választhatja.

5. Vesz

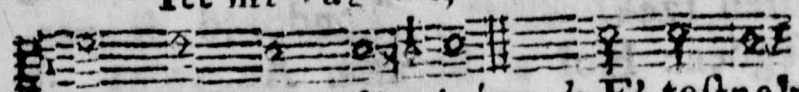
5. Veszsz-el bűn, rút méreg, Lélek kínzó féreg. Meg-ittált szivem: :/: Nap-fény ki ne hozzon, Éjj homályban hagyjon, Ne lásson szemem: Távozz-el, kevély élet, Nem kellek gonosz vétkek: meg-váltam töltek.

6. Ne légy hát, lelkem, bús: Mertimé, a' Jépus, Hozzad közelget: :/: Sűrű könyveidbe, Keserüségidbe E. legyit mézet: Kereszt szenvedésim közt Öröme léfzen szivemnek, Jépus életemnek.

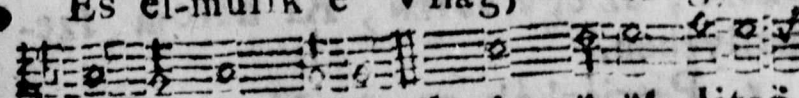
M Á S.

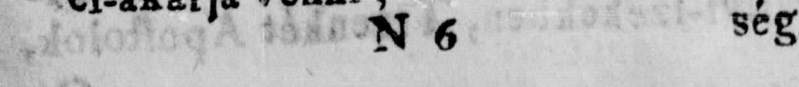
M Inden ember tsak halandó, Min-Itt mi vagyon, mind romlandó,

den test mint fü-virág, :/: E' testnek És el-múlik e' Világ, Hogy-ha

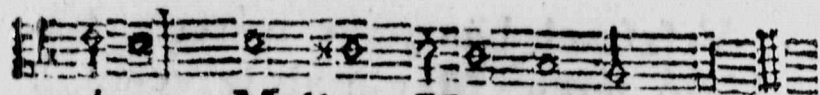

porrá kell lenni, :/: Az örök ditsö-el-akarja venni,

N 6

ség.

séget, Mellyet Isten készített.

2. Azért e' testi életem, Ha Istennek úgy tetszik: :/: Bátran 's örömmel le-tévezem, Mert tudom jómra esik, 'S vagyon, Jéhus! sebeidben, Idveségem érdemedben, Ez halálban Biztatóm, Te vagy édes Jéhusom!

3. Meg-hólt értem az UR Krisztus, Szent halála érdemem :/: Idveségem a' szép Jéhus 'S hát bátran költözködöm, E' világból az örömbé, :/: Jéhus szent színe elibe, Meglátom örömmel ott, Ama' szent Háromságot.

4. Ott léz' öröm 's örök-élet, Hol sok ezer-'s-ezeren, :/: Állnak Isten széki előtt, Tündöklő fényességben: Hoi a' Serafim Angyalok, :/: Ezt éneklék Kérubimok: Szent, Sz. Szent, az egy Isten, Ki három szeméjében.

5. Patriárák az egekben, Proféták szent Királyok, :/: Ülven királyi-székekben, Tizenkét Apostolok,
Ott

Ott ezernyi-ezer lelkek, :/: Eleitől öszve gyűltek. Hallják Istent áldani, Alléluját mondani.

6. Oh Jérusálem melly ékes, Oh mint fénylik tündöklök! :/: Ott Angyali szép éneklés, Musika-szó halatlik: Ott öröm, élet, bóldogság, :/: Uralkodik ott igazság: Ott' ama' nap fel-virrad, Melly örökké fenn marad.

7. Immár látom nagy örömmel, A' tellyes ditsőséget, :/: Fel-öltöztem fényességgel, Mennyei idveséget. Már öröm, élet, korona, :/: Én fejemet környül fogja. Már élem az életet, Mellynek vége nem lehet.

8. Itt már örökké maradok, Itt a' Szentek' serege, :/: Kedvesim Isten hozzátok, Áldjon-meg ő szent Neve, Atyám fiai, társaim, :/: Szép rokonim, jó barátim, Már mind Isten hozzátok, Már töletek meg-válók.

MÁS.

Nót: *Én lelkem légy tsendeségben.*

ORülj lelkem tellyes szívöl, Felejtse
N 6 lejtse

lejtsd-el minden budat, :/: Mivel e' Világ' völgyéből, Kristus hiv, és jobb utat, Mutat néked öröme Ama' nagy ditsőségre, Mellvet soha nem hallottál, És örökké nem-is láttál.

2. Éjjel nappal fohászokodtam, az én jó Istenemhez, :/: Mivel itten nyomorgottam, Hogy már venne kezéhez: Mint bújdosó óhajtja, Hogy véget venne útja; Így én is óhajtottam már, Hogy éltem véget venne bár.

3. Mert valamint a' szép ró'sa, Tövisszes bokor közt áll: :/: Így a' Keresztyén egy mor'sa Jóra itten nem talál; Mint a' tengernek habja, És a' szeleknek zaja; Így szintén a' mi életünk Itt e' földön szegény igyünk.

4. Világ, halál, ördög, pokol, Bűn, meg-vefzett test, és vér :/: Im' fanyorgatnak, valahol bennünk soha el-nem tér Tölünk a' nyomorúság; Kereszt, bánat tsalárdság, Mihellyt e' Világra jutunk, Keserűség a' mi útunk.

5. Ha jó reggel a' nap szolgál,

És ágyunkból fel-kelünk, :/: Azontúl bennünket talál Sok bá; bánat, mi igyünk: Könyhullatás a' kenyér Éjjel mappal ez a' bér; Ha el-múlt a' nap, már firunk És keservesen jajgatunk.

6. Azért Jésus Fényes tsillag, Ki te fel-kelsz örökké, :/: Ne hagyj most-el, téged hivlak, Te vállottál értem kint: Segélj, hogy-ma tsendesfen, Innét lelkem meheffen: Oh! légy útam légy világom, El-ne hagyj, légy boldogságom.

7. A' te oldaladba futok. Halálomnak óráján, :/: Te sebeid által jutok, Hazámba én jó-korán, Ama' Paraditsomban, Mint örökös orszá-gomban, Bé-vefzsz a' meg-tért latorral, Ditsöittez boldog forral.

8. Ha szemeim fetétednek, Füleim nem hallanak, :/: Nyelvem nem felel beszédnek, Értelmim meg-bomolnak: Te vagy útam, 's világom Szentségem 's igazságom, Te óh Jésus! kegyelmesen, Lelkem fel-vefzed tsendesfen.

9. Szent

9. Szent Angyalid had légyenek
Velem Illyés szekeren :7: Oltalmokban
hadd végyenek, Mint a' Lázárt,
jól vévén, Szegény lelkem' kebeled-
ben, Hadd nyugodjék öledben; Mig
a' teft fel-támad ofztán, Egygyüt lé-
gyenek azután.

10. Örülj lelkem tellyes szivből,
Felejtsd-el minden búdat ;7: Mivel e'
Világ' völgyéből Kristus hív, és
jobb útat mutat néked örömré, Ama
nagy ditsőségre; Ottan örökké ör-
vendezsz, Az Angyalokkal zen-
gedesz.

M Á S.

K RISTUS az én életem, Halál
nyereségem; Néki adom magamat;

Örömmel megyek-el.

2. Örömmel megyek én-el, A'
Kristus Jésushoz; Hogy örökké ott
éljek, 's jussak Szent Atyához.

3. Most

3. Mostan immár meg-gyöztem
Minden ellenséget; Meg-békelett az
Isten, Nyújtott könnyebbséget.

4. Eröm, Jépus, ha el-fogy, És
a' lélek el-hágy, Mikor már nem
szólhatnak, Fohászzkodásom' vedd.

5. Szivem és gondolatim, El-múl-
nak, mint egy láng, A' melly ide-'s
tova ing, Mikor el-alufzik.

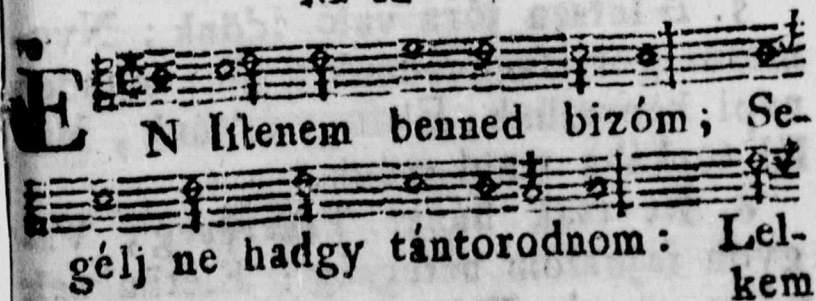
6. Mint bojtörján ruhához Hozzad
ragaszkodjam, Veled élek örökké Ö-
rök ditsőségben.

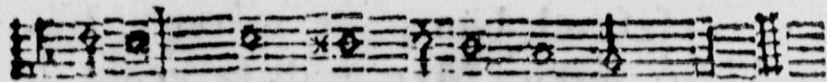
7. Tsendesén, gyengén, szépen,
Mint szép musikákban, El-alufzom
az URban, A' Jépus Kristusban,

8. És örökké mennyekben, Ditsé-
retet mondok, Nálad lakom örökké,
Fényes ditsőségben.

M Á S.

EN Istenem benned bizóm; Se-
gélj ne hadgy tántorodnom: Lel-
kem

seget, Mellyet Isten készített.

2. Azért e' testi életem, Ha Istennek úgy tetszik: :/: Bátran 's örömmel le-tévezem, Mert tudom jóm-ra esik, 'S vagyon, Jéhus! sebeidben, Idveségem érdemedben, Ez halálban Biztatóm, Te vagy édes Jéhusom!

3. Meg-hólt értem az UR Krisztus, Szent halála érdemem :/: Idveségem a' szép Jéhus 'S hát bátran költözködöm, E' világból az örömbé, :/: Jéhus szent színe elibe, Meglátom örömmel ott, Ama' szent Háromságot.

4. Ott léz' öröm 's örök-élet, Hol fok ezer-'s-ezeren, :/: Állnak Isten széki előtt, Tündöklő fényességben: Hol a' Serafim Angyalok, :/: Ezt éneklék Kérubimok: Szent, Sz. Szent, az egy ISTEN, Ki három szeméjében.

5. Pátriárák az egekben, Proféták szent Királyok, :/: Ülvén királyi-székekben, Tizenkét Apostolok,
Ott

Ott ezernyi-ezer lelkek, :/: Eleitől öszve gyültek. Hallják Istent áldani, Alléluját mondani.

6. Oh Jérusálem melly ékes, Oh mint fénylik tündöklök! :/: Ott Angyali szép éneklés, Musika-szó halatlik: Ott öröm, élet, bódogság, :/: Uralkodik ott igazság: Ott' ama' nap fel-virrad, Melly örökké fenn marad.

7. Immár látom nagy örömmel, A' tellyes ditsőséget, :/: Fel-öltöztem fényességgel, Mennyei idveséget. Már öröm, élet, korona, :/: Én fejemet környül fogja. Már élem az életet, Mellynek vége nem lehet.

8. Itt már örökké maradok, Itt a' Szentek' serege, :/: Kedvesim Isten hozzátok, Áldjon-meg ő szent Neve, Atyam fiai, társaim, :/: Szép rokonim, jó barátim, Már mind Isten hozzátok, Már töletek meg-válok.

M Á S.

Nót: *Én lelkem légytsendeségben.*

ORülj lelkem tellyes szívűből, Felejtse
N 6 lejtse

lejtsd-el minden budat, :/: Mivel e' Világ' völgyéből, Kristus hiv, és jobb utat, Mutat néked öröme Ama' nagy ditsőségre, Mellyet soha nem hallottál, És örökké nem-is láttál.

2. Éjjel nappal fohászkodtam, az én jó Istenemhez, :/: Mivel itten nyomorgottam, Hogy már venne kezéhez: Mint bújdosó óhajtja, Hogy véget venne útja; Így én is óhajtottam már, Hogy éltem véget venne bár.

3. Mert valamint a' szép ró'sa, Tövisfés bokor közt áll: :/: Így a' Keresztyén egy mor'sa Jóra itten nem talál; Mint a' tengernek habja, És a' szeleknek zaja; Így szintén a' mi életünk Itt e' földön szegény igyünk.

4. Világ, halál, ördög, pokol, Bűn, meg-vefzett test, és vér :/: Im' fanyorgatnak, valahol bennünk soha el-nem tér Tölünk a' nyomorúság; Kereszt, bánat tsalárdság, Mihellyt e' Világra jutunk, Keserűség a' mi útunk.

5. Ha jó reggel a' nap szolgál,

És ágyunkból fel-kelünk, :/: Azontúl bennünket talál Sok bú; bánat, mi igyünk: Könyhullatás a' kenyér Éjjel mappal ez a' bér; Ha el-múlt a' nap, már sirunk És keservefen jajgatunk.

6. Azért Jésus Fényes tsillag, Ki te fel-kelsz örökké, :/: Ne hagyj most-el, téged hivlak, Te válltottál értem kint: Segélj, hogy-ma tsendefen, Innét lelkem meheffen: Oh! légy útam légy világom, El-ne hagyj, légy boldogságom.

7. A' te oldaladba futok. Halálomnak óráján, :/: Te sebeid által jutok, Hazámba én jó-korán, Ama' Paraditsomban, Mint örökös orszá-gomban, Bé-vefesz a' meg-tért latorral, Ditsöittesz boldog forral.

8. Ha szemeim fetétednek, Füleim nem hallanak, :/: Nyelvem nem felel beszédnek, Értelmim meg-bomol-nak: Te vagy útam, 's világom Szentségem 's igazságom, Te óh Jésus! kegyelmesen, Lelkem fel-vefzed tsendesen.

9. Szent

9. Szent Angyalid had légyenek
Velem Illyés szekeren :7: Oltalmokban
hadd végyenek, Mint a' Lázart,
jól vévén, Szegény lelkem' kebeled-
ben, Hadd nyugodjék öledben; Mig
a' teft fel-támad ofztán, Egygyüt lé-
gyenek azután.

10. Örülj lelkem tellyes szívből,
Felejtse-el minden búdat :7: Mivel e'
Világ' völgyéből Kristus hív, és
jobb utat mutat néked örökre, Ama
nagy ditsőségre; Ottan örökké ör-
vendezsz, Az Angyalokkal zen-
gedezsz.

M Á S.

K R I S T U S az én életem, Halál

nyereségem; Néki adom magamat;

Örömmel megyek-el.

2. Örömmel megyek én-el, A'
Kristus Jészushoz; Hogy örökké ott
éljek, 's jussak Szent Atyához.

3. Most

3. Mostan immár meg-győztem
Minden ellenséget; Meg-békelett az
Isten, Nyújtott könnyebbséget.

4. Eröm, Jépus, ha el-fogy, És
a' lélek el-hágy, Mikor már nem
szólhatnék, Fohászzkodásom' vedd.

5. Szivem és gondolatim, El-múl-
nak, mint egy láng, A' melly ide-'s
tova ing, Mikor el-aluszik.

6. Mint bojtorján ruhához Hozzad
ragaszkodjam, Veled élek örökké Ö-
rök ditsőségben.

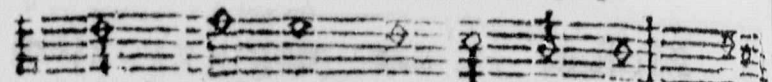
7. Tsendesen, gyengén, szépen,
Mint szép musikákban, El-aluszom
az URban, A' Jépus Kristusban,

8. És örökké mennyekben, Ditsé-
retet mondok, Nálad lakom örökké,
Fényes ditsőségben.

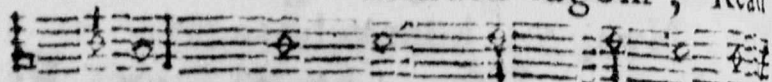
M Á S.

E N Istenem benned bizóm; Se-

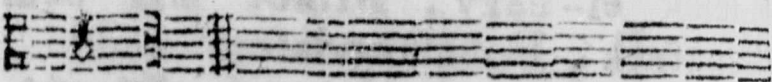
gélj ne hadgy tántorodnom: Lel-
kem

kem' testem's minden tagom', Reád

bízom, Rendeld mert rád támasz-

kodom.

2. Nem tudom itt meddig élek;
Tudom, él'tem végéztetik: Valami-
kor néked tetszik, Hozzad mégyek,
Akaratodnak engedek.

3. Minden órában kéz lelkem,
Hogy veled légyek; Istenem: Nem
választok időt, órát, Hozzad jutást;
Mikor akarod rajtad áll.

4. Testemnek minden tagait, és a'
hajamnak szálait, Tudod, URam;
mind-az-által, Még tsak egy szál,
Kedvednélkül alá nem száll.

5. Nintsen jóra való időnk; Nyo-
moruságot szenvedünk: Bű minden
napi kenyerünk, El-fogy él'tünk, Ha-
lál torkába majd esünk.

6. Itt tsak bánat keserűség; Va-
gyon fájdalom betegség: Életünknek
vólta rövid, Ebben minden mint Epé-
vel

vel elegyítettett méz.

7. Summa szerént: itt fáradság,
Nehéz munka, nyomoruság, Nagy
siralom és félelem; Ha eszesen Akarsz
járni, készülj innen.

8. Arnyék ember, föld és tsoport
Sár, agvag, és tsak bünös por: Mert
születéstől nyavallyás, Él abban, és
Mint virág szárad, és le hull.

9. Nints orvofság Halál ellen Pa-
tikában, vagy más helyen, Széles
mezön, drága kertben, Olly fü
nintsen, Haláltól a' melly meg-men-
tsen.

10. Arany ezüst és gazdagság,
Nemesség, nagy hatalomság, Meg-
próbáltatott vitézség, És böltseség,
Meg-nem ment haláltól szépség.

11. Ha ma egészségben vagyunk;
Hólnap ottan meg-halhatunk: Ma
erősek, kezek, lábak, Léven épek,
Hólnap földbe temettetnek.

12. Ha ki ki-múlt e' Világból,
Gondolat meg-szünik attól; E' Vi-
lág véle nem gondol; Hanem ottan
Miként a' virág le-omol.

13. Te azért, Oh én Istenem!
Add énnékem ezt értenem, Hogy
nyomorult mi életünk, Meg - kell
halnunk, E' Világból ki-kell mulnunk.

14. Jaj bűn miatt, melly nagy e-
rőt, Hatalmat Halál rajtunk vött!
Vigyázz, ember, kitsoda vagy:
Mert rabja vagy Halálnak, Nem né-
zi ki vagy.

15. Nem gondol semmit szépséggel,
Kitsiny avagy nagy emberrel, Szé-
pet, rútat vént, és Ifjat, Koldúst,
Királyt, Választás nélkül el-ragad.

16. A' Halálban biztatásom Né-
kem egyedül Jésusom: Ki én érettem
szenvedett, Meg-fizetett, Szent
Attyának eleget tett.

17. Azért, mikor én Istenem, Akarod,
vedd hozzádd lelkem'; Hogy veled ör-
ökké éljek Reád nézek Az Angyalok-
kal örvendjek.

M Á S.

I Gy kellé még-is maradnom, Ez in-
Istenem pedig bánatom' Szapo-
ség-

ségben firnom, keferün jajgatnom?/:
ritja, látom, 'S öregbiti kínom':

El-fogyott én szívem bennem,
Nagy fájdalmim miatt, Börömhöz
ragadt tetemem.

2. Már olly vagyok, mint eszter-
hán Özvegy veréb madár, Ki vig-
fágot nem vár :/: Vagy-mint az ed-
gyes Pelikán, Mellynek nints társa,
Idejét el-múlta: Nagy távól roko-
nim állnak, Gonofzságban élven, Én
gyülölöim vigadnak.

3. De hogyha én Istenemnek Ez
a' jó tetszése, Légyen ő szent ked-
ve :/: Én, mint szerelmes Atvám-
nak, Nem állok ellene; Meg-változ-
tatja ezt, Ostorával sújtogasson:
Mert a' kit ő sújtol, Magának tart-
ja, jól tudom,

4. Mert ő szokot szélvész után
Tsen-

Tsendes időt adni, Midőn kezd bo-
rúlni; :l: És nagy szomorúság után
Vigságot nyújtani, Mindent vidítani:
Meg-vigasztal még engemet, Nyújt-
ván nagy irgalmát, Melly léz' vig-
fága lelkemnek.

5. Oh Istenem! én szívemnek Ked-
ves reménysége, És gyönyörűsége,
:l: Vidámitója szívemnek, Tündök-
lő öröme 'S gonosztól mentője, Adj
erőt szorongatásban, Oh már vigasz-
talj-meg engem' Segélly-meg e' kin-
ban.

M Á S.

J És szívem édesége! Atya Isten
ditsősége, Menny-orfágnak
fényessége, Emberi nem reménysége

Bűnös Lelkem idvefsége.

2. Jésus ki értem szenvedtél! Bün-
te-

tetésem tárgya lettél, Adófságimért
fizettél, Atyáddal meg-békéltettél,
Lelkemért eleget tettél.

3. Szabd Lelkemre érdemedet;
Rejtsd-el bűnétől színedet. Mert vár-
ja segedelmedet; Hívja Jébusi neve-
det Jébus tekintsed hivedet!

4. Most van időm tellyessége; Hogy
éltemnek légyen vége; Te légy hát
Lelkem mentsége! Mert vádol bűn
nehézsége, 'S kerget sátán irigysége.

5. Adj részt szentek örömében, A n
gyalok ditsőségében, Áldozatod er-
demében, Így léz'ek Atyád kedvé-
ben: A' szentek zengő sergében.

6. Jébus neved édesége! Légyen
Lelkem idvefsége, Szenvedéfed tsen-
desége, Kereszted gyönyörűsége, Bün-
tetéfed ditsősége.

7. Lelkem fogd-el szent kezeddél,
'S vidd Atyádhoz érdemeddel, Biz-
tasd eszedezéfeddel, Bélyegezd-meg
Sz. Lelkeddél, Hintsd-meg ártatlan
véreddél.

8. Hogy Atyád meg esmérhesse;
Magához égbe vezesse; Könyörgé-
séb

sét meg-ne vesse, Jobb-keze felöl ültesse, Az öldöklöt el-üzesse.

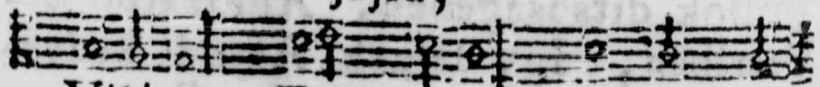
9. Atyád veled, 's Sz. Lélekkel; Láthassam ezen szemekkel, De meg-ne haljak Lélekkel, Sőt a' bódogabb szentekkel, Éllyek zengedezésekkel.

M Á S.

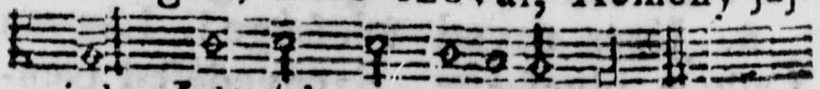
Tanuló Ifjak halálára alkalmaztatott.

Erhes bajra, :/: Lépi ember
És fok jajra,

Világra; Első szóval, Kemény jaj-

jal, Jelt ad nyomoruságra.

2. Sűrű bánat :/: Ad únalmat, Naponként mi fejünkre, Délben bádjaszt, Osztán jajt oszt; Reggel, estve szívünkre.

3. Ezt okozta, :/: A bün hozta, Halált-is tett végére, Ettől nintsen, Ki meg-mentsen, Jutsz keserüségre.

4. Szállj magadban, :/: Végy példá-

dában, Mint hány a' Világ habja, Melly hirtelen, És véletlen; Levék halálnak rabja.

5. Így reménység, :/: Gyönyörűség; Én arántam meg-bomla, Szüléimre, 's Kedvesimre; Bú mint tenger úgy omla.

6. Böltsefségnek, :/: Kegyefségnek; Ki-metszettém helyvéről, Ott meg-jajdült, Búra fordult, Ki ki régi kedvéről.

7. Halál nem árt, :/: Nem téfzen kárt, Ámbár júték horgára, Mert ez tsak út vólt, Mellyen jüt; Lelkem bódogságára.

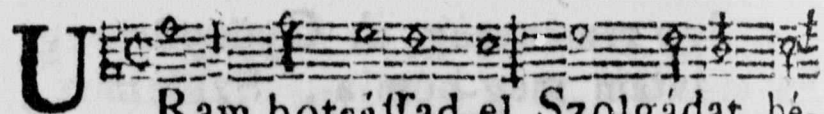
8. Tsak e' terhes, :/: És keserves, Hogy már el-kell szakadni; Szüléimnek 's Kedvesimnek; Kell bánatban maradni.

9. De biztatom, :/: És táplálom; Magam illy reménységgel, Hogy még-lenni, Fogunk élni Edgyütt Menyben, épséggel.

10. Hol az Atyát, :/: És Szent Fiját, - A' Szent Lélekkel egyben, Vigan áldjuk, magasztallyuk; Szentül Végnélkül, A M E N.

A' SIMEON' ÉNEKE.

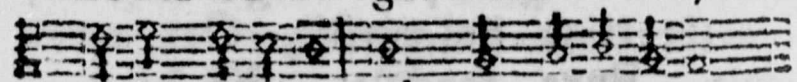
Luk. 2: 29. 30.

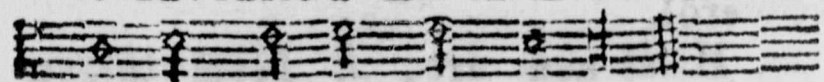
Ram botsáffad-el Szolgádat bé-

kével Szent ígéreted szerént; Mer

te Idvezítöd Én szemeim előtt

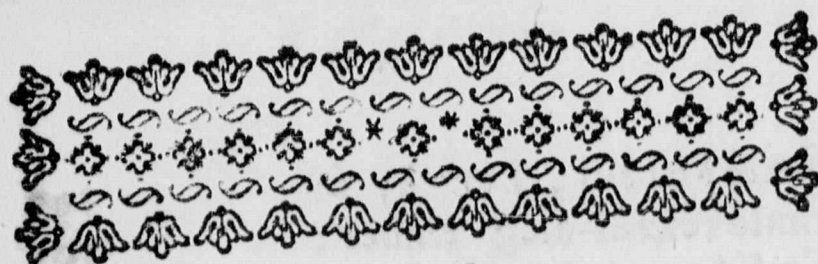

Nékem nyilván meg-jelent.

2. Kit világos fényül Pogányoknak küldél, Kinek fényességével Nyilván ki-jelennék A' szent Izraelnek Nagy ditsősége széllyel.

MUTA-

MUTATO TÁBLA.

A'

Adj idvefséges ki-múlást :	20
A' Nap el-jö nagy harag :	64
Az én életemnek mind :	193
Az Istennek jó vóltár :	22
Az örök élet mi légyen :	10
Az UR Istennek jó akar :	2

B

Bizonytalan vóltát Világ :	165
Bűnnek az ő 'söldja a' Ha :	117

E

Életemnek végső napját :	136
Élő emberek kik vagy :	124
El-végeztem életemet e' :	207
Ember emlékezzél a' szo :	15
Ember emlékezzél utól :	40
Emlékezzél élő ember :	29

O 3

Emlé-

M U T A T Ó

Emlékezzél, kérlek, óh:	195
Emlékezzél-meg ember:	105
Emlékezzünk a' mi élet:	52
Emlékezzünk az utolsó:	35
Emlékezzünk mi Keresz:	18
Én Istenem benned bizom:	221
Én lelkem légy tsendes:	209

F.

Fejenként mi erről eml.	8
Figyelmetes Keresztyén:	157

G.

Gondolkodjál ember:	127
---------------------	-----

H.

Ha gondolod élő ember:	108
Hagyjátok-el hü Keresztyé:	31
Halandó emberek kik:	33
Hallgassátok-meg ezt min:	77
Hallgasd-meg U: kér: Te:	86
Halgasd-meg U: kér: Ve:	91
Haragodnak nagy vóltáb:	68
Hartzemb er élete telly:	204

T Á B L A.

I.

Igy kell-é, még-is mar:	224
Illik nekünk erről emlek:	16
Immár el-jött az óra:	211
Im' itt fekszem mint fér:	182
Im' látod virág vóltát:	183
Isten' hivei a' kik vagy:	44
Jaj melly hamar múlik e':	201
Jer most szóljunk e' szo:	169
Jer tégyük-el a' telteket:	27
Jer temessük-el a' testet:	26
Jésus életemnek öröme:	213
Jésus Kristus Isten Fija Bü:	38
Jésus Kristus Isten Fia Mi:	59
Jésus szíven édefsége:	226

K.

Kegyes buzgóságtól visel:	145
Keresztyének kik Kristus:	50
Krist: az én életem:	220
Krist: készülök szerelmes szül:	140
Krist: hivei kik	120
Kristusnak hü kereszty:	54

L.

M U T A T Ó

L.
Látván e' Világnak tsal: 188

M.
Magamban el-végezém és: 72
Már el-mégyek az öröm: 115
Meg-érsétek Kerrefzty: 45
Meg-szabadúltam már én: 5
Midön el-jö az én óram: 200
Mit szorgalmatoskod: 180
Mit bizik e' Világ: 162
Minden ember tsak hal: 215
Mostan kik itt jelen vagy: 113

N.
Ne emlékezzél-meg. 6

O.
Oh te meg-halandó emberi: 47
Oh Jésus Istennek ártat: 206
Örülly lelkiem tellyes szív: 217

S.
Serkeny-fel már ember: 47
Siralmas éneket a' holt: 139
Siralmas nekünk minden: 171
Sok

T Á B L A

Sok nyomorusággal élete: 56
Sok rendbéli probák vagyn: 130
Szegény férgetske itt fek: 184
Szent Pál Apostolnak ír: 62
Szeretlek én tége dURam: 178
Szívem fzerént kívánom: 185
Szóltt minket Kristus UR: 101
Szomorú a' halál a' gyar: 151

T.
Te benned biztunk eleitöl: 83
Terhes bajra És fok jajra: 228
Tudjuk hogy fejenként: 24
Tudjuk, URam Isten hogy: 1

U
Uralkodó nagy UR Isten: 175
URam botsáffad-el Szol: 230
URam te nagy haragodban: 66
UR Isten én idvefségem: 80
UR Isten irgalmaz nek: 6
Várván vártam a' felség: 74
Véletlen embernek utolsó: 94
Vigyázz halálodra halandó: 133

V É G E

FILIALA CLUJ
BIBLIOTECA
Nr. 85677 5

T A B L E

182	...
183	...
184	...
185	...
186	...
187	...
188	...
189	...
190	...
191	...
192	...

T

193	...
194	...
195	...
196	...
197	...

U

198	...
199	...
200	...
201	...
202	...
203	...
204	...
205	...
206	...
207	...
208	...
209	...
210	...

V E C H

HALOTT
TEMETÉSKORRA VALÓ
ÉNEKEK

N. ENYEDEN, 1769

Kvár, Akad. I. A. ktára 856774.

VÉGE